

RS Global

Кириченко О. А.
Ланцедова Ю. О.
Тунтула О. С.

ІННОВАЦІЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ ТА ЗАКОННОСТІ У СФЕРІ ТРАНСПОРТУ І ТРАНСПОРТНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Warsaw 2021

КИРИЧЕНКО О. А., ЛАНЦЕДОВА Ю. О., ТУНТУЛА О. С.

**ІННОВАЦІЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ
ТА ЗАКОННОСТІ У СФЕРІ ТРАНСПОРТУ
І ТРАНСПОРТНИХ ТЕХНОЛОГІЙ**

МОНОГРАФІЯ

**RS Global
Warsaw, Poland
2021**

Інновації юриспруденції та законності у сфері транспорту і транспортних технологій

УДК 340.1+342.51+342.7+615.11

ББК 67.Х+67.620

DOI: 10.31435/rsglobal/030

*Рекомендовано вченою радою Міжнародного класичного університету
імені Пилипа Орлика (протокол № 4 від 30 листопада 2020 р.).*

Рецензенти:

Котюк І. І., професор кафедри теорії права і держави юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор юридичних наук, професор;

Піріг І. В., професор кафедри криміналістики, судової медицини та психіатрії Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ, доктор юридичних наук, доцент;

Хачатуров Е. Б., проректор з науково-педагогічної, адміністративної роботи та розвитку Національного університету кораблебудування імені адмірала Макарова, доктор юридичних наук, старший науковий співробітник

Кириченко О. А., Ланцедова Ю. О., Тунтула О. С.

Інновації юриспруденції та законності у сфері транспорту і транспортних технологій: монографія. Варшава: RS Global Sp.z O.O., 2021. 95 с.

ISBN 978-83-961179-5-3

ISBN 978-83-961179-6-0 (eBook)

У монографії представлено інноваційні основи юриспруденції у контексті найбільш ефективного, раціонального та якісного здійснення фармацевтичної діяльності. У цьому аспекті звернуто увагу на три базисні властивості (значення) права, базисні завдання та об'єкти юриспруденції, базисні напрямки юридичної діяльності і градацію правових актів і фармацевтичного законодавства за юридичною силою. Розглянуто причини і властивості девіантної поведінки учнів, в т. ч. на тлі виживання сильнодіючих лікарських речовин, та повноважень прямого і делегованого державного примусу з її подолання. Викладено сутність завідомо і незавідомо достовірних і недостовірних відомостей, ступеневий сутнісний видовий поділ юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності. Розкрито природу фармацевтичної галузі права за інноваційною класифікацією юридичних наук. Представлено одинадцятирівневий порядок отримання фармацевтичної освіти. Викладено інноваційний порядок найбільш ефективного, раціонального та якісного пізнання, визнання, забезпечення та дотримання правового статусу фармацевтів та інших соціосуб'єктів, оперативного попередження його порушення та максимально повного відновлення.

Може бути корисною для всіх, хто цікавиться інноваціями юриспруденції та законодавства, що пов'язані із фармацевтичною діяльністю.

ISBN 978-83-961179-5-3

ISBN 978-83-961179-6-0 (eBook)

© Кириченко О. А., 2021.

© Ланцедова Ю. О., 2021.

© Тунтула О. С., 2021.

© RS Global Sp.z, 2021.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1. ІННОВАЦІЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ В ПОДОЛАННІ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ І ПРАВОПОРУШЕНЬ У СФЕРІ ТРАНСПОРТУ І ТРАНСПОРТНИХ ТЕХНОЛОГІЙ.....	6
Питання 1. Інноваційна сутність, функції і система антиделіктних органів у забезпеченні законності транспортної діяльності і технологій.....	6
Питання 2. Базисні властивості девіантної поведінки осіб і повноважень антиделіктологів з її подолання.....	31
Питання 3. Інноваційний видовий поділ юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності в контексті забезпечення законності транспортної діяльності і технологій.....	36
Питання 4. Інноваційне розуміння достовірності відомостей та їх джерел як основа забезпечення юридичної та іншої компетентності у сфері транспорту і транспортних технологій.....	46
РОЗДІЛ 2. ІННОВАЦІЙНІ ОСНОВИ ТРАНСПОРТНОЇ ГАЛУЗІ ПРАВА ТА КОДЕКСУ.....	53
Питання 1. Базисні значення права і завдання юриспруденції та інше доктринальне підґрунтя інноваційної природи транспортної галузі права і кодексу.....	53
Питання 2. Співвідношення правових актів у сфері транспорту та транспортних технологій за юридичною силою.....	59
Питання 3. Природа та основи транспортної галузі права за інноваційною класифікацією юридичних наук на підставі їхніх базисних основних гіперзавдань.....	68
Питання 4. Одинадцятирівневий порядок отримання транспортниками базисної і супутньої юридичної та іншої освіти.....	73
ПІСЛЯМОВА.....	79
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	86

ВСТУП

Транспорт і транспортні технології утворюють єдину систему, в яку, згідно вимог ч.1 ст.21 «Єдина транспортна система України», закону України «Про транспорт» входять : 1) транспорт загального користування (залізничний, морський, річковий, автомобільний і авіаційний, а також міський електротранспорт, у т. ч. метрополітен); 2) промисловий залізничний транспорт; 3) відомчий транспорт; 4) трубопровідний транспорт; 5) шляхи сполучення загального користування [97].

А якщо зрозуміти, що транспорт – це засоби дистанційного переміщення людей та різного роду матеріальних цінностей, то стає очевидною недосконалість наведеного переліку об'єктів транспортної системи, що не включає, принаймні, електропровідні транспортні системи (транспортування електроенергії), інтернет-валютний обіг (грошей чи іншої валюти), ліфто-ескалаторний транспорт, гужовий транспорт та ін.

Більш того, спеціальність 275 «Транспортні технології», охоплюючи майже всі види транспорту, вимагає наявності у здобувачів вищої освіти надто широкої доктринальної, прикладної та аналітичної компетентності, законна реалізація якої можливе лише за умов отримання належної супутньої вищої юридичної освіти, а для осіб, які здійснюють консультування та інше юридичне супроводження транспортної діяльності і транспортних технологій – й належної базисної юридичної освіти.

І якщо звернути увагу й на те, що у процесі здійснення діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій у разі відсутності належної доктринальної, прикладної та аналітичної базисної чи супутньої юридичної компетентності не так вже і важко перейти межу правомірного діяння та опинитися за ґратами чи понести іншу не менш серйозну антикримінальну відповідальність, навіть, якщо був наявний хоча б мінімальний рівень вини у вигляді недбалості і особа, згідно вимог ч. 3 ст. 25 КК України [67] та ін., настання такого роду суспільно небезпечних чи інших антисоціальних наслідків неналежної діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій не передбачала, хоча могла і повинна була передбачити.

А й за відсутності мінімального рівня вини : а) не могла, хоча й повинна була передбачити настання в результаті свого діяння у сфері транспорту чи транспортних технологій антисоціальних наслідків; б) повинна була, але не могла передбачити; в) не повинна була і не могла передбачити, що свідчить про наявність паранещасного випадку чи параказусу; або у разі заподіяння збитків (шкоди, упущеної вигоди) діяннями неосудної особи (квазізлочини, квазіпроступки) чи особи, яка не досягла віку призначення покарання (паразлочини, парাপроступки) або явищами природи чи діяннями хижих тварин, що знаходяться в нерегульованих людиною умовах (нещасні випадки, казуси), прийдеться все ж таки вирішувати питання із відшкодування у

максимально можливому обсязі збитків та усувати причини і умови, що сприяли вчиненню відповідного правопорушення.

Тому маючи на увазі й вимоги ст. 1 Конституції України, згідно яким українська держава є правовою [65], то стає зовсім зрозумілою своєчасність прийняття Національної програми правової освіти населення, у відповідності із положеннями абз. 3 розд. II якої «надання правової освіти має здійснюватися в усіх дошкільних, загальноосвітніх, професійно-технічних, вищих навчальних закладах і закладах післядипломної освіти» [79].

У такому аспекті можна говорити про безперервне здійснення протягом життя особи одного чи двох **гіперрівнів юридичної освіти** :

1. Базисної юридичної освіти, що має забезпечити найбільш ефективне, раціональне та якісне здійснення кожної зі спеціальностей, спеціалізацій та субспеціалізацій власне юридичної практичної, наукової та освітнянської діяльності.

2. Супутньої юридичної освіти, що має забезпечити найбільш ефективне, раціональне та якісне здійснення кожної з неюридичних спеціальностей, спеціалізацій та субспеціалізацій практичної, наукової та освітнянської діяльності.

Викладені положення й зумовили необхідність проведення дійсного монографічного дослідження, метою якого є забезпечення осіб, які здійснюють той чи інший вид діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій в межах супутньої і базисної юридичної освіти, найбільш актуальними базисними інноваціями юриспруденції та законності у даній сфері.

Авторство співавторів та інших авторів на відповідні положення дійсного монографічного дослідження прямо оговорене за текстом, а там, де цього не зроблено, спільно належить співавторам.

**РОЗДІЛ 1
ІННОВАЦІЙ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ
В ПОДОЛАННІ ДЕВІАНТНОЇ ПОВЕДІНКИ І ПРАВОПОРУШЕНЬ
У СФЕРІ ТРАНСПОРТУ І ТРАНСПОРТНИХ ТЕХНОЛОГІЙ**

Питання 1. Інноваційна сутність, функції і система антиделіктних органів у забезпеченні законності транспортної діяльності і технологій

Виклад інновацій юриспруденції та законності у сфері транспорту і транспортних технологій доцільно розпочати з представлення інноваційного порядку найбільш ефективного, раціонального та якісного пізнання, визнання, забезпечення, дотримання і максимально повного відновлення правового статусу будь-яких соціосуб'єктів, залучених у вказану сферу, що більш правильно розкрити шляхом розкриття сутності, функцій, системи та можливостей докорінного реформування антиделіктних органів і деяких інших державних органів, перш за все, інституту президента держави та його Правової руки – органів прокуратури, а також тісно пов'язаної з цим системи фактично нових за суттю та функціями антиделіктних органів: публічної, адвокатури, слідчої, експертної та виконавчої.

Основою на запропонованих Ю. Д. Ткачем взаємопов'язаних восьми стадіях подолання кримінальних правопорушень [109, с. 59; 110, с. 43 та ін.] Ю. О. Ланцедова пропонує наступне **інноваційне бачення функцій антиделіктних органів в контексті подолання вже всіх різновидів правопорушень:**

1. Виявлення латентних правопорушень.
2. Припинення триваючих правопорушень [39, с. 260; 40, с. 60].
3. Розкриття правопорушень [39, с. 260; 40, с. 61].
4. Досудове розслідування чи інше досудове з'ясування обставин правопорушення.
5. Судове чи остаточне позасудове вирішення справи про відповідне правопорушення.
6. Виконання остаточного судового чи позасудового рішення і, перш за все, найповніше відновлення порушеного правового статусу соціосуб'єктів.
7. Проведення роботи із засудженим до зняття чи погашення судимості [39, с. 260; 40, с. 61].
8. Проведення в координації з усіма іншими державними органами, посадовими особами та іншими соціосуб'єктами інших заходів з профілактики правопорушень, перш за все, з усунення причин та умов, що сприяли вчиненню правопорушень (що має бути зроблене ще до вчинення правопорушення з метою його недопущення, а вже після цього має досліджуватися наявність чи відсутність підстав для притягнення винної особи до відповідного виду юридичної відповідальності), з готування належних

пропозицій із удосконалення відповідного законодавчого та базисного підзаконного регулювання [55, с. 11-12].

9. Здійснення узагальнень відповідної антиделіктної практики і виявлення її досягнень і недоліків [55, с. 12].

10. Проведення корпоративної (тобто, відомчої, в межах діяльності відповідного антиделіктного відомства) та (тобто, в рамках діяльності певного антиделіктного органу як юридичної особи) підзаконотворчої діяльності із організації роботи даного антиделіктного органу та протидії правопорушенням [39, с. 260; 48, с. 61; 46, с. 65; 54, с. 63].

11. Здійснення наукових досліджень у напрямку підвищення ефективності, раціональності та якості антиделіктної діяльності відповідного виду [39, с. 261; 40, с. 61; 46, с. 65-66; 54, с. 64].

12. Проведення за допомогою вищих навчальних закладів міністерства освіти та науки підготовки та підвищення кваліфікації кадрів антиделіктної діяльності відповідної спеціалізації та субспеціалізації.

13. Здійснення поточного підвищення кваліфікації антиделіктологів відповідної спеціалізації і субспеціалізації [39, с. 261; 40, с. 61; 46, с. 66; 54, с. 64; 55, с. 12].

Профілактична функція антиделіктних органів, на думку даної авторки, є обов'язком як для такого роду спеціальних органів держави, так й для будь-яких інших державних органів і посадових осіб та й для будь-яких інших соціосуб'єктів, які мають сприяти антиделіктним органам у найбільш ефективному, раціональному та якісному виконанні й всіх інших вказаних функцій антиделіктної діяльності [39, с. 261; 40, с. 61-62; 46, с. 66; 54, с. 64; 55, с. 12].

Викладене інноваційне розуміння функцій антиделіктних органів, що покладає на ці державні органи завдання із подолання як кримінальних, так й адміністративних, дисциплінарних, де-факто майново-договірних (цивільних) та де-юре майново-договірних (господарських, економічних, арбітражних) правопорушень, що кожний з цих органів зобов'язаний здійснювати здійснює у своїй компетенції на певній стадії чи стадіях або щодо певних категорій правопорушень, дуже яскраво свідчить про юридичну некомпетентність існуючого традиційного і законодавчого іменування такого роду державних органів правоохоронними та виокремлення з їх числа суду [54, с. 64; 55, с. 12; 91; 106].

Виходить, що ці державні органи зобов'язані лише, охороняючи право від порушень, попередити вчинення правопорушень, що фактично знаходиться в межах восьмої та з певним ступенем умовності й наступних із вказаних інноваційних функцій, а якщо правопорушення все ж таки було вчинене, то інші інноваційні функції, перш за все, з першої по сьому функцію, є нібито завдання вже яких-то інших державних органів [54, с. 64; 55, с. 12].

З таким підходом, зрозуміло, неможна погодитися і запропоноване інноваційне найменування такого роду державних органів власне

антиделіктними вже у повній мірі узгоджує всі запропоновані інноваційні функції із новітньою назвою цих державних органів і є **першою надто потужною доктринальною, законодавчою та іншою прикладною основою** для реалізації розробленого авторами і презентованого окремо (див. післямова дійсного видання) інноваційного порядку найбільш ефективного, раціонального та якісного пізнання, визнання, забезпечення, дотримання і максимально повного відновлення правового статусу будь-яких інших соціосуб'єктів, які залучені у сферу транспорту і транспортних технологій [54, с. 64; 55, с. 12].

Звідси Ю. О. Ланцедова пропонує й **інноваційне розуміння поняття антиделіктної діяльності** [39, с. 260 та ін.], що у розвитку було представлено даним автором як *такого виду державної діяльності, основне призначення якого полягає у найбільш ефективному, раціональному та якісному як подоланні різних видів правопорушень на кожній зі стадій його здійснення, так й функціонування антиделіктних органів, а також у здійсненні з цією метою базисного, корпоративного (відомчого) і локального підзаконного правового регулювання, узагальнень відповідної антиделіктної практики, наукових досліджень, підготовки та перепідготовки в юридичних навчальних закладах антиделіктологів та самостійного поточного підвищення їх кваліфікації* [55, с. 12].

Другою доктринальною, законодавчою та іншою прикладною основою для належної реалізації цього завдання є інноваційний підхід до системи антиделіктних органів, що О. А. Кириченко пояснює таким чином, що такого роду державних органів є або має бути кілька десятків і, якщо вказувати новітні найменування антиделіктного органу, антиделіктної діяльності та антиделіктолога відповідної їх спеціалізації та субспеціалізації [31; 34, с. 63-65; 39, с. 262-263; 40, с. 65-66; 46, с. 24-25], що даний автор у розвитку пропонує представити таким чином:

1. Суд, судова діяльність, суддя.
2. Прокуратура, прокурорська діяльність, прокурор.
3. Публічнотура, переслідувальна діяльність, переслідувач.
4. Адвокатура, адвокатська діяльність, адвокат.
5. Слідчотура, слідча діяльність, слідчий.
6. Експертнотура, експертна діяльність, експерт.
7. Держбезпекутура, держбезпекутурна діяльність, співробітник держбезпеки.
8. Ордиштатура, ордиштинна діяльність, ордишт.
9. Фіскальнотура чи податкутура (податкова міліція), фіскальна чи податкова діяльність, фіскальщик чи податківець.
10. Митнотура, митна діяльність, митник.
11. Прикордоннотура, прикордонна діяльність, прикордонник.
12. Емчаестатура (МНС), емчаєсна діяльність, емчаєсник.
13. Пожежнотура, пожежна діяльність, пожежник.

14. Природозахиснотура (створення єдиного антиделіктного органу з охорони живої природи), природозахисна діяльність, природозахисник.

15. Виконавчотура, виконавча діяльність, виконавець.

16. Держохороннотура (охорона держслужбовців), держохоронна діяльність, держохоронець.

17. Локальноохороннотура (держслужба охорони), локальноохоронна діяльність, локальноохоронець [55, с. 13].

18. Патрульнотура, патрульна діяльність, патрульний [55, с. 14].

19. Транспортнотура, безпекотранспортна діяльність, безпекотранспортник (зі створенням єдиного антиделіктного органу з нагляду за безпекою руху та іншої експлуатації всіх видів транспорту).

20. Конвойнотура, конвойна діяльність, конвоїр.

21. Ревізійнотура (контрольне ревізійне управління), ревізійна діяльність, ревізор.

22. Працевзахиснотура, працевзахисна діяльність, працевзахисник.

23. Споживчозахиснотура (охорона прав споживачів), споживчозахисна діяльність, споживчозахисник [54, с. 65].

24. Цінозахиснотура, цінозахисна діяльність, цінозахисник [54, с. 66].

25. Надрозахиснотура, надрозахисна діяльність, надрозахисник та ін. [54, с. 66; 55, с. 14].

Представлена інноваційна система антиделіктних органів передбачає докорінне реформування всіх існуючих і появу деяких нових антиделіктних органів, нагальна необхідність реалізації чого авторами обґрунтовується таким чином.

Фактично у силу вимог ч. 2 ст. 3, ч. 6 ст. 55 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [65] українська держава є власне президентською республікою. Адже тільки Президент української держави і ніякий інший суб'єкт владних повноважень в кінцевому підсумку відповідає за неухильне дотримання Основного закону та інших правових актів і правового статусу всіх співвітчизників [54, с. 66; 55, с. 14].

Для цього ч. 6 ст. 55 Конституції України і надає Президенту України в розпорядження будь-які заходи прямо незаборонені законом [65], а вимоги ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [65] покладають на даного суб'єкта владних повноважень прямо такі обов'язок з тим, щоб він негайно припиняв незаконні діяння та/чи скасовувати нелегітимні рішення та/або правові акти суб'єктів владних повноважень, і навіть остаточні, але незаконні, судові рішення¹ [54, с. 66; 55, с. 14].

¹ Власне дані обставини і виключають Президента української держави із переліку державних органів, які зобов'язані на підставі вимог ч. 2 ст. 19 Конституції України діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [54, с. 66; 55, с. 14-15; 65].

При цьому слід мати на увазі, що відсутні строки давності для застосування Президентом української держави на виконання названих вимог ч. 2 ст. 3, ч. 6 ст. 55 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [65] власне вказаних засобів забезпечення неухильного дотримання на території нашої країни будь-яких правових актів та правового статусу всіх співвітчизників. Строки давності існують із певними винятками лише для застосування заходів карально-виховної юридичної відповідальності [48, с. 125-127; 54, с. 66; 55, с. 15].

Вказані цілі також ніяк не можна досягти без реального докорінного перетворення повноважень органів прокуратури в Праву руку Президента держави із поверненням та оновленням власне у Конституційному кодексі України (а рівно поновити чи передбачити в Основному законі будь-якої іншої держави світу) природної функції прокуратури по здійсненню нагляду за точним, одноманітним і неухильним дотриманням законів та інших правових актів з боку будь-яких соціосуб'єктів, а як наслідок, й за найбільш ефективним, раціональним та якісним виконанням суб'єктами владних повноважень базисного конституційного обов'язку держави із пізнання, визнання, забезпечення і неухильного дотримання правового статусу всіх співвітчизників, попередження порушення даного правового статусу і в разі порушення – за максимально повним його відновленням [54, с. 66-67; 55, с. 15].

У такому разі **інститут президента держави та органи прокуратури** мають набути статус **наглядової гіпергілки державної влади за здійсненням вказаного нагляду за точним, одноманітним і неухильним дотриманням законів та інших правових актів з боку представників всіх інших гілок державної влади (правотворчої, антиделіктної, правозастосовчої) та всіх інших суб'єктів владних повноважень та всіх інших соціосуб'єктів, а як наслідок, й за найбільш ефективним, раціональним та якісним виконанням суб'єктами владних повноважень базисного конституційного обов'язку держави із пізнання, визнання, забезпечення і неухильного дотримання правового статусу всіх співвітчизників, оперативного попередження порушення їх правового статусу і за максимально повним його відновленням** [54, с. 67; 55, с. 15-16].

Вказаний, з однієї сторони, інноваційний, а, з іншої сторони, природний, державний статус інституту президента держави та органів прокуратури у повній мірі узгоджується із вимогами п. 57 розд. IV Доповіді Венеціанської Комісії «Верховенство права» згідно із якими, «понад те, має існувати установа чи організація – як певний обвинувач, яка до певної міри має бути теж незалежною від виконавчої влади і яка забезпечує, щоб порушник закону - навіть коли потерпілі не заявляють про це – постав перед судом» [5; 54, с. 67; 55, с. 16].

Власне тому не лише ніяк не узгоджується з даним висновком, а й виглядає принаймні відверто юридично некомпетентною та/чи явно цинічною і політично шахрайською позиція українських міжнародних

«партнерів», аналіз чисельних висновків і позицій яких Я. Берназюком² дало підстави останньому цинічно і надто схвально стверджувати, що «позиція профільних інституцій Ради Європи полягає у тому, що участь прокурора у судовому провадженні поза межами кримінального процесу є винятком» [4].

А наскільки обґрунтовані та юридично виважені щодо викладеної фактично природної функції органів прокуратури чисельні висновки та позиції міжнародних «партнерів» [4; 7; 8; 98; 99 та ін.] можна судити хоча б за наступними положеннями п. 6 резолюції Парламентської Асамблеї Ради Європи «Функціонування демократичних інституцій в Україні»: «Тісна співпраця з Європейською комісією за демократію через право (Венеціанською Комісією) має вирішальне значення для гарантування того, що пакети реформ, які наразі розробляються, повністю відповідають європейським стандартам та цінностям. Тому Асамблея закликає органи влади та керівництво Верховної Ради України забезпечити те, щоб остаточні варіанти проектів законів подавалися для отримання висновків Венеціанської Комісії перед їх ухваленням в останньому читанні» [99].

А власне із вже цитованими вимогами п. 57 розд. IV Доповіді Венеціанської Комісії «Верховенство права» [5] з метою гарантування саме **принципу верховенства права** і вимагається наявність державного органу із повноваженнями, аналогічними тим, що пропонується за інноваційним розумінням авторів природних функцій інституту президента держави та його Правой руки – органів прокуратури, як своєрідної наглядової гіпергілки державної влади з тим, щоб забезпечити виконання у повній мірі вимог не лише ч. 1 ст. 8 Конституції України у частині реального визнання та дії в нашій державі принципу верховенства права [65], а також вже аналізованих вимог ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 102 Конституції України у частині головного конституційного обов'язку держави та гарантування його виконання лише інститутом президентства держави [65], що реально реалізувати без запропонованого інноваційного докорінного реформування функцій даного інституту та його Правой руки – органів прокуратури, неможливо. Інакше вказані надто важливі базисні положення Основного будуть виглядати лише як відверта цинічна декларація цих положень [54, с. 68; 55, с. 17].

У цьому відношенні неможна не звернути увагу і на положення п. 7.2.5 все цих же рекомендацій міжнародних «партнерів» у частині пропозиції «замінити ліквідацію загального нагляду прокуратури зміцненням ролі омбудсмена та запровадженням системи безоплатної правової допомоги» [99], що також виглядає відверто юридично некомпетентним та/чи цинічним політичним шахрайством.

² Я. Берназюк, до речі, отримав протягом псевдоконкурсу у касаційні суди за виконання практичного завдання незадовільну оцінку, але все ж таки був злочинно призначений суддею Касаційного адміністративного суду [48, с. 452].

Як може «зміцнення» ролі непрофесійної структури омбудсмена замінити відбудовану десятиліттями **високопрофесійну розгалужену структуру прокурорського загального нагляду!!!???** [54, с. 68; 55, с. 17].

А наскільки ефективно у контексті здійснення нагляду за точним, одноманітним та неухильним дотриманням правових актів та правового статусу всіх соціосуб'єктів держави запровадження системи безоплатної правової допомоги й взагалі не приходиться говорити. Про шахрайську рекомендацію у цій частині свідчить й сама по собі вже десятирічна практика функціонування відповідного закону [54, с. 68; 55].

Відверто юридично некомпетентними та/чи цинічним політичним шахрайством виглядають й вимоги п. 7.2.1 все цих же рекомендацій, в яких наші міжнародні «партнери» нагадують, що Україна при вступі до Ради Європи взяла на себе таке зобов'язання: «роль та функції прокуратури будуть змінені (зокрема, щодо здійснення загального нагляду за законністю), що трансформує цю інституцію на орган, який відповідає стандартам Ради Європи»; та висловлює свій жаль з приводу того, що це зобов'язання так і не було виконано» [99].

А чи спромоглися українські міжнародні «партнери», перед тим як звертатися з вказаним нагадуванням, прочитати хоча б вимоги ст. 1 Конституції України, згідно яким наша держава вже є незалежною та правовою [65], і чи вистачило цим міжнародним «партнерам» юридичної компетентності при цьому збагнути, що вступ української держави у будь-які міжнародні союзи із взяттям на себе зобов'язань із докорінним реформуванням принаймні прокуратури та інших антиделіктних органів [4; 7; 8; 98; 99 та ін.] відверто суперечить викладеним вимогам українського Основного закону, а також вимогам ч. 1 ст. 156 Конституції України у частині внесення змін у розділ перший Основного закону³ лише після затвердження цих змін на референдумі [65], проведення якого автори не пам'ятають [54, с. 69; 55, с. 18].

І на безумовному дотриманні вимог власне українського Основного закону у процесі реформування органів прокуратури наголошувалося в інших рекомендаціях Парламентської Асамблеї Ради Європи «Виконання обов'язків та зобов'язань Україною», у п. 15 яких підкреслювалося, що «асамблея наголошує, що в процесі внесення змін до Конституції України мають бути сумлінно дотримані всі положення діючої Конституції, особливо щодо процедури внесення змін до Конституції (254к/96-ВР). Вона закликає органи влади України повною мірою співпрацювати в цьому аспекті з органами Ради Європи та, зокрема, враховувати висновки Венеціанської Комісії в процесі внесення змін до Конституції» [98].

³ Цитована ст. 1 Конституції України розташовані як раз у першому розділі Основного закону української держави [65].

А у п. 6 цих же рекомендацій асамблея настійливо спонукала «органи державної влади України:

«іі. повністю здійснити реформування Генеральної прокуратури відповідно до принципів і стандартів Ради Європи та у тісній взаємодії з відповідними органами Ради Європи реалізовувати Спільний план дій у частині реформування української прокуратури;

ііі. забезпечити повне дотримання верховенства права органами державної влади, зміцнити незалежність суддів від органів державної виконавчої влади та відновити довіру громадян до судової системи в цілому» [98].

І тому ще більш відверто юридичними некомпетентними та/чи цинічним політичним шахрайством виглядають також й положення п. 7.2.2 вже аналізованих рекомендацій у частині підтвердження, «що функція прокуратури України щодо загального нагляду суперечить європейським стандартам, і що, зокрема через наявність цієї функції, вона має повноваження, які значно перевищують ті, що необхідні в демократичній державі» [99].

Після ознайомлення з цими положеннями рекомендацій вже взагалі стає незрозумілим, про які саме «європейські стандарти» в даному випадку йде мова? І як органи прокуратури можуть порушити принципи власне демократичної держави із колишніми фактично природними функціями загального нагляду, що доктринальне і законодавче розвивають вказані інноваційні пропозиції авторів у частині докорінного реформування функцій інституту президентства держави та його Правой руки - органів прокуратури, **без чого стає очевидною неможливість та цинічною декларацією виконання як достатньо виваженого у контексті саме демократичних принципів державоіснування цитований головного конституційного обов'язку держави та гарантування його виконання власне інститутом президента держави у відповідності із вимогами ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 102 Конституції України!!!!?** [65], так й вже цитованих вимог п. 57 розд. IV Доповіді Венеціанської комісії «Верховенство права» [5].

Тим більше, що вказані інноваційні пропозиції авторів із конституційного перетворення інституту президента держави та органів прокуратури, у певну наглядову гіпергілку державної влади, що, підкреслимо в котрий раз, має забезпечити найбільше ефективне, раціональне та якісне забезпечення точного, одноманітного та неухильного виконання власне всіма без винятку представниками правотворчої. антиделіктної та правозастосовчої гілки державної влади,⁴ у повній мірі узгоджуються із вимогами п. 2 цих же

⁴ Дані інновації авторів як раз й представлені у вигляді редакцій цілої низки статей перспективного Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої держави світу [47, с. 237-283; 48, с. 849-865; 50, с. 162-180 и др.]. Одна із досконалих редакцій тринадцяти такого роду статей даного кодексу викладена в одній з останніх публікацій [55, с. 111-133], а найбільш значимі з них викладаються за текстом дійсного видання та окремо (див. питання 1, 2 розд. 2, післямова дійсного видання).

рекомендацій, згідно з якими «асамблея ще раз наголошує, що єдиний шлях, яким можна забезпечити довготривалу політичну стабільність, є конституційні зміни, які встановлять чіткий розподіл влад, а також запровадять належну систему стримувань і противаг між та всередині виконавчої, законодавчої та судової гілок влади» [99].

Виходить таким чином, що на початку вказаних рекомендацій була викладена найбільш правильна позиція, але вже потім – протилежне цим положенням обґрунтування, що, скоріше за все, було розраховано на те, при прийнятті цієї рекомендації, з її текстом у цілому мало хто ознайомлюється, а, прочитавши лише початок, приймають їх. Мабуть у такому підході також полягають «європейські стандарти», щоб у гарній обгортці придбали відверто неякісний «продукт»⁵ [54, с. 71; 55, с. 21].

А про зміст «європейських стандартів», наприклад, у власне кримінальному провадженні, неважко здогадатися по наступним декільком цитатам з англومовного видання, що розкриває сутність експортованого британцями багатом іншим країнам (США, Канаді, Австралії, Новій Зеландії)⁶ [76, с. 316] «принципу змагальності» цього провадження:

«Патологоанатом не відразу зрозумів, що таке змагальність судочинства: «До мене тільки недавно дійшло: коли ти дасш свідчення в суді, звинувачення і захист змагаються. Пошук істини їх в принципі не хвилює. Ти

⁵ У такому аспекті ще більше дивують положення висновку Європейської комісії «За демократію через право» (Венеціанська комісія) щодо проекту закону України «Про прокуратуру», у п. 28 яких стверджується, що нинішній законопроект, який не підтримується ані міністром юстиції, ані президентом країни, не має за мету реформування існуючої системи прокуратури, котру Україна успадкувала з радянських часів. Цей законопроект радше є спробою зберегти status quo і покласти край реформаторським діям, вчиненим на основі Конституції України 1996 року [8]. Виходить, що реалізація вже цитованого іншого більш ґрунтового висновку цієї ж комісії з п. 57 розд. IV Доповіді Венеціанської Комісії «Верховенство права» [5], а також створення належної доктринальної, законодавчої та іншої прикладної основи для найбільш ефективного, раціонального та якісного виконання прийнятих вже власне за часів незалежності, а не радянських часів, неодноразово згадуваних вимог ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [65], чому слугують й розроблене авторами та іншими представниками наукової школи юриспруденції професора Аланкріа інноваційне розуміння, перш за все, функцій інституту президента та органів прокуратури та інші новітні доктрини і концепції юриспруденції, **є повернення до радянських часів !!!!!** [54, с. 71; 55, с. 21].

⁶ Нажаль, даний надто алогічний і фактично за суттю злочинний принцип перейняли процедурні кодекси значно більшої кількості країн, зокрема, ст. 22 «Змагальність сторін та свобода в поданні ними суду своїх доказів і в доведенні перед судом їх переконливості» КПК України [68], а також аналогічні норми процедурних кодексів переважної більшості інших країн пострадянського простору: ст. 32 КПК Азербайджанської Республіки, ст. 23 КПК Республіки Вірменія, ст. 24 КПК Республіки Білорусь, ст. 9 КПК Грузії, ст. 23 КПК Республіки Казахстан, ст. 18 КПК Киргизької Республіки, ст. 7 КПК Литовської республіки, ст. 24 КПК Республіки Молдова, ст. 15 КПК Російської Федерації, ст. 20 КПК Республіки Таджикистан, ст. 22 КПК Туркменістану, ст. 25 КПК Республіки Узбекистан і ст. 14 КПК Естонії, коли КПК Республіки Узбекистан поряд з цим передбачає й спеціальну ст. 22 «Встановлення істини», а КПК Латвії й взагалі уникає акценту уваги як першому, так й на другому принципі антикримінального судочинства [43, с. 38].

клянешся говорити правду, всю правду і нічого, крім правди. Їх же роль полягає в тому, щоб вибудувати докази. І якщо щось з ваших слів суперечить їх аргументації, на вас будуть нападати або просто проігнорують».

Свідки можуть говорити «всю правду», лише відповідаючи на питання, які їм задають. Якщо вони захочуть донести правду більш повно, у них почнуться неприємності» [76, с. 316].

«Більшість обвинувачених – прості люди, а не багаті і знамениті. Вони не можуть дозволити собі дорогих адвокатів і експертів ... Коли настала черга адвоката відповідача Еріка Хендона викликати свідків, він шокував усіх присутніх: «Захисту нічого додати». І це при тому, що у нього було шість чоловік, готових підтвердити, що в момент вбивства Крішна був з ними, за 60 км від готелю (місця скоєння вбивства) ... Присяжні радилися недовго: винен у вбивстві першого ступеня. Почувши цей вердикт, Крішна втратив свідомість [76, с. 317] ... А вони порадилися ще трохи і засудили його до страти ...» [76, с. 318].

«Як не сумно, в США не повинні ні в чому люди, підозрювані у вбивстві, часто наймають адвокатів рівня Хендона. Не розбираючись в правосудді, вони мають ілюзії: мовляв, раз вони нічого поганого не робили, суд розбереться. Бажаючи захистити своє добре ім'я, вони поспішають постати перед судом ... Крішна заплатив Хендону фіксовану суму (тільки) 20 000 доларів ... (для порівняння: гонорари інших адвокатів склали близько 10 млн. доларів) ... **вища міра уготована тим, кому не світить потрапити до вищого суспільства ...**» [76, с. 318].

А ось яка компетентність експертів та яким чином вони підсилюють власне кримінальність змагальності судочинства в країні-батьківщині даного вельми злочинного принципу можна також зрозуміти по одному із практичних прикладів з іншого англomовного видання [117, с. 142-153].

21-річна асистентка менеджера готелю, народивши рано вранці в туалеті дочку, поклала її в чорний сміттєвий пакет, вийшла з дитиною, яка плакала, з готелю і, викинувши в сквері біля озера, повернулася і продовжувала працювати як ні в чому не бувало. Лондонська поліція і прокурори твердо наполягали на кваліфікації цього діяння як умисного убивства [117, с. 148], а судово-медичний експерт тільки в силу відсутності будь-яких ознак удушення чи іншого активного насильницького позбавлення життя кваліфікував скоєне як «неналежний догляд» [117, с. 149], лише в силу чого суд, незважаючи на очевидні цілеспрямовані і цілком усвідомлені дії матері після пологів в кінцевому рахунку все ж таки засудив матір за дітовбивство до двох років умовно [117, с. 153].

У даному випадку найбільш показовий наступний момент: експерти в англійському «змагальному» процесі, перебираючи функції слідства та суду, дають вельми юридично некомпетентну та/або корупційну кваліфікацію діянь і цим самим створюють умови для винесення по суті завідомо неправосудних судових рішень [55, с. 23].

Адже в розглянутому діянні є всі ознаки умисного вбивства матір'ю своєї новонародженої дитини, причому непривілейованого, а звичайного складу, принаймні із непрямым умислом.

Всі дії матері в процесі здійснення даного вбивства (народила, поклала в пакет, винесла на берег озера, повернулася і працювала як ні в чому не бувало) свідчать про те, що вона не перебувала в якомусь обтяженому післяпологовому психічному стані, у повній мірі усвідомлювала характер своїх дій і могла ними керувати [55, с. 23].

Не відстають власне в такий імплементації європейських «стандартів» і «докорінно щойно реформовані» під пильною увагою міжнародних «партнерів» українські суди і прокуратура, найбільш показовим прикладом чого може бути численне раз детально аналізовані авторами обставини загальновідомого харківського дорожньо-транспортного діяння, в результаті якого загинуло шість і травмовано ще п'ять пішоходів [50, с. 286-303].

Лише в результаті того, що спільними зусиллями причетних до слідства і судового розгляду і перегляду даної справи ордістів, слідчих, прокурорів, адвокатів і суддів, пронизаних явною корупцією і відвертою юридичною некомпетентністю, були цинічно проігноровані показання допитаного в суді автомеханіка Костянтина Кузнецова про швидкість автомобіля О. Зайцевої в момент зіткнення, згідно із показаннями бортового комп'ютера автомобіля, 102 км/год [1], на предмет об'єктивного встановлення швидкості обох автомобілів не були досліджені записи відеореєстраторів та відеокамер та інші об'єктивні джерела. І швидкість автомобіля О. Зайцевої нібито в межах 80 км/год була встановлена **на основі показань неповнолітнього свідка!!!**, а факт перетину автомобілем Г. Дронова лінії перехрестя на жовтий або зелений сигнал предметом дослідженням автотехнічної експертизи взагалі не був [55, с. 23-24].

Зважаючи на викладене, обидва водії: О. Зайцева і Г. Дронов були засуджені за ч. 3 ст. 286 КК України до 10 років позбавлення волі кожен і вирок був залишений останньою судовою інстанцією в силі [105].

В той же час О. Зайцева, розігнавши півторатонний автомобіль на момент переїзду перехрестя до 102 км/год, фактично вчинила навмисне вбивство з непрямым умислом шістьох осіб і травмувала ще п'ятьох осіб способом, небезпечним для життя багатьох осіб, тобто кримінальне правопорушення, передбачене за п. 1 і п. 5 ч. 2 ст. 115 КК України, **за яке їй цілком законним, обґрунтованим і мотивованим було б призначення і довічного ув'язнення !!!** [55, с. 24].

А в діянні Г. Дронова взагалі відсутній склад кримінального правопорушення і наявність в його діянні складу адміністративного порушення правил безпеки дорожнього руху, якщо його автомобіль все ж таки перетнув лінію перехрестя на жовтий сигнал світлофора, ще треба

довести за допомогою проведення відповідної автотехнічної експертизи. І тому зовсім невинний в настанні вказаних особливо тяжких наслідків даного дорожньо-транспортного діяння Г. Дронов до цього часу незаконно утримується в місцях позбавлення волі лише в силу відвертої цинічної корупції та явної юридичної непрофесіоналізму всіх названих антиделіктологів і багатьох інших суб'єктів владних повноважень, які незліченну кількість раз ставилися авторами до відома про обставини винесення даного свідомо незаконного вироку [50, с. 291; 55, с. 24].

У зв'язку з цим не буде зайвим акцентувати увагу і на тому, що дане завідомо неправосудне судове рішення стало можливим власне і тому, що двоє із трьох суддів судової палати касаційного кримінального суду, що залишили в силі цей вирок [105], в процесі пронизаного більше 50 діями відвертою цинічною корупцією та/чи проявами явних корупційних чинників та/або юридичної, педагогічної, психологічної та іншої професійної некомпетентності двох етапів псевдоконкурсів в касаційні та антикорупційного суди [48, с. 11-129] отримали «двійки» за виконання практичного завдання, коли голові даного неправосудного судового засідання М. І. Ковтунович за виконання практичного завдання було виставлено всього 49,5 балів в перерахунку за стобальною системою оцінювання, а члену цієї судової палати С. Б. Фоміну – 48,6 балів [48, с. 62; 50, с. 287].

З огляду на ще більш принизливі результати псевдоатестації і псевдодобора і псевдодобора - 2 прокурорів Офісу Генерального прокурора, які аналогічним чином були пронизані також понад 50 діями відвертої цинічної корупції та/чи проявами явних корупційних чинників та/або юридичної, педагогічної, психологічної та іншої професійної некомпетентності, чи не доводиться дивуватися і тому, що прокурори і керівництво Офісу Генерального прокурора навіть пишаються тим, що їм вдалося «відстояти» без змін фактично відверто злочинні рішення всіх попередніх інстанцій у даній справі і **залишити завідомо невинну людину відбувати 10 років позбавлення волі !!!** [50, с. 288; 55, с. 25].

І власне вказані та інші європейські стандарти, побудовані в т. ч. й на злочинній концепції так званих «плодів отруйного дерева»,⁷ і має намір захистити на рівні докторської дисертації одна із представниць злочинної організації – Верховного суду [66], касаційні суди якого та антикорупційні суди, що О. А. Кириченком вже було переконливо доведено, були обрані за

⁷ Що дозволяють будь-які формальні порушення порядку отримання доказів класти в основу визнання їх недопустимими та постановлення виправдувальних чи більш м'яких обвинувальних вироків. А цим самим цинічно порушується правовий статус, перш за все потерпілого. І Ю. О. Ланцедова вже давно пропонує розмежовувати порушення порядку отримання доказів, за що винна особа за відсутності обставин, що виключають її вину чи антисоціальність її діяння, має тягти лише відповідного виду та ступеня суворості юридичну відповідальність. Але це не є підставою для визнання відповідних доказів недопустимими, якщо допущені порушення не призвели до втрати цими відомостями їх значимості та/чи достовірності та/або доброякісності [54, с. 58; 55, с. 54].

цинічно злочинною і суто корупційною і непрофесійною процедурою [48, с. 11-96; 50, с. 196-218, 219-271].

На такому досить показовому тлі першоджерела «європейських стандартів» можна і більш повно представити, які ж відверто цинічні суперечності присутні в позиції як Венеціанської комісії «Верховенство права», так й в інших українських міжнародних «партнерів» !!! ???

Так, дійсно ч. 1 ст. 121 розд. VII «Прокуратура» Конституції України була прийнята вже без положень загального нагляду [65], що є базисними у контексті найбільш ефективного, раціонального та якісного виконання передбаченого іншими, але вже засадними положеннями ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 102 Конституції України головного обов'язку держави із утвердження та забезпечення прав і свобод людини [54], тим більше, що на той час і аж до 12 липня 2001 р. згідно вимог п. 1 ч. 1 ст. 5 «Основні функції прокуратури» закону України «Про прокуратуру» існував власне загальний нагляд [89; 92].

Кожен, хто має власне базисну вищу юридичну освіту, а не лише диплом про таку, розуміє, що вказані положення ч. 1 ст. 121 розд. VII «Прокуратура» Конституції України [65] є **неконституційними у контексті викладених первинних положень** як п. 1 ч. 1 ст. 5 «Основні функції прокуратури» закону України «Про прокуратуру» [93], так й **саме засадних вимог** ч. 2 ст. 3 Конституції України [65], а також ч. 3 ст. 22 Конституції України у частині того, що прийняті правові акти та внесені в них зміни не повинні звужувати зміст та обсяг існуючих прав і свобод [65], які у сукупності лише конкретизують й вимоги ч. 2 ст. 102 Конституції України [65].

Тому виглядає надто алогічним і вкрай юридично некомпетентним та/чи корупційним поєднання достатньо обґрунтованих розглянутих положень п. 57 розд. IV Доповіді Венеціанської Комісії «Верховенство права» [5] і всіх інших положень цієї доповіді, що є базисними для всієї діяльності комісії, і також вже аналізованих положень п. 29 висновку Європейської комісії «За демократію через право» (Венеціанська комісія) щодо проекту закону України «Про прокуратуру», особливо у частині суто радянської природи функцій органів прокуратури зі здійснення загального нагляду [8], який із початковим прийняттям також неодноразово цитованих вимог ч. 3 ст. 22 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [65], навпаки, у контексті цих положень, навіть, за відсутності в Основному законі, був і залишався у п. 1 ч. 1 ст. 5 «Основні функції прокуратури» закону України «Про прокуратуру» [93] легітимним, а його ліквідація законом 12 липня 2001 р. [89] і навіть відсутність й у первинній редакції ч. 1 ст. 121 розд. VII «Прокуратура» Конституції України [65] – **відверто неконституційними** [54, с. 72; 55, с. 26].

Кожен власне юрист знає базисне положення юриспруденції з приводу усунення суперечностей між нормами одного й того ж правового акту шляхом застосування не поточної норми, а базисних норм чи принципів цього правового акту [54, с. 72; 55, с. 26].

Засадними нормами Основного закону є вимоги ч. 2 ст. 3 Конституції України [65], що й розташовані власне у розд. I «Загальні засади» Конституції України [65], і ч. 3 ст. 22 Конституції України [65], що вже за суттю також є засадними, а поточною нормою - саме положення ч. 1 ст. 121 розд. VII «Прокуратура» Конституції України [65], відсутність поміж яких загального нагляду прокуратури у порівнянні із чинними на час прийняття Основного закону вимогами п. 1 ч. 1 ст. 5 «Основні функції прокуратури» закону України «Про прокуратуру» [93] цинічно звужувало зміст та обсяг прав і свобод людини у частині відсутності конституційного загального нагляду прокуратури як базисного важеля у реальному захисті цих прав і свобод від порушень [54, с. 72-73; 55, с. 27].

Не можуть у такому аспекті бути сприйнятті й традиційні заперечення проти загального нагляду прокуратури, який нібито є поширеним засобом впливу на законну діяльність господарників. Проти можливості існування й такого роду фактів заперечувати важко. Але ж такі випадки все ж таки були виключенням, яке треба долати значним посиленням юридичної відповідальності винних прокурорів [54, с. 73; 55, с. 27].

Призначення ж загального нагляду прокуратури, особливо в розглянутому авторському інноваційному розумінні функцій інституту президента країни та його Правої руки – органів прокуратури, як певної наглядової гіпергілки державної влади, й полягає у тому, щоб гарантувати законність діяльності та діянь будь-яких соціосуб'єктів, в т.ч. суб'єктів владних повноважень та господарників, а також в оперативному лише обґрунтованому реагуванні на повідомлення з приводу фактів незаконності у такого роду діяльності та діяннях.

При цьому профілактична перевірка цієї діяльності за власною ініціативою прокуратури має бути лише випадковою, але із таким чітким та належним чином обґрунтованим дозуванням за певними періодами, що не повинна заважати поточній законній діяльності господарників та суб'єктів владних повноважень [54, с. 73; 55, с. 27].

Інакше розглянуті базисні у контексті правового статусу громадян вимоги ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [65] і самі по собі розмови про необхідність точного, одноманітного і неухильного забезпечення найбільш ефективного, раціонального та якісного виконання цих вимог так й залишаться суто декларативними, що, можливо, і є сутністю базисних положень європейських стандартів – головне дуже гарно та впевнено говорити, а не належним чином діяти [54, с. 73; 55, с. 27-28].

З урахуванням викладеного найвищим рівнем відвертої юридичної некомпетентності та/чи явної цинічної корупційності виглядають неконституційні зміни згідно закону «Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя)» від 2 червня 2016 р., яким був зруйнований навіть формальний статус прокуратури як атрибуту державності у вигляді окремого сьомого розділу «Прокуратура» Основного закону та перетворення

прокуратури вже у частковий придаток суто правосуддя у вигляді лише однієї статті 131¹ восьмого розділу «Правосуддя» [90].

Такого рівня цинічного конституційного приниження органи прокуратури, а разом з ними зовсім логічна й принципова можливість найбільш ефективного, раціонального та якісного виконанням суб'єктами владних повноважень базисного конституційного обов'язку держави із пізнання, визнання, забезпечення і неухильного дотримання правового статусу всіх громадян та інших соціосуб'єктів держави, оперативного попередження порушення даного правового статусу і в разі порушення – за максимально повним його відновленням, ще не зазнавали за всю довгу історію української державності!!! [54, с. 73-74; 55, с. 28].

Продовжуючи виклад авторського інноваційного розуміння сутності, системи та функцій антиделіктних органів, доцільно звернути особливу увагу на те, що ще у 2010 р. автори запропонували [80, с. 42-43] і до цього часу послідовно відстоювали [48, с. 71; 50, с. 171 та ін.] **новітню доктрину докорінного реформування традиційної судової влади в єдиний антиделіктний орган** в особі Верховного суду України із вичерпним набором судових палат (антикримінальної, адміністративної, трудової, де-факто майново-договірної чи цивільної та де-юре майново-договірної чи господарської, що мають дублюватися на рівні обласних судів і реалізовуватися за допомогою відповідної спеціалізації суддів місцевих судів), що на цей час також підтримується за виключенням конституційної судової палати та відповідної спеціалізації суддів місцевих судів, чого не повинно бути з урахуванням достатньо обгрунтованої позиції С. А. Кириченка про третю концепцію ступеневого сутнісного видового поділу юридичної відповідальності без конституційної юридичної відповідальності (див. питання 3 розд. 1 дійсного монографічного дослідження).

У такому аспекті надто важливими виглядають положення п. 7.3.1 однієї вже неодноразово згаданої резолюції ПАРЕ, згідно яким «асамблея вважає, що реформа судової влади та системи правосуддя є украй важливими для консолідації верховенства права в Україні, та підтверджує свою позицію, що ця реформа повинна бути спрямована, серед іншого, на усунення всіх форм корупції в судовій владі при забезпеченні незалежності судів» [99].

А наскільки українські партнери сприяли і змогли забезпечити виконання своїх же вказаних та інших чисельних подібного роду висновків і рекомендацій [4; 7; 8; 98; 99 та ін.] у повній мірі можна збагнути за результатами першого і другого етапів псевдоконкурсу в касаційні та антикорупційні суди від 7.11.2016 р. та від 2.08.2018 р., а також псевдодобору прокурорів Офісу Генерального прокурора [48, с. 11-96; 50, с. 196-218, 219-271], в яких прийняли участь О. А. Кириченко та О. С. Тунгула [54, с. 73-74; 55, с. 29-30].

І за результатами проведеного О. А. Кириченком спеціального дослідження протягом цих псевдоконкурсів та псевдодобору було допущено

в кожному з них більш як **50 істотних порушень порядку проведення та встановлення їх результатів, що, безумовно, представляли собою лише «вершину айсберга»** взаємозалежної системи корупційо-генних чинників і власне діянь цинічної корупції, а також проявів юридичної, психологічної, педагогічної та іншої професійної некомпетентності [48, с. 11-96; 50, с. 196-218, 219-271].

Наприклад за результатами першого етапу псевдоконкурсу в касаційні суди від 7.11.2016 р. було призначено суддями КАС 10 двієчників за результатами виконання практичного завдання⁸ з 29 таких суддів; КГС - 10 з 29; і т. д., а за результатами другого етапу псевдоконкурсу від 2.08.2018 р. у касаційні та антикорупційні суди ці результати виявилися ще більш цинічними. Наприклад, суддями Вищого антикорупційного суду України було призначено **20 з 27 кандидатів-двієчників за результатами практичного завдання, в т. ч. і голова цього суду – О. В. Танасевич, яка працювала з 2002 р. помічником судді, а з 2012 р. – суддею Печенізького районного суду Харківської області !!!; касаційного кримінального суду – 9 з 13, антикорупційної апеляційної палати – 5 з 11; КАС – 7 з 25; і т. д.** [48, с. 102; 50, с. 197].

У цьому відношенні доцільно привести й відверто юридично і педагогічно некомпетентний та/чи цинічно корупційний виступ голови Громадської ради міжнародних експертів, представника Великобританії Ентоні Хупера, який, з одного боку, категорично заявив, що важливо переконатися в тому, що судді, які не відповідають критеріям доброчесності або практичних навичок, не працюють суддями і нехай загине світ, але восторжествує правосуддя [13; тут і надалі див. з 5,47 хвилини виступу], а, з іншого боку, разом з усією своєю командою міжнародних експертів виявився некомпетентним розпізнати призначення на посади суддів антикорупційних судів великої кількості власне двієчників за результатами практичного завдання, в т. ч., як вже підкреслювалося, й **голови антикорупційного суду – О. В. Танасевич!!!, яка за результатами іспиту займала аж 48 позицію!!! з 27 прохідних** [48, с. 14-15; 100].

Достатньо висока цинічна корупційність членів даної ради проглядається хоча б і в тому, що члени ради, зокрема, Ентоні Хупер, приїжджали із членами своїх родин (Ентоні Хупер із дружиною), яких співробітники ВККС України по існуючій корупційній українській традиції, мабуть «віддячили» по повній програмі [11; див. з 2,35 хвилини], що навіть дружина Ентоні Хупера, в результаті власне такої корупційної «подяки», просто закохалася в Київ [48, с. 101-102].

⁸ Відповідно до вимог ч. 14 ст. 79 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» [96] і ч. 6 ст. 8 Закону України «Про Вищий антикорупційний суд» [86] **практичне завдання є основним поміж інших етапів (тестування на знання законодавства та співбесіди) засобом кваліфікаційного оцінювання суддів.**

І як викладена відверто непрофесійна компетентність та/чи цинічна корупційність, скоріше за все, найкращих міжнародних спостерігачів узгоджується із цитованими вимогами п. 7.3.1 та ін. однієї із вже цитованих резолюцій ПАРЕ [99] та багатьох інших також вже цитованих резолюцій даної та інших українських міжнародних «партнерів»!!!! [4; 7; 8; 98; та ін.].

Найбільш потужним корупційним фактором та відверто юридично і педагогічно некомпетентним порушенням порядку проведення псевдодобору прокурорів Офісу Генерального прокурора виявилось передбачене п.п. 2 п. 5, 37-39 Порядку проведення добору на зайняття вакантної посади прокурора (далі – Порядку) [84] в порушення вже неодноразово згаданих вимог ч. 3 ст. 22 Конституції України [65] в якості власне окремого етапу тестування на так звані «загальні здібності і навички із використанням комп'ютера», що особи, які фактично мають достатньо низький рівень власне інтелекту і педагогічної компетентності, назвали тестуванням на «коефіцієнт інтелекту – «IQ» [2; 69], і що фактично є коефіцієнтом визначення рівня лише вирішення спеціальних задач. І власне такий висновок у низці публікацій [50, с. 203-210; 53] обґрунтований наступним чином.

Коефіцієнт інтелекту – це така якість, що складає дуже багато показників інтелектуальної та психічної діяльності людини, Непрямим його показником може бути, наприклад, усталене найбільш ефективне, раціональне та якісне здійснення конкретною людиною певного виду суспільно корисної діяльності, систематичне здійснення нею суспільно корисних наукових відкриттів. Адже в стабільному досягненні власне таких результатів задіяні різні і численні можливості людського мозку (інтелекту), що практично відсутній при вирішенні будь-якої із вказаних різновидів спеціальних завдань [50, с. 203; 53].

Причому доведена відсутність прямого взаємозв'язку високого рівня так званого «IQ» з успішністю практичної роботи даної особи чи із вказаною можливістю усталеного найбільш ефективного, раціонального та якісного здійснення нею певного виду суспільно корисної діяльності, систематичного здійснення суспільно корисних наукових відкриттів та ін. [2, с. 13; 69 та ін.].

Тим більше, що спеціальними дослідженнями із пацієнтами психіатричних лікарень встановлено, що просторово-логічне тестування із достатньо високим результатом можуть проходити й debilі [2, с. 12; 50, с. 203; 53].

Аналогічним чином не мають прямої залежності із такого роду високими результатами позитивної суспільної діяльності й різного роду інші досягнення у вирішенні спеціальних задач.

У О. А. Кириченка відсутні достовірні факти про те, щоб хто-небудь, хто має дуже високий коефіцієнт рівня і якості рішення такого роду спеціальних завдань, робив якісь наукові відкриття або досягав інших подібного роду

результатів, що безперечно свідчать про високий коефіцієнт рівня і якості власне його інтелекту. [50, с. 208; 53]. Взяти, наприклад, видатних багаторазових чемпіонів світу з шахів Анатолія Карпова і Гаррі Каспарова, які за межами шахів свій фантастичний потенціал вирішення задач спеціального типу так і не проявили, обидва намагалися чогось вагомого досягти в політиці, а й там нічим особливим відомі не стали [3; 9; 50, с. 208; 53].

Найбільш же показовим та аргументованим виявляється такого роду висновок на прикладі власне О. А. Кириченка, який раніше нічим подібним в контексті так званого «ІQ» та ін. не займався,⁹ а усталено на самому високому рівні здійснював свою спеціальну і професійну діяльність:

а) закінчив юридичний факультет Київського державного університету ім. Т. Шевченка не тільки із дипломом з відзнакою, а й із найкращим з випуску результатом;

б) вже через півроку після початку роботи слідчим виступив із повідомленням на куштовий нараді Генерального прокурора СРСР як найкращий молодий спеціаліст;

в) ще через рік – вже став найкращим слідчим прокуратури Ворошиловградської (нині – Луганської) області;

г) перейшовши на роботу в прокуратуру міста Дніпропетровська¹⁰ (нині – Дніпра), ще через рік – кращим слідчим прокуратури Дніпропетровської області, у зв'язку з чим фотографія О. А. Кириченка була занесена на Дошку пошани цій прокуратури та ін. [50, с. 209-210; 53; 54, с. 77; 55, с. 33-34].

Ще більш яскравим прикладом показника власне інтелекту самого високого рівня і якості є наукові результати О. А. Кириченка як власне засновника і керівника наукової школи юриспруденції професора Аланкіра, якою на цей час розроблено понад 250 новітніх доктрин і концепцій юриспруденції та інших інноваційних підходів [22; 77; 78 та ін.¹¹], що у сукупності поза всіляких сумнівів:

1) складають надійну доктринальну, законодавчу та іншу прикладну основу для реального докорінного реформування української і будь-якої іншої держави світу у власне правову державу;

⁹ І не тому, що не «вистачало здібностей» ними опанувати, а в силу того, що він не вважав це цікавим і, головне, необхідним для підвищення рівня та якості здійснення спеціальної або професійної діяльності, власне чому й була віддана вся його увага і на різного роду інші «інтелектуальні» заняття у нього вже не вистачало ні сил, ні власне часу [50, с. 210; 53; 54, с. 77; 55, с. 33].

¹⁰ На запрошення прокурора цього міста і майбутнього Генерального прокурора України Г. Т. Ворсинова, який, будучи раніше прокурором міста Ворошиловграду, був добре знайомий із високими результатами роботи О. А. Кириченка як слідчого [58, с. 210; 53; 54, с. 77; 55, с. 33].

¹¹ Типовими прикладами такого роду інноваційних наукових досягнень О. А. Кириченка та інших співавторів-представників даної наукової школи юриспруденції також є викладені на одному з веб-сайтів [78] та у дійсному та інших монографічних дослідженнях авторські інноваційні положення юриспруденції [54; 55 та ін.].

2) значно перевищують результати розвитку юриспруденції стародавньої римської держави [22; 50, с. 218, 322-667; 77; 78], що найбільшого розвитку досягли у першому-другому столітті до нашої ери [13] і були фактично кодифіковані у 533 році нашої ери у вигляді Дігестів Юстиніана [13], але до цього часу по суті складають основу традиційної юриспруденції більшості країн світу¹² [50, с. 218].

Окрім викладеного тестування у псевдодоборі (а рівно в інших псевдоконкурсах антиделіктологів) на так звані «загальні здібності та навички» має додатково і такі суттєві вади:

1. Не входить до програми будь-якої навчальної дисципліни будь-якого вітчизняного вищого юридичного навчального закладу [50, с. 225]. А тому перевірка такого роду компетентностей при проведенні конкурсів та інших процедур прийняття на будь-яку посаду юридичного профілю, в т. ч. в антиделіктних органах, фактично утворює дуже потужний корупційний фактор і звідси й склад кримінального правопорушення, принаймні, за ст. 364 «Зловживання владою або службовим становищем» КК України [67].

2. Не передбачений ні ч. 1 ст. 28 «Добір кандидатів на посаду прокурора», ні ст. 29 «Порядок добору кандидатів та їх призначення на посаду прокурора окружної прокуратури», ні ч. 1 ст. 31 «Кваліфікаційний іспит», ні будь-якими іншими нормами закону України «Про прокуратуру» [94].

¹² У силу викладеного О. А. Кириченко вважає достатньо обґрунтованим по аналогії із відповідним найвищим військовим званням [10] мати найвище наукове звання генералісimumа юриспруденції із перейменуванням його наукової школи відповідно у **наукову школу юриспруденції генералісimumа юриспруденції Аланкіра**. Якщо хтось вважає це недостатньо обґрунтованим, то нехай представить аналогічний чи більший за кількістю та якістю науковий результат. Можуть виникнути й заперечення, що таке наукове звання О. А. Кириченко сам собі присвоїв. Але для присвоєння такого звання йому іншими вченими чи інституцією, треба щоб вони мали аналогічні чи вищі наукові досягнення і могли оцінити без будь-якої упередженості дійсну наукову цінність наукових результатів О. А. Кириченка. І як би такі умови в нашій державі існували, то О. А. Кириченко та його учні давно би стали відповідно дійсним членом та членами-кореспондентами НАПрН України, заслуженими юристами України, а О. А. Кириченко - й дійсним членом НАН України та ін. Тому виправити дане ганебне становище, в т. ч. і з вказанням найвищим науковим званням генералісimumа юриспруденції, у відповідності із все те тих же вимог ч. 2 ст. 3, ч. 6 ст. 55 і ч. 2 ст. 102 Конституції України [65] просто таки зобов'язаний Президент держави, на забезпечення найбільшого рівня ефективності, раціональності та якості діяльності якого, у першу чергу, й спрямовані інноваційні доктринальні, законодавчі та інші прикладні розробки О. А. Кириченка та його учнів. Більш того, треба не українське законодавство та юридичну практику пристосовувати під «стандарти» європейської юриспруденції, а, **навпаки, українське законодавство і «стандарти» європейської (і звичайно ж - світової) юриспруденції - під інноваційні положення наукової школи юриспруденції генералісimumа юриспруденції Аланкіра!!!** А це більш правильно робити як раз в рамках спеціально створеної з метою максимально широкої наукової апробації, впровадження та подальшого розвитку власне інноваційних результатів даної наукової школи юриспруденції установи «**Всесвітня альтернатива доктринально-прикладної юридичної стратегії - ВАДПЮС**» (**World's alternative doctrinal-applied jurisprudence's strategy - WADAJ**S) [50, с. 218; 54, с. 78; 55, с. 34-35]

3. Прямо не передбачений п. 20 розд. II «Прикінцеві та перехідні положення» закону про реформування прокуратури [87].

4. Відверто цинічно та суто корупційне самостійно без результатів попереднього **етапу тестування на знання законодавства !!!** формував у відповідності із вимогами п. п. 31-38 Порядку рейтинг кандидатів із допуску до виконання практичного завдання та співбесіди [50, с. 232-233].

5. Фактично проводився в суто корупційному «ручному режимі», про що, на думку О. А. Кириченка, надто яскраво свідчать наступні обставини:

5.1. Вказаний автор двічі проходив дане тестування – у доборі прокурорів Офісу Генерального прокурора і, практично без попередньої підготовки, отримав непрохідні 88 балів [19], а також у доборі – 2 прокурорів Офісу Генерального прокурора і вже із достатньо ґрунтовною підготовкою за двохденним вебінаром [12], що дозволила йому не лише впевнено вирішувати тестові завдання першого і другого рівня складності, а й виявляти непоодинокі помилки складачів тестів та ведучого вебінару [50, с. 204-208; 53], отримав практично такий же непрохідний результат у 90 балів [21].

При чому О. А. Кириченко при проходженні даного тестування в перший раз відчував, що йому завдання комп'ютерна програма видавала, як правило, третього найвищого рівня складності, тоді як вже при проходженні даного тестування вдруге чітко відчувалося, що комп'ютерна програма видавала вже текстові завдання спочатку першого, потім другого рівня складності, і вони всі були впевнено вирішені, а потім й найвищого третього рівня складності, що вже пропускалися і це знову повертало О. А. Кириченка на перший чи другий рівень складності. Проте обидва результати виявилися чомусь майже однакові, що і розвіяло у О. А. Кириченка будь-які сумніви відносно того, що кожен раз відносно нього була застосована альтернативна програма проходження тестування, що, незалежно від того, які власне варіанти він обирав як правильні, видавала практично один і той же завідомо непрохідний результат з тим, щоб як можна більше принизити перед третіми особами і, головне, не допустити до співбесіди, де членам комісії «завалити» О. А. Кириченка чисельними питаннями не вдалося б [54, с. 79-80; 55, с. 36].

Адже ж О. А. Кириченко планував на співбесіді не відповідати на питання, що не пов'язані із виконанням ним практичного завдання чи з обговоренням рівня його відповідності необхідним критеріям доброчесності чи професійної етики, і у разі наявності й таких питань звернути увагу членів комісії на наступні обставини, що обумовлюють злочинність власне такого характеру і порядку проведення співбесіди:

1) у відповідності із вимогами п. 50 Порядку співбесіда кандидата складається з таких етапів: а) дослідження членами кадрової комісії матеріалів щодо кандидата; б) послідовне обговорення з кандидатом відповідних матеріалів, у тому числі у формі запитань і відповідей, обговорення результатів виконання ним практичного завдання [84].

Згідно ж вимог п. 51 Порядку, члени кадрової комісії мають право ставити запитання кандидату, з яким проводять співбесіду, **щодо його професійної компетентності, доброчесності і з приводу іншої інформації, яка міститься у матеріалах щодо кандидата** [84].

Тому питання до кандидата, що не спрямовані на з'ясування рівня виконання ним практичного завдання, рівня відповідності його критеріям доброчесності і професійної етики, в т. ч. й у контексті отриманих самою комісією чи направлених їй відповідних матеріалів, порушують вимоги вказаних вимог п. п. 50 і 51 Порядку і утворюють склад правопорушення, принаймні, за ст. 364 «Зловживання владою або службовим становищем» КК України [67];

2) питання, спрямовані на з'ясування теоретичної підготовки кандидата, на співбесіді, по-перше, свідчать про надто низький рівень педагогічної компетентності, які двічі припускаються до перевірки даної компетентності – протягом відповідного тестування та на співбесіді, причому за самих різних умов: при тестуванні з попереднім публікуванням вичерпного переліку питань та відповідей на них та із можливістю достатньо великої кількості незадовільних відповідей для допуску до наступного етапу добору, наприклад, у доборі – на 24 питання [18], а у доборі – 2 – **аж на 30!!!** [20]; тоді як на співбесіді відсутній не лише вичерпний, а й будь-який перелік такого роду питань, які члени комісії добору задають на свій розсуд, як за кількістю, так й якістю (як правило дуже вузьких і задалегідь «завальних» для тих кандидатів, які, скоріше за все, задалегідь внесені у список непрохідних) [54, с. 80-81; 55, с. 38].

І однієї неправильної відповіді на співбесіді вже достатньо для негативного рішення комісії,¹³ що й утворює найпотужніший та базисний корупціогенний фактор, що діяв як протягом обох вказаних псевдоконкурсів у касаційні та антикорупційні суди та обох псевдодоборів прокурорів Офісу Генерального прокурора, особливо протягом співбесіди на доборі – 2 [54, с. 81; 55, с. 37-38].

5.2. Не може не звернути на себе увагу й така обставина, що за результатами тестування на знання законодавства при проведенні добору прокурорів Офісу Генерального прокурора прохідним виявилось 76 балів, за яким пройшло 305 кандидатів [18], а добору - 2 – всього 70 балів!!! [20], оскільки пропускати із меншою кількістю балів заважали вимоги п. п. 26 і 27 Порядку [84], і таких кандидатів виявилось всього 281 із 300 необхідних [20], причому вказана кількість - 281 кандидат, була разом із 108 кандидатами, що не проходили тестування вдруге і були включені в цей рейтинг на підставі рішення кадрових комісій добору від 31.08.2020 р. із балами тестування у попередньому доборі [14].

Тобто фактично лише 173 кандидата власне добору - 2 змогли подолати бар'єр 70 балів, а значить результати тестування на знання законодавства на цей раз виявилися просто таки ганебними [54, с. 81; 55, с. 38].

¹³ І протягом співбесіди на доборі – 2 такого роду питання задавалися «завальним» кандидатам до тих пір, доки не була отримана неправильна чи не зовсім правильна відповідь [54, с. 81; 55, с. 38].

При чому прохідним при тестуванні на загальні здібності і навички із використанням комп'ютерної техніки у доборі прокурорів Офісу Генерального прокурора виявилось 99 балів із 205 кандидатами [19] і у доборі – 2 – все ті ж 99 балів із 204 кандидатами [21].

То як так може бути, що незрівнянно значно гірші за підготовкою на знання законодавства кандидати виявилися однаковими за рівнем проходження другого етапу в обох псевдодоборах!!!??? [54, с. 81; 55, с. 38-39].

Логічна відповідь у такій ситуації лише одна – застосування щодо всіх кандидатів, за виключенням О. А. Кириченка та можливо ще когось, для проведення тестування на так звані «загальні здібності та навички із використанням комп'ютерної техніки» у доборі - 2 прокурорів Офісу Генерального прокурора альтернативної програми, що й забезпечила в обох псевдодоборах один і той же прохідний бал, для чого було достатньо лише підвищити у даному тестуванні у доборі - 2 на вирахований рівень критерії оцінки тестових завдань першого і другого рівня складності, а третій рівень складності взагалі й так був захмарним для власне цих кандидатів [54, с. 81-82; 55, с. 39].

Можна було б назвати й інші обставини, що свідчать на користь проведення тестування на так звані «загальні здібності та навички із використанням комп'ютерної техніки» у доборі – 2 прокурорів Офісу Генерального прокурора в «ручному» режимі, а також обґрунтувати наявність й інших найсуттєвіших злочинних порушень порядку проведення обох псевдодоборів прокурорів Офісу Генерального прокурора, зокрема, й того, що у силу цих порушень був навмисно викинутий на стадії других етапів з обох псевдодоборів **власне генералісімус юриспруденції О. А. Кириченко!!!** та злочинно не пропущена після співбесіди одна з найбільш результативних представниць даної наукової школи юриспруденції О. С. Тунтула [22; 50, с. 513-595; 77; 78], яка за результатами першого і другого етапів псевдодобору мала фактично відповідно 43 і 19 позицію [18; 19], а псевдодобору - 2 – фактично відповідно 17 та 39 позицію [20; 21], і на співбесіді обох псевдодоборів не мала ніяких зауважень з приводу виконання практичного завдання та щодо відповідності критеріям доброчесності та професійної етики¹⁴ [54, с. 82; 55, с. 39], але межі дійсного дослідження не дозволяють цього зробити.

І достатньо підкреслити ще лише наступне. Процедурі проведення псевдодобору - 2 прокурорів Офісу Генерального прокурора були притаманні все ті ж понад 50 найсуттєвіших порушень, наявність яких вже була

¹⁴ До речі на час співбесіди під час проведення псевдоконкурсу у Кримінальний касаційний суд О. С. Тунтула фактично мала 10 позицію [56, с. 53; 135] за наявності 13 вакантних посад у даний суд. І також на співбесіді вона не мала ніяких зауважень з приводу виконання практичного завдання та щодо відповідності критеріям доброчесності та професійної етики, але також була злочинно викинута із прохідного рейтингу. Тому співбесіда як в обох етапах псевдоконкурсу в касаційні і антикорупційні суди, так й в обох псевдодоборах прокурорів Офісу Генерального прокурора була завершальним найбільш потужним корупційним фактором, що забезпечував остаточне попадання в суди і прокуратуру лише корупційне «контрольованих» кандидатів [54, с. 82; 55, с. 39-40].

обґрунтована у низці публікацій ще до проведення даного добору [48, с. 219-271; 51, с. 47-68; 52, с. 69-92; та ін.] і що мало б повернути процедуру даного добору в суто законне русло [54, с. 82; 55, с. 40].

Але, навпаки, процедура проведення псевдодобору - 2 прокурорів Офісу Генерального прокурора виявилася на порядок вищою за рівнем явної професійної некомпетентності та/чи відвертої цинічної корупційності [54, с. 82-83; 55, с. 40-41], про що можуть свідчити хоча б наступні обставини.

В обох псевдодоборах прокурорів Офісу Генерального прокурора було виставлено по 100 вакантних посад, на які у псевдодоборі після співбесіди претендувало вже лише 71 кандидат, а у псевдодоборі - 2 – тільки 52 кандидата [104], причому в обох псевдодоборах співбесіди проводилися двома кадровими комісіями, перша з яких у кожному із псевдодоборів була незрівнянно значно юридично та педагогічно та іншим чином непрофесійною та жорстокою. До речі, протягом обох псевдодоборів і з власне О. С. Тунтулою. Саме перша комісія протягом співбесід у псевдодоборі - 2 досягла рівня просто таки юридичного, педагогічного та іншого професійного маразму, пропустивши у першу співбесіду **із 15 всього 2 кандидата!!!** [104], **а в останню із співбесід з 12 – 1 кандидата!!!** [103].

Можна сказати, що ганебні результати першого тестування на знання законодавства у псевдодоборі - 2 й виявили надто низький рівень підготовки кандидатів, з урахуванням чого нібито найбільш принципова перша кадрова комісія й не могла більше позитивно рекомендувати кандидатів. Але це ніяк не ув'язується з тим, навіщо тоді було «різати» відверто злочинним другим тестуванням на так звані «загальні здібності та навички з використанням комп'ютерної техніки» багатьох кандидатів, які, ще раз підкреслимо в т. ч. й генералісимум юриспруденції О. А. Кириченко, мали достатньо високі результати за результатом першого тестування власне знання законодавства, а у процесі співбесіди – чисельними завальними питаннями «різати» тих кандидатів, які, також підкреслимо ще раз в т. ч. й О. С. Тунтула – найбільш результативний представник наукової школи юриспруденції професора Аланкіра [50, с. 513-595], мали достатньо високі результати по тестуванню як на знання законодавства, так на «загальні здібності та навички»!!! Наприклад, О. А. Кириченко, який, ще раз повторимося, навіть із отриманим за альтернативною програмою тестування на загальні здібності завальний результат в 90 балів мав у псевдодоборі - 2 разом із результатом тестування на знання законодавства у 83 бали рівний або більший загальний результат, ніж ті кандидати, які після співбесіди були включені до остаточного прохідного рейтингу [104].

Адже, О. А. Кириченко мав за результатами перших двох етапів псевдодобора - 2 за викладених явно злочинних обставин їх проведення 173 бали, а за результатами остаточного рейтингу кандидатів на вакантні посади прокурорів в Офісі Генерального прокурора, які успішно пройшли стажування, М. М. Луцик мав всього 170 балів, С. В. Мороз – 173 бали, і т. д. [81].

А ось О. С. Тунтула за результатами перших двох етапів псевдодобора - 2 мала **207 балів** [20; 21]. що в остаточному рейтингу кандидатів на вакантні посади прокурорів в Офісі Генерального прокурора, які успішно пройшли стажування, **відповідає 7-мій позиції !!!** [81].

Продовжуючи ж виклад авторського інноваційного підходу із докорінним реформуванням органів прокуратури у контексті відповідного докорінного реформування чи створення заново й інших антиделіктних органів, доцільно підкреслити, що існуючу функцію прокуратури із процесуального керівництва слідством треба передати керівникам слідчих підрозділів **слідчотури** (об'єднаної на основі принципу єдиноначальності по всьому спектру підслідності) [48, с. 127; 50, с. 320].

Функцію ж обвинувачення та іншого захисту правового статусу потерпілого треба передати заново створеному антиделіктному органу – **публічнотурі**, що теж має діяти на принципі єдиноначальності, отримувати заробітну плату та інше матеріально-технічне забезпечення лише від держави та мати два підрозділи:

а) обвинувачення та іншого захисту правового статусу потерпілого у всіх видах судочинства;

б) іншої юридичної допомоги [54, с. 84; 55, с. 42].

У такому разі докорінному реформуванню має бути піддана й **адвокатура**, яка теж має діяти на принципі єдиноначальності, отримувати заробітну плату й інше матеріально-технічне забезпечення лише від держави, а отримання будь-якої матеріальної та іншої вигоди від клієнта чи в його інтересах від будь-якого іншого соціосуб'єкта має розцінюватися не інакше як хабар (отримання неправомірної вигоди) чи побори із посиленою (аж до смертної кари) антикримінальною відповідальністю, а в структурі даного принципово реформованого антиделіктного органу також мають бути лише два підрозділи:

а) захисту правового статусу правопорушників у всіх видах судочинства;

б) іншої юридичної допомоги¹⁵ [54, с. 84; 55, с. 42].

¹⁵ Доречним буде й підкреслити, що існуюча століттями сутність традиційної адвокатської діяльності, ґрунтована на отриманні заробітної плати та будь-якої іншої вигоди лише від клієнта чи в його інтересах від інших осіб, що фактично є найпотужнішим корупційним фактором, сформувало багатство адвокатів протягом їх багаторічної практичної діяльності у відверто цинічних корупціонерів. А на підставі прямої вказівки у п. 3 ч. 1 ст. 38 «Суддя Верховного Суду» закону України «Про судоустрій і статус суддів» [96] та у п. 1 ч. 4 ст. 7 «Спеціальні вимоги до судді Вищого антикорупційного суду» закону України «Про Вищий антикорупційний суд» [86], відсутності заборони у ч. 3 ст. 27 «Вимоги до кандидатів на посаду прокурора» закону України «Про прокуратуру» [94] і прямого заклику керівництвом Офісу Генеральної прокуратури [16] посади суддів касаційних і антикорупційних судів та прокурорів Офісу Генерального прокурора зайняло чимало адвокатів [54, с. 84; 55, с. 42].

При цьому в п. 1 ч. 4 ст. 7 «Спеціальні вимоги до судді Вищого антикорупційного суду» закону України «Про Вищий антикорупційний суд» міститься пряма заборона зайняття посади судді Вищого антикорупційного суду прокурорами [86], що **ще раз остаточно переконує у тому, що розробники даного закону, що здійснювалося як раз під пильним керівництвом**

У контексті найбільш ефективного, раціонального і якісного пізнання, визнання, забезпечення і дотримання та в разі порушення максимально повного відновлення правового статусу соціосуб'єктів, які постійно або тимчасово перебувають на території України, попередження правопорушень і неухильного притягнення винних у скоєнні цих правопорушень до відповідного виду, характеру і ступеня тяжкості юридичної відповідальності має бути докорінно реформована сутність і функції й всіх інших антиделіктних органів, особливо, **експертнотури, ордиотури і виконавчотури** [48, с. 853-854; 50, с. 170-171, 320; 54, с. 84-85; 55, с. 42-43], які також мають бути у вигляді єдиного антиделіктного органу і побудовані на принципі єдиноначальності із поєднанням за принципом спеціалізації всіх існуючих видів:

1. Експертних досліджень¹⁶ у всіх основних видах судочинства: антикримінальному, адміністративному, трудовому, де-факто майново-

українських міжнародних «партнерів», ставили за мету зайняття посад суддів даного суду до кісток промочених корупцією адвокатами, а не природними та іншими ворогами корупції – співробітниками прокуратури та ін.!!! [54, с. 84; 55, с. 42].

І дані обставини створили додаткову надто потужну умову для процвітання власне кримінального провадження, коли вже неважко було при остаточному вирішенні певної кримінальної справи добитися того, щоб через корупційний вплив на склад суду в її розгляді приймали судді і прокурор як колишні адвокати та власне адвокати!!! **Можливо в досягненні і такої мети також полягає сутність європейських «стандартів» правосуддя!!!!??** [54, с. 84; 55, с. 42].

У цьому аспекті не буде зайвим ще раз навести з видання країни-першоджерела так званого «принципу змагальності», коли адвокат переслідуваного Ерік Хендон не представив наявні у нього безперечні докази алібі свого клієнта Крішна тільки тому, що той заплатив йому лише фіксовану суму гонорару **20 000 доларів, а не близько 10 млн. доларів, що мали інші адвокати**. І в результаті зовсім невинний Крішна був визнаний присяжними винним у вчиненні вмісного вбивства двох людей з користі і засуджений до страти [76, с. 317-318]. І тут виникає також питання, чи за суто законне, а значить й безперечно справедливе, в контексті вимог ст.6 «Право на справедливий суд» Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод [60], **вирішення певної кримінальної справи клієнти згодні платити захисникам десятки мільйонів доларів!!!!??** [55, с. 43].

¹⁶ Що має поєднати всі види досліджень на основі запропонованої О. А. Кириченком та Ю. О. Ланцедовою інноваційної класифікації антиделіктних та інших експертних досліджень за базисною основою дослідження на класи криміналістичних (роди: вогнепальної зброї, боєприпасів і слідів протиправного поводження з ними; механічної зброї, боєприпасів і слідів протиправного поводження з ними; вибухової зброї, вибухових пристроїв і речовин, засобів підризу і слідів протиправного поводження з ними; речовин, матеріалів і виробів з них; відновлення знищених текстів і маркувальних позначень; трасологічної; фоноскопічної; комісійної одорологічної; почеркової; авторознавчої; портретної; технічної; технологічної, товарознавчої; бухгалтерської; фінансово-економічної; біологічної, інженерно-екологічної, мистецтвознавчої, військової та ін.), медичних (роди : геноскопічної; імунологічної; біологічної; цитологічної; трасологічної; токсикологічної; трасосубстанцій, механізм появи і зміни яких пов'язаний із механізмом утворення пошкоджень на тілі людини; трупу людини та ін.), досліджень психіки людини (роди : психологічної, що досліджує різні особливості психіки людини; психіатричної, що досліджує різні відхилення і захворювання психіки людини, в т. ч. що встановлює факт наявності та/чи визнання необхідності лікування різних проявів залежності психіки людини, що може бути підставою для виділення відповідних видів даного роду експертизи) і наркологічних експертиз, що встановлює факти наявності і необхідності лікування різних проявів психічної та/чи обмінної залежності : алкоголізму, наркоманії, токсикоманії та ін., згідно чого також можуть визначатися відповідні види даного класу досліджень [57, с. 420-422].

договірному чи цивільному і де-юре майново-договірному чи господарському [55, с. 43].

2. Ордістичної діяльності – в межах спеціалізації такої діяльності за антиделіктними органами, які її проводять [55, с. 44].

3. Виконавчої діяльності – виконання остаточних судових рішень по всім видам судочинства з існуванням двох департаментів:

3.1. Виправно-трудового чи пенітенціарного (виконання судових рішень із засудження підсудного до смертної кари чи іншої вищої міри покарання та позбавлення чи іншого обмеження його волі).

3.2. Виконання інших судових рішень та виконавчих проваджень¹⁷ [54, с. 85; 55, с. 44].

Питання 2. Базисні властивості девіантної поведінки осіб і повноважень антиделіктологів з її подолання

Інноваційне розуміння девіантної поведінки особи та способів її подолання Ю. О. Ланцедова розробила [48, с. 866-874; 50, с. 114-119; 54, с. 50-56; 55, с. 46-54; 74, с. 35-39] на основі запропонованого О. А. Кириченком, Є. В. Кириленком і С. А. Кириченком інноваційного розуміння сутності і видового поділу юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності [48, с. 866-874; 50, с. 150-161; 54, с. 26-38 та ін.], що більш правильно представити у контексті здійснення діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій таким чином:

1. Під девіантною поведінкою фізичної особи пропонується розуміти її поведінку, яка систематично (три і більше разів) проявляється в певних відхиленнях від загальноприйнятих норм і:

1.1. **Яка, залежно від наслідків поділяється на:**

1.1.1. **Безделіктну девіантну поведінку фізичної особи**, тобто таку, яка не завдає і не може заподіяти збитки (фізичну та/чи матеріальну та/або первинну і вторинну моральну шкоду та/або упущену вигоду) ні самому девіанту, ні оточуючим його фізичним особам та/або не перешкоджає і не може перешкоджати нормальному здійсненню тієї діяльності, в яку девіант залучений або з якої будь-яким іншим способом пов'язаний [50, с. 114; 54, с. 50-51; 55, с. 46; 74, с. 38].

¹⁷ На думку О. А. Кириченка, існує принципова можливість суттєво реформувати процес подолання правопорушень у будь-якій сфері суспільного життя шляхом суцільного такого вживлювального в тіло людини чіпування, що має забезпечити цілодобовий запис місцезнаходження та діянь кожної без винятку людини [55, с. 44-45].

Вказані відомості мають використовуватися лише з метою подолання лише кримінальних правопорушень, а розголошення цих відомостей з іншої метою у формі :

а) недбалості має тягти засудження винної особи на 10 років позбавлення волі [55, с. 45];

б) самовпевненості чи непрямого умислу – 15 років,

в) прямого умислу – лише до смертної кари. Аналогічна відповідальність має чекати й кожного з тих, хто будь-яким чином буде перешкоджати такого роду чіпуванню або здійсненню об'єктивного відеозапису на чіпі [54, с. 93; 55, с. 45].

1.1.2. Антисоціальну девіантну поведінку фізичної особи, тобто таку, яка завдає чи може заподіяти збитки (фізичну та/чи матеріальну та/або первинну і вторинну моральну шкоду та/або упущену вигоду) самому девіанту чи оточуючим його фізичним особам та/або перешкоджає чи може перешкоджати нормальному здійсненню тієї діяльності, в яку девіант залучений або з якої будь-яким іншим способом пов'язаний і **яка, в свою чергу:**

1.1.2.1. Залежно від розміру збитків, що заподіяні або можуть бути завдані тим чи іншим соціосуб'єктам, має ступеневий сутнісний видовий поділ на:

1.1.2.1.1. Залежно від розміру збитків, що заподіяні або можуть бути завдані тим чи іншим соціосуб'єктам, має ступеневий сутнісний видовий поділ на: 1.1.2.1.1. **Кримінальну антисоціальну поведінку** – кримінальні правопорушення або макроправопорушення, що заподіюють або можуть заподіяти суттєві і більші збитки, і додатково в залежності від складу діяння мають видовий поділ на: злочини, паразлочини, квазізлочини, квазіпаразлочини, паранещасні випадки і нещасні випадки [50, с. 114-115; 54, с. 51-52; 55, с. 46-47; 74, с. 36].

1.1.2.1.2. Іншу антисоціальну поведінку – мініправопорушення, що заподіюють або можуть заподіяти менш, ніж істотні, збитки, що додатково в залежності від сутності порушуваних правовідносин поділяються на адміністративні, дисциплінарні, де-факто майново-договірні та де-юре майново-договірні правопорушення, і кожен з яких в залежності від складу діяння також має видовий поділ на: проступки, парাপроступки, квазіпроступки, квазіпарапроступки, параказуси і казуси [50, с. 115-116; 54, с. 52; 55, с. 47-48; 74, с. 36].

Фото 1. О. А. Кириченко в процесі виступу зі спільною доповіддю
«Презумпція правоти поліцейського або презумпція професійності, достатності та
збалансованості повноважень поліцейського?».

1.2. *Має такі базисні причини окремо або в будь-якому їх поєднанні:*

1.2.1. Генетична схильність.

1.2.2. Недоліки виховання.

1.2.3. Психічні та/чи інші захворювання [50, с. 116; 54, с. 52; 55, с. 48; 74, с. 36].

1.3. *Залежно від причини антисоціальної форми прояву потребує* в цілях негайного припинення та/чи в будь-якому випадку виключення подальшого заподіяння збитків оточуючим соціосуб'єктам та/або створення перешкод до нормального здійснення відповідної діяльності в ізоляції антисоцдевіанта (виступаючого в такому аспекті вже в якості правопорушника) та подальшого повного або в будь-якому випадку з метою максимально можливого подолання проявів його антисоціальної поведінки застосуванням до антисоцдевіанта спеціалізованого прямого державного примусу, пов'язаного або не пов'язаного із лікуванням [50, с. 116-117; 54, с. 52-53; 55, с. 48-49; 74, с. 36].

Наприклад, в силу того, що відповідно до вимог ч. 2 ст. 53 Конституції України так звана загальна середня освіта, що правильніше називати шкільною або некваліфікованою робітничою освітою [41, с. 78], є для всіх співвітчизників обов'язковим [65].

Фото 2. Спостерігачі ОБСЄ – Мікеле Ріккі (Італія) і Едвін Данлі (США).

І тому відповідно до вимог ч. 2 ст. 3 Конституції України [65] керівництво і викладацький склад відповідної школи чи іншого прирівняного до нього навчального закладу, а згідно з вимогами ч. 2 ст. 102 Конституції України [65] – в кінцевому рахунку Президент України, просто таки зобов'язані забезпечити отримання кожним без винятку співвітчизником (в т. ч.

й девиантом) належних шкільних компетентностей – некваліфікованої робочої, загальнолюдської та потенційної, кожна з яких підсумовується із базисної та детальної доктринальної, прикладної та аналітичної компетенції [41, с. 72].

На підставі викладеного з того моменту, як тільки буде діагностовано наявність стійкої антисоціальної поведінки певного учня (а для цього достатньо встановити за аналогією із трудовими правовідносинами протягом місяця систему – три і більше разів, наявності антисоціальних проявів, пов'язаних у т. ч. із нелегітимним вживанням наркотиків та інших сильнодіючих лікарських засобів), цей учень як уже правопорушник повинен бути на підставі вимог ч. 2 ст. 3 і ч. 2 ст. 53 Конституції України [65] негайно виключений зі школи з метою створення умов для безумовного виконання керівництвом і викладацьким складом школи (іншого навчального закладу) конституційного обов'язку із забезпечення отримання всіма іншими учнями вказаних належних шкільних компетентностей [50, с. 117; 54, с. 53; 55, с. 49; 74, с. 37].

Після цього треба встановити причину сталої антисоціальної поведінки учня і направити його до відповідного спеціалізованого навчального закладу (з лікуванням або без такого, у т. ч. за наявності підстав – й від алкоголізму, вживання наркотиків або інших сильнодіючих лікарських засобів чи від іншої залежності) або при наявності підстав – у спеціально відведені місця позбавлення волі для неповнолітніх, а за відсутності і такої можливості – організувати (тільки не силами звичайної школи або прирівняного до нього навчального закладу, оскільки із таким девиантом повинні працювати вже професіонали вищого рівня та підготовки) індивідуальне отримання антисоцдевіантом належних шкільних компетентностей [50, с. 117; 74, с. 37-38], що залежно від причини девіантної поведінки та наявності відповідної необхідності – треба також здійснювати з лікуванням від алкоголізму, вживання наркотиків або інших сильнодіючих лікарських засобів [54, с. 54; 55, с. 50].

За відсутності й такої можливості, треба виходити з того, що з двох зол вибирають менше – неможливість отримання належних шкільних компетентностей тільки антисоцдевіантом, а не багатьма іншими учнями школи (іншого навчального закладу) в разі продовження їх навчання з антисоцдевіантом [50, с. 117-118; 74, с. 38].

Звичайно ж завданням Президента України є забезпечення в кінцевому підсумку кожного антисоцдевіанта спеціальними умовами для гарантованого отримання ним за рахунок держави належних шкільних компетентностей і компетенцій [50, с. 118; 74, с. 38], що не виключає необхідність обов'язкового здійснення й вказаного лікування [54, с. 54; 55, с. 50].

Антисоціальна поведінка особи, яка задіяна у сферу транспортної діяльності та/чи транспортних технологій, обумовлює необхідність безумовного та оперативного застосування до неї (правопорушника) державного примусу (сукупності несприятливих наслідків) у вигляді

позитивної або негативної (супутньої, карально-виховної, відновлювальної) юридичної відповідальності, що:

1. Залежно від суб'єктів, порядку і меж застосування є:

1.1. Прямим державним примусом, що застосовуються суб'єктами владних повноважень відповідних антиделіктних органів, тобто держорганів, покликаних найбільш ефективно, раціонально та якісно здійснювати в своїй компетенції ті чи інші стадії подолання правопорушень і контроль за безумовним знаходженням в межах норми рівня необхідності, достатності та гуманності реалізації відповідними соціосуб'єктами делегованого державного примусу [50, с. 118; 54, с. 54; 55, с. 50-51; 74, с. 36-37].

1.2. Делегованим державним примусом, тобто делегованим державою із безперервним здійсненням вказаного контролю:

1.2.1. Родині.

1.2.2. Колективу: навчальному, трудовому, військовому та ін.

1.2.3. Соціооточенню для застосування в умовах необхідної оборони, крайньої необхідності, інших обставин, що виключають антисоціальність або винність діяння [50, с. 118; 54, с. 54; 55, с. 51; 84, с. 37].

2. Як і повноваження осіб, які застосовують прямий або делегований державний примус, має володіти базисними властивостями, тобто бути:

2.1. Необхідним, тобто застосовуватися в ситуації наявності тільки антисоціальної поведінки девианта.

2.2. Достатнім, тобто таким за ступенем і характером, чого достатньо для подолання антисоціальної поведінки девианта, але в будь-якому випадку – для негайного припинення такої поведінки [50, с. 118; 74, с. 37].

2.3. Гуманним, тобто таким за ступенем і характером, чого на мінімально можливому рівні буде досить для досягнення вказаних у п. 2.2 цілей, а також покарання антисоцдевіанта в межах загальноновизнаних норм та попередження вчинення ним та іншими антисоцдевіантами правопорушень [50, с. 118-119].

2.4. Професійним, тобто застосовуватися тільки особами, котрі оволоділи за допомогою академічного вищої освіти накопиченими століттями попередніми поколіннями досягненнями у вигляді належної антиделіктної компетентності, що складається із такої сукупності антиделіктних компетенцій, як: 4.1. Доктринальна (базисні і детальні теоретичні антиделіктні та інші знання, коли перші антиделіктолог зобов'язаний застосовувати для вирішення певної практичної задачі у будь-якій ситуації, а другі – при наявності можливості відшукати джерело таких знань, вивчити їх і застосувати для вирішення практичного завдання). 4.2. Прикладна (практичні антиделіктні навички та вміння). 4.3. Аналітична (рівень загального і антиделіктного аналітичного мислення) [41, с. 92-93; 54, с. 55; 55, с. 51].

Якість професійності застосування делегованого державного примусу оцінюється антиделіктологами на основі рівня дотримання відповідним

соціосуб'єктом критеріїв необхідності, достатності та гуманності делегованого державного примусу [50, с. 119; 55, с. 52].

Недотримання таких критеріїв при застосуванні до девіанта, залученого у сферу транспорту і транспортних технологій, як делегованого, так і прямого державного примусу перетворює такий примус в насильство, а суб'єктів, які його допустили, у відповідних правопорушників [50, с. 119; 74, с. 37].

2.5. Збалансованим, тобто таким, що здійснюється при наявності балансу прав і обов'язків антиделіктолога, девіанта та інших учасників судочинства, що виключає зловживання з будь-якого боку, але забезпечує тлумачення всіх сумнівів при прийнятті проміжного рішення у невизначеній антиделіктній ситуації [43, с. 52-53; 50, с. 119; 74, с. 37], на користь антиделіктолога¹⁸ [54, с. 55; 55, с. 52].

Питання 3. Інноваційний видовий поділ юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності в контексті забезпечення законності транспортної діяльності і технологій

Розроблене О. А. Кириченком [43, с. 67-69; 45, с. 5-7 та ін.] та поступово удосконалене вказаним автором **інноваційне розуміння ступеневого сутнісного видового поділу юридичних фактів в залежності від характеру зв'язку із волею людини** [50, с. 150-153; 54, с. 26-38; 55, с. 54-66], більш правильно представити таким чином:

1. Вольові юридичні факти (життєві обставини, що зумовлюють виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин по волі людини), що, в свою чергу, поділяються відповідно за:

1.1. Кількісним складом соціосуб'єктів, які створюють та/чи змінюють та/або припиняють певні правовідносини, на:

1.1.1. Юридичні діяння, тобто дія або бездіяльність певного соціосуб'єкта чи декількох соціосуб'єктів (взаємопов'язані і скориговані дії чи бездіяльність невеликої групи соціосуб'єктів), що зумовлюють виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин [54, с. 26-27; 54, с. 26-27; 55, с. 54-55].

1.1.2. Юридичні події – взаємопов'язані і скориговані дії та/чи бездіяльність дуже великих груп соціосуб'єктів, що зумовлюють виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин, що суттєво вплинули на розвиток суспільства в цілому [50, с. 150; 54, с. 27].

¹⁸ Обвинувальне або виправдувальне рішення має бути постановлене на основі лише достатньої та узгодженої сукупності відповідних значущих, достовірних і доброякісних доказів [43, с. 31-32; 74, с. 37], що означає наявність визначеної антиделіктної ситуації [54, с. 56; 55, с. 52]. За відсутності такої сукупності доказів, що вже характеризує наявність невизначеної антиделіктної ситуації має бути винесене й відповідне невизначене остаточне рішення - нейтральне рішення із визнанням антисоцдевіанта лише причетною особою [43, с. 52-53; 50, с. 119; 74, с. 37], що має бути застосовано у контексті будь-якого виду судочинства: антикримінальному, адміністративному, трудовому, де-факто майново-договірному чи цивільному та де-юре майново-договірному чи арбітражному або господарському [55, с. 52].

1.1.3. Юридичні явища – дія або бездіяльність сил природи, в т. ч. діяння хижих тварин, які перебувають в нерегульованих певними людьми умовах, що зумовили виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин¹⁹ [50, с. 150-151].

1.2. Наявністю чи відсутністю вини фізичної особи на:

1.2.1. Винне діяння осудної чи обмежено осудної фізичної особи:

1.2.1.1. Малолітнього, тобто особи, яка може²⁰ за певних обмежених можливостей передбачити заподіяння такого роду діянням збитків (шкоди: фізичної та/чи матеріальної та/або первинної моральної і вторинної моральної шкоди; упущеної вигоди) правовому статусу того чи іншого соціосуб'єкта (фізичній та/чи юридичній особі та/або державі та/чи міждержавному утворенню)²¹ [50, с. 151; 55, с. 55].

1.2.1.2. Підлітка – особи, яка може передбачити заподіяння такого роду діянням збитків правовому статусу того чи іншого соціосуб'єкта [55, с. 56].

1.2.1.3. Повнолітнього – особи, яка може передбачити заподіяння такого роду діянням збитків правовому статусу того чи іншого соціосуб'єкта [50, с. 150; 54, с. 27].

1.2.2. Невинне діяння осудної чи обмежено осудної особи:

1.2.2.1. Малолітнього - особи, яка не може навіть за певних обмежених можливостей передбачити заподіяння такого роду діянням збитків правовому статусу того чи іншого соціосуб'єкта [50, с. 151-152; 54, с. 28].

1.2.2.2. Підлітка - особи, яка не може передбачити заподіяння такого роду діянням збитків правовому статусу того чи іншого соціосуб'єкта.

1.2.2.3. Повнолітнього - особи, яка не може передбачити заподіяння такого роду діянням збитків правовому статусу певного соціосуб'єкта.

¹⁹ У попередній варіації [43, с. 67-68] юридичні явища за даною основою класифікаційного поділу були відсутні, що було неправильним. В такому випадку не вистачало ще одного можливого результату ділення за цією класифікаційною основою, в якій взагалі відсутні будь-які соціосуб'єкти [50, с. 151].

²⁰ Даний підхід відрізняється від вимог ч.3 ст.25 «Необережність та її види» КК України, що визначають мінімальний рівень вини фізичної особи в формі злочинної недбалості в залежності від наявності нерозривної єдності складових елементів психічного відносини цієї особи до настання суспільно небезпечних наслідків - міг і повинен був їх передбачити [67]. О. А. Кириченко дотримується точки зору про необхідність установлення конституційного антиделіктного обов'язку кожної людини попереджати і припиняти кримінальні та інші правопорушення, що і відображено в інноваційній редакції статті IV «Антиделіктний обов'язок кожного громадянина попереджати і припиняти правопорушення» перспективного Конституційного кодексу України, а так само будь-якої іншої держави світу [48, с. 850-851; 50, с. 151; 54, с. 27].

²¹ У попередній варіації [43, с. 68] малолітні вказувалися поміж результату поділу позавольових юридичних фактів, що також було помилковим. Адже малолітні за своїм рівнем психічного розвитку і тоді прирівнювалися до обмежено осудних [43, с. 68]. А отже і в тому варіанті малолітні все ж також фактично визнавалися осудними і ступінь обмеженої їх осудності за цілком справедливими вимогами ч.2 ст.20 «Обмежена осудність» КК України [67] є тільки додатковим (до самого факту власне неповноліття особи) обставиною, що пом'якшує, а не виключає вини малолітнього [50, с. 151; 54, с. 27; 55, с. 56].

2. Позавольові юридичні факти (життєві обставини, що зумовлюють виникнення та/чи зміну та/або припинення правовідносин без участі людини або при повній відсутності його вини):

2.1. Позавольові юридичні факти:

2.1.1. Явища природи, що зумовили виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин.²²

2.1.2. Діяння хижих тварин, які знаходяться в нерегульованих людиною умовах,²³ що зумовили виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин [55, с. 56].

2.1.3. Діяння неосудного повнолітнього, тобто повнолітньої особи, яка не усвідомлює характеру своїх діянь і не може керувати ними, що зумовило виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин [55, с. 57].

2.1.4. Діяння неосудного підлітка, тобто підлітка, який не усвідомлює характеру своїх діянь і не може керувати ними, що зумовило виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин.

2.1.5. Діяння неосудного малолітнього, тобто малолітньої особи, яка не усвідомлює характеру своїх діянь і не може керувати ними, що зумовило виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин [50, с. 152].

2.1.6. Діяння дошкільнят, які за рівнем розвитку психічної діяльності також повинні бути прирівняні до неосудної особи, і діяння яких зумовили виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин [50, с. 153; 54, с. 28].

2.1.7. Діяння немовлят, які за рівнем розвитку психічної діяльності, безумовно, повинні бути прирівняні до неосудної особи, і діяння яких зумовили виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин [54, с. 29].

2.2. Позавольові юридичні поліфакти, коли паралельно і взаємопов'язано послідовно здійснюється два і більше перерахованих в п. 2.1 позавольових юридичних фактів, що призводять до єдиного результату, що обумовлює виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин.

3. Змішані юридичні факти, коли паралельно і взаємопов'язано послідовно здійснюється два і більше вольових і позавольових юридичних фактів, що призводять до єдиного результату, що обумовлює виникнення та/чи зміну та/або припинення певних правовідносин [50, с. 153; 54, с. 29; 55, с. 57].

Розроблена [29, с. 40-42; 34, с. 70-75; 38, с. 46-50; 40, с. 88-98; 42, с. 5-9; 112; 113; 114 та ін.] та поступово удосконалена [45, с. 12-16; 50, с. 153-157; 54,

²² Наприклад, виверження вулкана, землетрус, повені, пожежі, посуха та ін., в результаті чого знищується майно чи настає смерть соціосуб'єкта або заподіюється їх здоров'ю та іншим об'єктам збитки і такого роду життєві обставини зумовлюють виникнення відповідних правовідносин: успадкування, відновлення порушеного правового статусу та ін. [50, с. 152; 54, с. 28; 55, с. 56].

²³ За результати діянь домашніх тварин і діянь хижих тварин, птахів, риб, плазунів та ін., що знаходяться в межах зоопарків, заповідників та інших охоронюваних людиною зоооб'єктів, несуть відповідальність ті особи, на яких було покладено обов'язок забезпечити безпеку знаходження таких хижих тварин щодо як оточуючих людей і тварин, так й самих себе [50, с. 152; 54, с. 28; 55, с. 56-57].

с. 29-33; 55, с. 57-61] Є. В. Кириленком²⁴ перша концепція нової доктрини ступеневого сутнісного видового поділу правопорушень²⁵ має такий вигляд:

1. Макроправопорушення (кримінальні правопорушення), тобто суспільно небезпечні діяння, що порушили будь-які правовідносини і спричинили чи можуть спричинити суттєві і більші збитки (фізичну та/або майнову та/чи первинну моральну шкоду та вторинну моральну шкоду; упущену вигоду) правам, свободам, обов'язкам та/чи інтересам фізичних, юридичних осіб чи держави, міждержавного утворення, коли:

1.1. Залежно від складу діяння кримінальні правопорушення поділяються на:

1.1.1. Злочини (діяння, що мають всі ознаки та елементи складу, за скоєння яких має призначатися антикримінальне покарання), що **за ступенем тяжкості** поділяються на:

1.1.1.1. Мінімальні злочини (тобто мінімального ступеня тяжкості, за які передбачено покарання більш м'яке, ніж обмеження волі; у разі реальної необхідності саме такий додатковий різновид правопорушення треба було б передбачити у ст. 12 КК України [67] та у ст. 215 КПК України [68], а не термін «кримінальні проступки», що **свідчить лише про відсутність у авторів цих кодексів та змін до них,²⁶ належної юридичної освіти)!!!** [54, с. 29-30; 55, с. 57-58].

1.1.1.2. Мінімальні злочини (мінімального ступеня тяжкості, за які передбачено покарання більш м'яке, ніж обмеження волі).

²⁴ З метою уникнення можливої некоректної реакції опонентів Є. В. Кириленко раніше дану і наступні варіації такого поділу публікував під ім'ям представників наукової школи юриспруденції професора Аланкіра : Т. О. Коросташової [34, с. 70-99 та ін.], С. А. Кириченка [40, с. 88-98 та ін.] та ін. [112; 113; 114 та ін.].

²⁵ Є. В. Кириленко розробив другу і третю концепції даного поділу. Друга концепція побудована на примусі того, що кримінальних правопорушень немає, а притаманний даному виду правопорушень видовий поділ застосований до адміністративних, дисциплінарних, де-факто майново-договірних та де-юре майново-договірних правопорушень, що загалом також мають поділ на макроправопорушення та мініправопорушення із наступним детальним їх поділом аналогічно першій концепції новітньої доктрини ступеневого сутнісного видового поділу правопорушень [34, с. 79-90; 38, с. 46-50; 40, с. 94-98; 45, с. 17-18; 113]. Третя ж концепція ступеневого сутнісного видового поділу правопорушень вже виходить з інноваційного розуміння ступеневого сутнісного видового поділу юридичних фактів на діяння, події та явища [34, с. 91-99; 38, с. 46-50; 40, с. 94-98; 45, с. 18-22; 42, с. 150-153; 114].

²⁶ У т. ч. й у новій редакції КК України, у ст. 11 якого сформульовано поняття лише кримінальному правопорушенню без його поділу на різновиди, а у ст. 12 дається поділ вже кримінальних правопорушень на кримінальні проступки та на нетяжкі, тяжкі та особливо тяжкі злочини, коли передні редакції цих статей мали єдине поняття злочинів і також їх поділ на чотири різновиди – невеликої тяжкості, середньої тяжкості, тяжкі та особливо тяжкі [67]. **То навіщо було вводити поняття кримінальних проступків, що суперечить не лише здоровому глузду, а й до нині існуючому традиційному поділу правопорушень за ступенем суспільної небезпеки на злочини та проступки!!!!?** [107, с. 230-231].

1.1.1.3. *Незначні злочини* (незначного ступеня тяжкості, за які передбачено покарання від обмеження до позбавлення волі на строк не більше, ніж на два роки).

1.1.1.4. *Середні злочини* (середнього ступеня тяжкості, за які передбачено покарання від двох до п'яти років позбавлення волі).

1.1.1.5. *Тяжкі злочини* (за які передбачено покарання від шести до десяти років позбавлення волі).

1.1.1.6. *Особливо тяжкі злочини* (за які передбачено покарання від одинадцяти і вище років позбавлення волі або смертна кара).

1.1.2. **Паразлочини** – такого роду діяння, що мають всі ознаки і елементи складу, за винятком того, що дане діяння скоєно особою, яка не досягла віку призначення антикримінального покарання і йому призначається пара покарання у вигляді примусових заходів виховного характеру [55, с. 58].

1.1.3. **Квазізлочини** – такого роду діяння, що мають всі ознаки і елементи складу, за винятком того, що дане діяння скоєно неосудною особою, якій призначається антикримінальне квазіпокарання у вигляді примусових заходів медичного характеру, а відновлювальна антикримінальна відповідальність покладається на опікуна чи піклувальника або на особу чи установу, які їх замінюють.

1.1.4. **Квазіпаразлочини** – коли в наявності всі ознаки і елементи складу діяння, що фактично заподіяло чи могло заподіяти правовому статусу певного соціосуб'єкта суттєві чи більші збитки, але Антикримінальний кодекс України не передбачає склад такого діяння, що повинно тягти антикримінальну відповідальність винної особи тільки у вигляді відновлення порушеного правового статусу потерпілого, тобто його прав, свобод, обов'язків та/чи інтересів. Якщо при розгляді антикримінальної справи буде встановлена наявність збитків менших, ніж істотні, тобто за наявності квазіпарапроступка, то відшкодування збитків та інше максимально повне відновлення правового статусу потерпілого має закінчитися в антикримінальному судочинстві [54, с. 30-31; 55, с. 59-60].

1.1.5. **Паранешасні випадки** – кримінальні правопорушення, вчинені фізичною особою за відсутності його вини, тобто в ситуації, коли особа не передбачала суспільно небезпечний характер свого діяння і можливість заподіяння цим істотних і більше збитків, але мала місце одна з наступних ситуацій – особа: а) хоча фізично і могла, але не повинна була цього передбачити; б) хоча й зобов'язана була, але фізично не могла цього передбачити; в) не зобов'язана була і фізично не могла цього передбачити [54, с. 31; 55, с. 60];

і які, в залежності від причини відсутності вини, діляться на:

1.1.5.1. *Паранешасні випадки-суперечності* (за наявності таких суперечностей в регулюванні певних правовідносин, що виключають наявність вини особи). 1.1.5.2. *Паранешасні випадки-суб'єктивності* (за

наявності необґрунтованих за обсягом та/чи по суті обов'язків, що особа фізично не могла виконати та/або в силу наявності відповідного положення природної галузі права не зобов'язана була виконувати). 1.1.5.3. *Паранещасні випадки-правомірності* (коли діяння скоєно за наявності обставин, що виключають його антисоціальність: необхідна оборона, уявна оборона, крайня необхідність та ін.). 1.1.5.4. *Паранещасні випадки-природності* (коли певне діяння особи опосередковане природними явищами, в т. ч. діяннями хижих тварин, і особа об'єктивно не повинна була та/чи фізично не могла повністю або частково попередити настання цих явищ чи діянь або запобігти повністю заподіяння збитків чи зменшити їх розмір).

1.1.6. **Нещасні випадки** (суспільно небезпечні природні явища, в т. ч. діяння хижих тварин, що не опосередковані діяннями фізичної особи, що обумовлюють настання антикримінальної відповідальності держави в цілому і тільки у вигляді відновлення порушеного правового статусу потерпілого) [54, с. 31; 55, с. 60].

2. **Мініправопорушення**, тобто суспільно шкідливе діяння, що заподіяло чи могло заподіяти менш ніж істотні, але більш ніж значні збитки (шкоду: фізичну, майнову та/чи первинну і вторинну моральну шкоду; упущену вигоду) правам, свободам, обов'язкам та/чи інтересам фізичних або юридичних осіб чи держави, міждержавної установи, що **в залежності від:**

2.1. **Складу правопорушення** поділяються на:

2.1.1. **Проступки** (має всі ознаки, елементи правопорушення) [54, с. 31-32; 55, с. 60-61].

2.1.2. **Парапроступки** (має всі ознаки, елементи правопорушення, вчиненого особою, яка не досягла віку призначення карально-виховного покарання відповідного виду юридичної відповідальності) [54, с. 32; 55, с. 61].

2.1.3. **Квазіпроступки** (має всі ознаки, елементи правопорушення, вчиненого неосудною або обмежено осудною особою).

2.1.4. **Квазіпарапроступки** (діяння, що заподіяло чи могло заподіяти менш ніж істотні, але більш ніж значні збитки, і склад такого проступку не передбачений в Адміністративному, Трудовому, Де-факто майново-договірному або в Де-юре майново-договірному кодексі України).

2.1.5. **Параказуси** (за наявності належного або неналежного суб'єкта, але за відсутності вини), що в залежності від причини відсутності вини мають аналогічний паранещасним випадкам видовий поділ на: 2.1.5.1. *Параказуси-суперечності*. 2.1.5.2. *Параказуси-суб'єктивності*. 2.1.5.3. *Параказуси-правомірності*. 2.1.5.4. *Параказуси-природності*.

2.1.6. **Казуси** (явища природи, в т. ч. діяння хижих тварин, що не опосередковані діяннями людини).

2.2. **Характеру регульованих суспільних відносин (правовідносин)** поділяються на:

2.2.1. Адміністративні правопорушення (при порушенні зовнішніх по відношенню до юридичної особи правовідносин, за включенням майново-договірних або особистих немайнових чи прирівняних до них правовідносин): *проступки, парাপроступки, квазіпроступки, квазіпарাপроступки, параказуси і казуси* [55, с. 61].

2.2.2. Дисциплінарні правопорушення (при порушенні внутрішніх по відношенню до юридичної особи правовідносин, за включенням майново-договірних або особистих немайнових чи прирівняних до них правовідносин): *проступки, парাপроступки, квазіпроступки, квазіпарাপроступки, параказуси і казуси* [55, с. 62].

2.2.3. Де-факто майново-договірні (цивільні) правопорушення (при порушенні майново-договірних або особистих немайнових чи прирівняних до них правовідносин між фізичними особами або поміж фізичною та юридичною особою): *проступки, парাপроступки, квазіпроступки, квазіпарাপроступки, параказуси і казуси* [54, с. 32].

2.2.4. Де-юре майново-договірні (господарські, арбітражні) правопорушення (при порушенні майново-договірних або особистих немайнових чи прирівняних до них правовідносин між юридичними особами): *проступки, парাপроступки, квазіпроступки, квазіпарাপроступки, параказуси і казуси* [54, с. 32; 55, с. 62].

Розроблену [24 с. 52-55; 34, с. 101-109; 40, с. 100-106; 71] та поступово удосконалену С. А. Кириченко (який також раніше публікував свою позицію під іншими прізвиськами²⁷) **третю концепцію новітньої доктрини ступеневого сутнісного видового поділу юридичної відповідальності**²⁸ [45, с. 24-30; 54, с. 33-38] більш правильно представити у такій редакції:

²⁷ Також з метою уникнення можливої некоректної реакції опонентів С. А. Кириченко раніше всі варіації ступеневого сутнісного видового поділу юридичної відповідальності публікував під ім'ям представників наукової школи юриспруденції професора Аланкіра : А. К. Виноградова [6, с. 56-60 та ін.], Т. О. Коросташової [34, с. 101-109 та ін.], Є. В. Кириленка [24, с. 50-56; 40, с. 100-106, 106-113 та ін.] та ін. [71; 73 та ін.].

²⁸ С. А. Кириченко розробив першу і другу концепцію ступеневого сутнісного видового поділу юридичної відповідальності [6, с. 56-60; 34, с. 101-118; 40, с. 100-113; 45, с. 30-36; 71; 73 та ін.]. При цьому друга концепція побудована на припущенні того, що кримінальних правопорушень і, як наслідок, й антикримінальної відповідальності немає, а притаманна їй структура вже застосована у запропонованій першій концепції. Зараз, коли пропонується третя концепція такого поділу, даний автор достатньо обгрунтовано вважає, що конституційна відповідальність також є зайвою. Початкове вона і була фактично введена з тим, щоб звільняти суб'єктів владних повноважень у разі порушення норм Основного закону від притягнення до будь-якої іншої юридичної відповідальності. Більш того, взаємозв'язок порушень будь-якого, навіть підзаконного, правового акту із порушенням відповідної норми Основного закону дає цьому автору підстави вважати, що запропонована у першій і другій варіації ступеневого сутнісного видового поділу юридичної відповідальності конституційна відповідальність є, по суті, додатковою (для суб'єктів владних повноважень) формою відновлення порушеного правового статусу. А тому є всі підстави для того, щоб з'явився й представлений третій варіант ступеневого сутнісного видового поділу юридичної відповідальності без конституційної юридичної відповідальності [54, с. 33; 55, с. 62].

1. Антикримінальну відповідальність – при заподіянні істотних і більших збитків (фізичної та/чи майнової та/або первинної моральної і вторинної моральної шкоди; упущеної вигоди) правовідносинам будь-якого виду:

1.1. Позитивна антикримінальна відповідальність (окремі її види виступають як негативна юридична відповідальність інших, ніж антикримінальна, її видів, але концептуально доцільно прагнути до використання негативної адміністративної, дисциплінарної, де-факто майново-договірної і де-юре майново-договірної юридичної відповідальності в якості лише позитивної антикримінальної та інших видів юридичної відповідальності, що покликана не допустити скоєння кримінального та іншого правопорушення):

1.1.1. Лікування різних видів залежності, що обумовлені різного роду проявами порушень вольової складової психічної діяльності людини:

1.1.1.1. Обмінозалежності (алкоголізму, наркоманії, токсикоманії, поліфагії, анорексії і т. д.) [55, с. 62-63].

1.1.1.2. Ерпесексуалзалежності,²⁹ тобто ерпесексуальної переваги чи порушення (вуайерізмofilії, геронтофілії, гіперфілії, гіпофілії, гомофілії, зоофілії, ексгібіціонізмofilії, лесбіянофілії, мазохізмofilії, нарцисізмofilії, некрофілії, педофілії, садізмofilії, ерпесексуалфетішізмofilії та ін.) [55, с. 63].

1.1.1.3. Інших проявів психозалежності (віртуальнофілії, азартноігрофілії, фанатоігрофілії, шоуфанатофілії, націоналфілії, шовіністофілії, теофілії, секстантофілії та ін.).

1.1.2. Оплатне вилучення криміногенних об'єктів [55, с. 63].

1.1.3. Усунення інших причин та умов, що сприяють вчиненню кримінальних та інших правопорушень (в т. ч. усунення прогалин, суперечностей, інших неякісностей в антикримінальному законодавстві) [55, с. 64].

1.2. Негативна антикримінальна відповідальність (яка настає після скоєння кримінального правопорушення):

1.2.1. Карально-виховна антикримінальна відповідальність:

1.2.1.1. Покарання:

1.2.1.1.1. Допенітенціарні:

1.2.1.1.1.1. Строкове переслідування (протягом строків давності притягнення до карально-виховної антикримінальної відповідальності).

²⁹ Необхідність розмежування традиційних сексуальних правопорушень з іншими правопорушеннями, заснованими на статевих ознаках [115, с. 9, 11-13], викликана прийняттям Комітетом міністрів Ради Європи в абз. 1 Керівних принципів щодо запобігання та боротьби з сексизмом : заходів для реалізації Рекомендацій «Запобігання та боротьба з сексизмом» такого поняття сексизму, що змішало між собою всі правопорушення, побудовані на статевих ознаках - як ті, в основі яких лежить репродуктивний чи моделюючий його потяг; так і ті, що побудовані на прояві інших статевих ознак : будь-який акт, жести, візуальна репрезентація, сказані чи написані слова, практика чи поведінка, які базуються на ідеї, що особа чи група осіб є малозначимими через їхню стать; та ін. [17, с. 10]. З цією метою О. С. Тунгула і запропонувала вести поняття ерпесексуальних правопорушень, в основі яких лежить репродуктивний чи моделюючий його потяг [115, с. 11-13]; нан-ерпесексуальних правопорушень - інші статеві ознаки [115, с. 9]; і полісексуальних правопорушень - що реально чи ідеально поєднують в собі обидві групи вказаних ознак [115, с. 9].

1.2.1.1.1.2. Довічне переслідування (за кримінальні правопорушення проти миру і безпеки людства та/або за умисне позбавлення життя людини при обтяжуючих обставинах, в т.ч. в якості складової частини здійснення кримінальних правопорушень інших видів).

1.2.1.1.2. Пенітенціарні:

1.2.1.1.2.1. Базисні:

1.2.1.1.2.1.1. Строкові:

1.2.1.1.2.1.1.1. Основні: штраф, громадські роботи, виправні роботи, обмеження військовослужбовців, арешт, обмеження волі, тримання в дисциплінарному батальйоні, позбавлення волі.

1.2.1.1.2.1.1.2. Додаткові: позбавлення військового, спеціального звання, рангу, чину або кваліфікаційного класу; конфіскація майна; позбавлення права обіймати певні посади та займатися певною діяльністю.

1.2.1.1.2.1.2. Довічні:

1.2.1.1.2.1.2.1. Основні: смертна кара, хімічна чи інша кастрація або стерилізація та ін.

1.2.1.1.2.1.2.2. Додаткові: позбавлення звання, рангу, чину, класу, права обіймати певні посади, займатися певною діяльністю.

1.2.1.1.3. Постпенітенціарні:

1.2.1.1.3.1. Нагляд [55, с. 64].

1.2.1.1.3.2. Судимість (згадка про судимість після її зняття чи погашення – злочин: для суб'єкта владних повноважень: перевищення влади або службових повноважень; в той же час для фізичної особи не може бути і такого складу, як «наклеп», а повинен бути встановлений в Особливої частини Антикримінального кодексу України чи будь-якої іншої держави світу спеціальний склад кримінального правопорушення) [55, с. 64-65].

1.2.1.2. **Парапокарання** (щодо осіб, які не досягли віку призначення покарань):

1.2.1.2.1. Допенітенціарні:

1.2.1.2.1.1. Строкове переслідування (протягом строків давності).

1.2.1.2.1.2. Довічне переслідування (за кримінальні правопорушення проти миру і безпеки людства та/чи за умисне позбавлення життя людини при обтяжуючих обставинах, в т.ч. в якості складової частини здійснення кримінальних правопорушень інших видів) [55, с. 65].

1.2.1.2.2. Пенітенціарні:

1.2.1.2.2.1. Базисні:

1.2.1.2.2.1.1. Строкові:

1.2.1.2.2.1.1.1. Примусові заходи виховного характеру.

1.2.1.2.2.1.2. Довічні: не виключається хімічна, інша кастрація або стерилізація та ін.

1.2.1.2.3. Постпенітенціарні:

1.2.1.2.3.1. Нагляд.

1.2.1.2.3.2. Судимість.

1.2.1.3. Квaziпокарання (щодо неосудних осудних осіб):

1.2.1.3.1. Строкoвi: примусовi заходи медичного характеру.

1.2.1.3.2. Довiчнi: не виключається примусовi заходи медичного характеру; хiмiчна, iнша кастрацiя або стерилiзацiя.

1.2.1.4. **Квaziпарапокарання** (вiдновлення порушеного правового статусу соцiосуб'єкта i направлення до парламенту клопотання про регламентацiю в Особливiй частини Антикримiнального кодексу України чи iншої держави свiту складу вiдповiдного кримiнального правопорушення) [55, с. 65].

1.2.2. Вiдновлювальна антикримiнальна вiдповiдальнiсть:

1.2.2.1. **Солiдарна вiдновна антикримiнальна вiдповiдальнiсть** (при заподiяннi збиткiв спiльними дiяннями великої кiлькостi окремих фiзичних осiб або учасникiв певної юридичної особи, коли неможливо конкретизувати дiяння кожного з учасникiв на спричинення суммативних збиткiв, тобто за наявностi подiї в iнновацiйному розумiннi):

1.2.2.1.1. Контрибуцiя:

1.2.2.1.1.1. Тотальна контрибуцiя (щодо окремого чи декiлькох держав, спiльними дiяннями жителiв яких заподiяні суммативні збитки) [55, с. 65-66].

1.2.2.1.1.2. Регiональна контрибуцiя (по окремим чи декiлькома регiонам країнi, спiльними дiяннями жителiв яких заподiяні суммативні збитки) [55, с. 66].

1.2.2.1.1.3. Локальна контрибуцiя (по дiянням окремих кримiнальних органiзацiй, наприклад, щодо членiв дуже великої за складом банди, терористичної органiзацiї та iн.).

1.2.2.2. Iндивiдуальна вiдновлювальна антикримiнальна вiдповiдальнiсть:

1.2.2.2.1. Вiдшкодування збиткiв (фiзичної та/чи матерiальної та/або первинної моральної шкоди та вторинної моральної шкоди; упущеної вигоди), що має здiйснюватися в порядку тiльки антикримiнального, а не та де-факто майново-договiрного (цивiльного) судочинства, що має місце у виглядi так званого цивiльного позову.

1.2.2.2.2. Iнше вiдновлення прав, свобод, обов'язкiв та/або iнтересiв фiзичних чи юридичних осiб або держави чи мiждержавних утворень.

1.2.3. Супутня антикримiнальна вiдповiдальнiсть:

1.2.3.1. Окремi види позитивної антикримiнальної вiдповiдальностi, що не були реалiзованi в межах позитивної антикримiнальної вiдповiдальностi.

1.2.3.2. Пiдтримка антикримiнального позитиву (заохочення сприяння в усуненнi причин та/чи умов та/або в подоланнi кримiнальних правопорушень).

2. Адмiнiстративна вiдповiдальнiсть (при заподiяннi менш, нiж iстотних, збиткiв зовнiшнiм по вiдношенню до юридичної особи державно-управлiнським правовiдносинам, за винятком майново-договiрних чи особистих немайнових або прирiвняних до них iнших правовiдносин) [55, с. 66].

3. Дисциплiнарна вiдповiдальнiсть (при заподiяннi менш, нiж iстотних, збиткiв внутрiшнiм по вiдношенню до юридичної особи державно-

управлінським правовідносинам, крім майново-договірних чи особистих немайнових або прирівняних до них інших правовідносин) [55, с. 66-67].

4. Де-факто майново-договірна відповідальність (при заподіянні менш, ніж істотних, збитків традиційним цивільним правовідносинам (майново-договірним, особистим немайновим чи прирівняним до них правовідносинам між фізичними особами, в т. ч. з юридичною особою) [55, с. 67].

5. Де-юре майново-договірна відповідальність (при заподіянні менш, ніж істотних, збитків традиційним арбітражним або господарським правовідносинам (майново-договірним, особистим немайновим або прирівняним до них іншим правовідносинам між юридичними особами).

Подальший ступеневий сутнісний видовий поділ адміністративної, дисциплінарної, де-факто майново-договірної та де-юре майново-договірної відповідальності може бути аналогічний антикримінальній відповідальності [55, с. 67].

Викладене інноваційне розуміння ступеневого сутнісного видового поділу юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності має значення як для розбудови нової класифікації юридичних наук на підставі їхніх базисних основних гіперзавдань у частині поділу гіпергрупи антиделіктних юридичних наук на окремі групи та визначення безпосереднього складу базисноантиделіктних та процедурних юридичних наук, перелік яких якраз у повній мірі й відповідає кількості різновидів правопорушень та юридичної відповідальності, так й для з'ясування видового розмаїття правопорушень, що можуть бути вчинені у сфері транспорту та транспортних технологій, та юридичної відповідальності, до якої може бути притягнений суб'єкт владних повноважень чи інший правопорушник.

Питання 4. Інноваційне розуміння достовірності відомостей та їх джерел як основа забезпечення юридичної та іншої компетентності у сфері транспорту і транспортних технологій

В основу супутньої юридичної компетентності соціосуб'єктів, які залучені у сферу транспорту і транспортних технологій, з фахової оцінки правомірності власних діянь та діянь інших соціосуб'єктів має бути покладене придатне для антикримінального, адміністративного, трудового, де-факто майново-договірного і де-юре майново-договірного судочинства інноваційне розуміння розробленого С. А. Кириченком [56, с. 169-170] та О. С. Тунтулою [111, с. 169-173] і докорінне розвинутого Ю. О. Ланцедовою [43, с. 30-34; 50, с. 142-144; 80, с. 190-191 та ін.] визначення сутності доказів та їхніх базисних основних та додаткових юридичних властивостей, а також розробленого С. А. Кириченком [62, с. 179-185] і докорінне розвинутого О. С. Тунтулою [43, с. 46-52, 56-60, 61-62; 50, с. 121-136; 54, с. 56-62 та ін.] ступеневого сутнісного видового поділу суб'єктивних, об'єктивних та змішаних джерел антиделіктних відомостей, в т. ч. й вікового видового поділу особистісних джерел антиделіктних відомостей.

Інноваційне визначення сутності доказів та їхніх базисних основних та додаткових юридичних властивостей доказів Ю. О. Ланцедова пропонує представити у вигляді **першої та другої частини статті «Докази, їх властивості, джерела, суб'єкти, порядок і дії з отримання та форми оперування ними» Кодексу антикримінального судочинства України, а рівно будь-якої іншої держави світу**, що має стати орієнтиром для розробки відповідного розуміння цих базисних категорій доказування й в адміністративному, трудовому, де-факто майново-договірному, де-юре майново-договірному, ордістичному, виправно-трудовому та виконавчому судочинстві, один з останніх варіантів якого [50, с. 142-144; 54, с. 56-62] може бути представлений у такій редакції:

1. **Доказом** є будь-які відомості про факт (зовнішній чи внутрішній прояв ознак або властивостей трасосубстанцій і документів або людини чи її діянь або події як суммативних взаємопов'язаних діянь великої кількості людей чи явищ природи, в т. ч. діянь хижих тварин, які знаходяться в нерегульованих людиною умовах) в цілому або про його окрему сторону, що отримані від об'єктивних, суб'єктивних і змішаних джерел такого роду відомостей, за умови встановлення наявності в процесі їх оцінки, в т. ч. і шляхом перевірки, нерозривної єдності таких базисних основних юридичних властивостей, як їхня значимість, достовірність і доброякісність, на підставі тільки чого ці відомості і зможуть бути допущені до процесу доказування в якості доказів, а також бути використані в доведенні в разі набуття цими доказами ще й таких базисних додаткових юридичних властивостей, як узгодженість і достатність їх сукупності для прийняття головним суб'єктом антикримінального судочинства (слідчим, суддею) певного проміжного або остаточного процесуального рішення [54, с. 57].

2. **Сутність базисних основних і додаткових юридичних властивостей доказів** проявляється в тому, що такого роду відомості повинні бути:

2.1. **Значимими**, якими є відомості, за допомогою яких можна підтвердити або спростувати певний юридичний факт (обставину) базисного, спеціального чи часткового предмету доказування або доказовий факт як проміжну тезу цього предмета доказування [55, с. 52].

2.2. **Достовірними**, якими визнаються будь-які відомості, що є адекватними в контексті встановлення обставин базисного, спеціального або часткового предмета антикримінального доказування, і:

2.2.1. Які адекватно відображають обставини як приготування та/чи вчинення діяння (події, явища) кримінального правопорушення та/або приховування його антиделіктних слідів (слідів та/чи параслідів та/або квазіслідів діяння, події чи явища кримінального правопорушення), так і будь-яких інших значимих діянь (подій, явищ) або ознак чи властивостей трасосубстанцій та/або документів та/чи людини [55, с. 52-53].

2.2.2. Неадекватно відображають обставини вказаних юридичних фактів через наявність дистанційних, метеорологічних, освітніх (в т. ч. і в

силу наявного у особистісного джерела недостатнього рівня загальної та/або спеціальної, в т. ч. базисної чи супутньої юридичної, компетентності), психологічних, фізіологічних та інших особливостей їх сприйняття особистісним джерелом і запам'ятовування, зберігання, відтворення і передачі відомостей про такого роду юридичні факти головному суб'єкту антикримінального судочинства [54, с. 57; 55, с. 53].

2.2.3. Адекватно пояснюють причини описаного неадекватного відображення юридичних фактів [54, с. 58].

2.2.4. Є адекватними або неадекватними, але свідомо недостовірними і в силу цього набувають відповідну достовірність в контексті антикримінальної справи про дачу таких завідомо неправдивих показань або такого завідомо неправдивого висновку експерта чи про постановлення такого завідомо неправосудного процесуального рішення.

2.3. **Доброякісними**, якими є відомості, які не містять непереборних суперечностей, що не дають можливості зробити однозначний висновок про наявність чи відсутність в цих відомостей необхідного рівня якості як їх достовірності та/або недостовірності, так і можливо значимості та/або незначимості.

2.4. **Узгодженою сукупністю доказів**, що є така їх сукупність, в якій один доказ не суперечить іншому, а існуючі суперечності можуть бути усунено наведенням аргументів достовірності одного і відповідної недостовірності іншого доказу [55, с. 53].

2.5. **Достатньою сукупністю доказів**, що є така їх сукупність, що може сформувати шляхом узагальнюючої їх оцінки, в т. ч. і шляхом перевірки, у головного суб'єкта антикримінального судочинства однозначне внутрішнє (без зовнішніх факторів впливу) переконання в можливості прийняття на даний момент певного проміжного або остаточного процесуального рішення по антикримінальній справі [55, с. 53-54].

2.6. Поряд із доказами в доказуванні можуть бути використані положення певного правового акта із дотриманням при необхідності правил вирішення їх конкуренції або колізії, а також загальновідомі відомості та/або преюдиціальні факти та/чи презумпції, якщо у головного суб'єкта антикримінального судочинства не виникатимуть сумніви в значимості та/або достовірності та/чи доброякісності такого роду відомостей [55, с. 54].

2.7. **Допустимість доказів** є результатом їх узагальнюючої оцінки, в т. ч. й перевірки, коли саме по собі порушення порядку отримання доказів, передбаченого Кодексом антикримінального судочинства України, має за відсутності обставин, що виключають вину особи чи антисоціальність діяння, тягти лише відповідного виду та ступеня суворості юридичну відповідальність винної особи і не є підставою для визнання відповідних доказів недопустимими, якщо допущені порушення не призвели до втрати цими відомостями їх значимості та/чи достовірності та/або доброякісності [54, с. 58; 55, с. 54].

2.8. Процес доказування в антикримінальному судочинстві полягає у:

2.8.1. Вивченні сутності, послідовності та інших закономірностей роботи з суб'єктивними та/чи об'єктивними та/або змішаними джерелами антикримінальних відомостей [54, с. 58-59].

2.8.2. Плануванні, організації і версіювані роботи з цими джерелами [54, с. 59].

2.8.3. Встановленні джерел такого роду відомостей шляхом збирання трас та/чи субстанцій та/або об'єктивних, суб'єктивних чи змішаних документів та/або залучення особистісних джерел такого роду відомостей.

2.8.4. Отриманні антикримінальних відомостей шляхом дослідження трасосубстанцій та/чи вивчення документів та/або за допомогою прямого чи опосередкованого спілкування із особистісними джерелами.

2.8.5. Оцінці в т. ч. й перевірці, антикримінальних відомостей з метою вирішення питання про їх допустимість в якості доказів, якщо буде встановлено наявність у такого роду відомостей нерозривної єдності їх таких базисних основних юридичних властивостей, як їх значимості, достовірності і доброякісності, а також їх узгодженості і достатності в сукупності з іншими доказами для прийняття певного рішення у контексті подолання конкретного кримінального правопорушення.

2.8.6. Використанні доказів з метою прийняття певного проміжного чи остаточного процесуального рішення або іншого подолання конкретного кримінального правопорушення.

2.8.7. Документуванні процедури та обставин збирання трасосубстанцій і документів та залучення особистісних джерел і отримання такого роду відомостей, їх оцінки, в т. ч. перевірки, і використання в якості доказів при прийнятті певного проміжного чи остаточного процесуального рішення або іншого подолання конкретного кримінального правопорушення [54, с. 59].

Один з останніх запропонованих О. С. Тунтулою надто детальних варіантів **інноваційного розуміння ступеневого сутнісного видового поділу джерел доказів та інших антиделіктних відомостей** [50, с. 121-136; 54, с. 59-62] в контексті базисної і супутньої юридичної освіти соціосуб'єктів, які залучені у сфері транспорту і транспортних технологій, більш правильно представити у такому стислому вигляді:

1. Суб'єктивні джерела антиделіктних відомостей, які діляться на:

1.1. Особистісні джерела (заявник; свідок: очевидець, параочевидець, парасвідок, полісвідок; потерпілий: де-факто і де-юре потерпілий і парাপотерпілий; переслідуваний: підозрюваний, обвинувачений, підсудний, засуджений, виправданий, причетний, парাপереслідуваний, квазіпереслідуваний, квазіпарাপереслідуваний;³⁰ та ін.), **віковий видовий поділ** яких може бути представлений таким чином:

³⁰ Раніше О. С. Тунтула пропонувала парাপереслідуваного та наступних різновидів переслідуваної особи іменувати парапличетним та іншими відповідними словосполученнями [50,

1.1.1. Неповнолітні, які, в свою чергу, в силу вікових особливостей сприйняття, запам'ятовування, зберігання, відтворення і передачі відомостей діляться на наступні групи:

1.1.1.1. Немовлята (до 3-х років включно, які ще не вміють повноцінно спілкуватися і за рівнем психічного розвитку повинні прирівнюватися до неосудних осіб) [54, с. 59-60].

1.1.1.2. Дошкільнята (від 4 до 6 років включно, сприйняття навколишнього світу якими в значній мірі по-дитячому спотворено і в силу цього за рівнем психічного розвитку вони також повинні прирівнюватися до неосудних осіб) [54, с. 60].

1.1.1.3. Малолітні (від 7 до 12 років включно, які вже більш-менш адекватно сприймають навколишній світ, але за рівнем психічного розвитку, все ще досі перебувають в розвитку, не досягли рівня повноцінної психічної діяльності і тому їх правильніше прирівнювати до обмежено осудних осіб).

1.1.1.4. Підлітки (від 13 до 17 років включно, які вже в повній мірі сприймають навколишній світ, але все ще можуть піддаватися певному впливу з боку дорослих, але за рівнем розвитку психічної діяльності вже в повній мірі є осудними особами).

1.1.2. Дорослі (від 18 до 79 років включно, психічне сприйняття якими навколишньої дійсності не обмежена жодними віковими особливостями).

1.1.3. Перестарілі (від 80 років, коли може спостерігатися вікове спотворення психічного сприйняття навколишнього світу, що на рівні неосудності або обмеженої осудності оцінюється вже тільки згідно з висновком стаціонарної судово-психіатричної експертизи).

1.2. Суб'єктивні документи, тобто такі суб'єктивні візуальні і звукові образи, які відобразилися на матеріальних об'єктах у вигляді букв та/чи чисел та/або інших формалізованих знаків письмової та звукової мови та/чи у вигляді відображень будь-яких інших перероблених мисленням людини результатів її чуттєвого сприйняття навколишнього світу (ознак зовнішньої будови об'єктів чи ознак зовнішності людини, ознак загального характеру зовнішнього та/або внутрішнього впливу, ознак механізму чи ситуації взаємодії об'єктів, ознак характеристики якісно-кількісного складу об'єктів), коли особливості створення, зміни, зберігання і знищення такого роду відображень визначають наявність таких їх різновидів, як: письмо-, образо-, фото-, аудіо-, кіно-, відео-, голограмо-, електрографо-, електронно-, пластико-, компютеро- та полідокументів, інших документів, що можуть з'явитися у міру розвитку інформаційних технологій [54, с. 60].

2. Об'єктивні джерела антиделіктних відомостей, в якості яких вже розглядаються:

с. 125-126], що було недостатньо точним. Названі різновиди переслідуваної особи є власне переслідуваними, а не причетними [54, с. 59-60].

2.1. Об'єктивні документи, сутність і видовий поділ яких аналогічний суб'єктивним документам з тією лише різницею, що відображення в об'єктивних документах не пройшли через мислення людини і не були ним перероблені [54, с. 61].

2.2. Трасосубстанції – матеріальні об'єкти, особливості особистого або експертного дослідження яких з метою отримання відомостей, що мають значення для ефективного та/чи раціонального та/або якісного подолання певного правопорушення, визначають їх видовий поділ на:

2.2.1. Траси – матеріальний об'єкт твердого та, не виключається, іншого агрегатного стану, за допомогою особистого або експертного дослідження якого виявляються його трасологічні зв'язки із діянням (подією, явищем) правопорушення, тобто просторове матеріально фіксоване відображення ознак об'єкта, що взаємодіяв з ним в процесі приготування та/чи вчинення діяння (події, явища) правопорушення та/або при приховуванні такого роду його відображень, що визначає появу таких різновидів трас:

2.2.1.1. Відбитки – матеріально фіксоване відображення ознак зовнішньої будови одного твердого тіла (трасоутворюючого об'єкта) на поверхні і не виключено в структурі іншого твердого тіла або у свідомості людини (трасосприймаючих об'єктів) або аналогічне відображення ознак зовнішності людини (трасоутворюючого об'єкта) в свідомості іншої людини (трасосприймаючого об'єкта). При цьому особистим або експертним дослідженням такого відображення можна здійснити значущу для ефективного та/чи раціонального та/або якісного подолання конкретного правопорушення індивідуальну чи групову ідентифікацію (встановлення тотожності) трасоутворюючого об'єкта.

2.2.1.2. Діагностичне відображення – матеріально фіксоване відображення ознак загального характеру зовнішнього впливу (трасоутворюючого об'єкта) на поверхні або в структурі твердого тіла і, не виключено, речовин іншого агрегатного стану або у свідомості людини (трасосприймаючих об'єктів). В цьому випадку шляхом особистого чи експертного дослідження такого відображення можна діагностувати факт наявності і характер зовнішнього впливу і цим самим отримати аналогічні антиделіктні відомості [54, с. 61].

2.2.1.3. Ситуативна відображення – матеріально фіксоване відображення механізму (ситуації) взаємодії двох і більше твердих тіл або речовин іншого агрегатного стану (трасоутворюючих об'єктів) на поверхні чи в структурі тих чи інших твердих тіл і, не виключено, речовин іншого агрегатного стану або у свідомості людини (трасосприймаючих об'єктів). Дослідженням такого відображення отримують антиделіктні відомості вже про механізм та/чи ситуації взаємодії цих об'єктів [54, с. 61-62].

2.2.2. Субстанції – матеріальний об'єкт будь-якого агрегатного стану, що набуває антиделіктного значення за допомогою особистого або експертного дослідження його субстанціональних властивостей (ознак зовнішньої та

внутрішньої будови, якісно-кількісного складу, фізико-хімічних констант та ін.), і що можуть бути представлені:

2.2.2.1. Предметами – монолітними твердими об'єктами або твердими об'єктами, що складаються з декількох частин, що мають власну стійку форму, але не здійснюють у відношенні один до одного чи в інших напрямках механічний рух [54, с. 62].

2.2.2.2. Пристроями - об'єктами, що складаються з декількох частин, що мають власну стійку форму і здійснюють прості механічні рухи у відношенні один до одного чи в інших напрямках.

2.2.2.3. Механізмами – єдиним об'єктом, представленим сукупностями аналогічних об'єктів, що здійснюють складні механічні рухи у відношенні один до одного чи в інших напрямках.

2.2.2.4. Приладами – єдиним об'єктом у вигляді сукупностей аналогічних об'єктів, що здійснюють складні механічні та інші форми руху матерії.

2.2.2.5. Тілами – живими тваринами і рослинними організмами, в т. ч. їх органами (частинами тіла, що призначені для виконання особливих функцій організму), і трупами тварин чи рослин, в якості яких виступають тіла неживих тварин чи тварин або їхні частини, що зберегли обумовлені лише природними процесами їх вмирання та розкладу організаційну форму і зовнішній вид.

2.2.2.6. Речовинами – об'єктами у в'язкому, сипучому, рідкому або газоподібному агрегатному стані.

3. Змішані джерела антиделіктних відомостей, тобто такі матеріальні носії, що одночасно відображають як суб'єктивні, так й об'єктивні візуальні та/чи звукові образи та/або є носіями сторонніх субстанцій чи трас [54, с. 62].

**РОЗДІЛ 2
ІННОВАЦІЙНІ ОСНОВИ ТРАНСПОРТНОЇ ГАЛУЗІ
ПРАВА ТА КОДЕКСУ**

Питання 1. Базисні значення права і завдання юриспруденції та інше доктринальне підґрунтя інноваційної природи транспортної галузі права і кодексу

Доктринальним підґрунтям інноваційної природи транспортної галузі права та будь-якої іншої юридичної науки виступає розроблена Ю. О. Ланцедовою новітня доктрина класифікації юридичних наук на основі їхніх базисних основних гіперзавдань, доктринальною передумовою якої виступає вже ціла низка розроблених О. А. Кириченком та іншими представниками наукової школи професора Аланкіра інноваційних підходів: трьох базисних значень (властивостей), базисних завдань та об'єктів юриспруденції, базисних напрямків юридичної діяльності (див. питання 1 розд. 2 дійсного видання), а також видового поділу юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності [50, с. 150-153; 54, с. 26-38; 55, с. 54-67; див. також питання 3 розд. 1 дійсного видання], до з'ясування значимості яких для інноваційного розуміння природи транспортної галузі права та кодексу й доцільно приступити.

За одним із останніх запропонованих О. А. Кириченком варіантів **новітньої доктрини трьох базисних властивостей (значень) права** як наріжної категорії юриспруденції [34, с. 39-40; 35, с. 8; 39, с. 80; 40, с. 8; 47, с. 7-9; 54, с. 7-10; та ін.] розрізняється:

1. Право як один із дистанційних нормативних способів управління волею соціосуб'єктів (регулювання суспільних відносин та управління державою), що у порівнянні з іншими такого роду способами – нормами моралі, релігії і політичної доцільності, є найбільш ефективним, раціональним та якісним.

2. Право як одна із базисних складових категорій (поряд зі свободою, обов'язком та інтересом) правового статусу соціосуб'єктів фізичних осіб, юридичних осіб, держави та міждержавних установ як суммативних утворень, що складаються з фізичних та юридичних осіб відповідно держави чи міждержавної установи).

3. Право як суммативна категорія, що об'єднує все розроблене та інше існуюче в державі правове регулювання [54, с. 7-8].

У даному аспекті доцільно звернути увагу на те, що спільними зусиллями авторів розроблені **інноваційні редакції тринадцяти статей Конституційного кодексу України (так само будь-якої держави світу)**³¹ в

³¹ Конституційний кодекс всім без винятку країнам світу ще тільки належить розробити на основі їх Основних законів і вельми великої кількості (принаймні, для України) так званих «конституційних» («органічних») законів [54, с. 8].

частині найбільш ефективного, раціонального та якісного пізнання, визнання, забезпечення і дотримання правового статусу фізичних осіб та інших соціосуб'єктів, оперативного попередження порушення даного правового статусу і в разі порушення його максимально повного відновлення [47, с. 237-283; 48, с. 849-865; 50, с. 162-180; 54, с. 8-9 та ін.], у контексті чого була запропонована й редакція відповідної статті даного кодексу,³² що розкриває сутність другого базисного значення права у порядку пояснення понять і термінів цього кодексу таким чином:

II. «Сутність і перелік базисних складових категорій правового статусу соціосуб'єктів»:

«Правовий статус соціосуб'єктів складається з наступних базисних категорій:

1. Право, що являє собою можливість певного соціосуб'єкта скористатися конкретним позитивним результатом суспільного розвитку, коли негативний результат суспільного розвитку може стати такою можливістю тільки за наявності Національної програми з повного викорінення цього негативного результату або, принаймні, з максимально можливої мінімізації його рівня [47, с. 238; 48, с. 849-850; 50, с. 162-163].

2. Свобода – за наявності акценту уваги на альтернативності і на безперешкодності вибору перерахованими соціосуб'єктами такої можливості [47, с. 239; 48, с. 850; 50, с. 163].

3. Обов'язок, тобто необхідність виконати соціосуб'єктом певний встановлений державою припис, що підтримується безпосереднім (прямим) та/чи делегованим державним примусом.

4. Інтерес, тобто можливість соціосуб'єкта використовувати в своїх цілях таке право, свободу та/чи обов'язок іншого соціосуб'єкта)»³³ [47, с. 239; 48, с. 850; 50, с. 163; 54, с. 9].

Сутність третьої базисної властивості (значення) права як суммативної категорії, що об'єднує все розроблене в державі правове регулювання, проявляється у наявності такої внутрішньої системи права, як:

- **галузь** (моногалузь, полігалузь, субгалузь) права;
- **інститут** (моноінститут, поліінститут, субінститут) права;
- **норма права**, а також гіпотеза, диспозиція та санкція норми права [34, с. 39-40; 35, с. 21; 40, с. 12; 47, с. 12; 54, с. 9].

³² За текстом дійсного видання там, де це буде особливо доречним, будуть наведені інноваційні редакції й деяких інших статей даного кодексу.

³³ При цьому попередня стаття I «Склад соціосуб'єктів» даного кодексу має розкрити сутність та різновиди соціосуб'єктів, що запропоновано зробити також у порядку пояснення понять і термінів цього кодексу у такій редакції: «Соціосуб'єктами в контексті їх правового статусу є: 1. Фізичні особи. 2. Юридичні особи. 3. Держава як суммативне утворення фізичних та юридичних осіб. 4. Міждержавні установи як суммативні утворення фізичних та юридичних осіб різних держав» [47, с. 238; 48, с. 849; 50, с. 162; 54, с. 9].

Необхідність виділення в якості окремої, у даному випадку, найменшої, складової частини системи права - гіпотези, диспозиції та санкції норми права, викликана тим, що іноді диспозиція у загальному вигляді викладається в одному правовому акті, а деталізація диспозиції за кваліфікуючими чи іншими ознаками представлена в іншому більш спеціальному для даної ситуації правовому акті, що породжує появу бланкетних правових норм, а якщо така деталізація міститься в іншій частині норми чи в іншій нормі одного і того ж правового акту; або, коли гіпотеза та диспозиція викладаються в одному правовому акті, а санкція в іншому правовому акті, та ін. – відсильних норм права [35, с. 21; 40, с. 12; 47, с. 12; 54, с. 9-10].

Найбільшої значимості набуває така базисна складова частина системи права, як **галузь права**, що є найвищим рівнем спеціалізації норм права і тому виглядає м'яко кажучи непрофесійним існуючий загально визнаний підхід із найменування власне галузей права – Конституційне право, Адміністративне право України, Кримінальне право України та ін., тоді як фактично все це є галузі права, а не власне право. Недоліки існуючого найменування тих юридичних наук, завданням яких є розробка правового регулювання тієї чи іншої сторони суспільної діяльності, правом, а не галуззю права не вичерпуються [35, с. 21-22; 40, с. 12; 47, с. 12-13; 54, с. 10].

Підсумовуючи викладене, доцільно звернути особливу увагу, що й транспортна галузь права має бути власне відповідною галуззю правового регулювання, а не правом, що ще раз підкреслимо за третім базисним значенням (властивістю) права як наріжної категорії юриспруденції є суммативною категорією, що й поєднує всі такого роду галузі правового регулювання.

Цілеспрямоване дослідження представниками наукової школи юриспруденції професора Аланкіра [77; 78] сутності базисних завдань та об'єктів юриспруденції та базисних напрямків юридичної діяльності бере початок з 2001 р. у контексті формування предмету всіх юридичних наук [25, с. 218], що дуже скоро набуло у контексті кожної з названих базисних категорій юриспруденції вже достатньо стрункого вигляду відповідної новітньої доктрини юриспруденції, стали піддаватися надто широкій науковій апробації, у т. ч. й на різних веб-сайтах [26; 27; 28, с. 2, 4-7; 29, с. 3-4, 6-7; 30, с. 2, 4-6; 57, с. 9-13; 58, с. 10-14; 59, с. 4-5 та ін.].

Взявши за основу одну із останніх варіацій запропонованої новітньої доктрини сутності і видового поділу базисних завдань юриспруденції [32; 34, с. 30; 39 с. 113-114; 40, с. 48; 46, с. 4-5; 54, с. 10-11], **інноваційне розуміння базисних гіперзавдань юриспруденції** автори пропонують представити вже таким чином:

1. Базисні основні гіперзавдання:

2.1. Розробити і реалізувати найбільш ефективне (з найкращим результатом), раціональне (з найменшими витратами) та якісне (за

відсутності у правовому регулюванні юридичних ляпсусів,³⁴ «білих плям» та/чи суперечностей та/або колізій тощо) правове врегулювання необхідних сторін суспільного життя, тобто право за третім базисним значенням як суммативної категорії, що об'єднує все розроблене в державі правове регулювання [54, с. 10-11].

1.2. Розробити і застосувати найбільш ефективні, раціональні та якісні засоби подолання порушень вказаного правового регулювання (засоби подолання правопорушень) [54, с. 11].

2. Базисні супутні гіперзавдання, що здійснюються з метою забезпечення найбільш ефективної, раціональної та якісної реалізації базисних основних гіперзавдань юриспруденції, і проявляються у:

2.1. Виявленні та вирішенні шляхом проведення відповідних наукових досліджень проблем здійснення прикладних і наукового напрямків юридичної діяльності.

2.2. Вузівській підготовці і перепідготовці юристів, тобто фахівців, які мають виконувати перераховані базисні основні і супутні гіперзавдання юриспруденції т. ч. й освітянського [54, с. 11].

2.3. Встановленні наявності обставин, характеру та послідовності виконання вказаних базисних гіперзавдань юриспруденції та інших базисних категорій даної науки у минулому [54, с. 12].

³⁴ Наприклад, у п.1 ч.1 ст.91 «Обставини, які підлягають доказуванню у кримінальному провадженні» КПК України прямо вказано: «у кримінальному провадженні підлягають доказуванню : 1) **подія кримінального правопорушення** (час, місце, спосіб та інші обставини вчинення кримінального правопорушення)» [68]. Але за загальновизнаним підходом навіть у традиційній теорії юриспруденції юридичні факти поділяються за вольовим критерієм на діяння та події і останні «визначаються як обставини, настання яких не залежить від волі та свідомості людини» [107, с. 210]. І якщо кримінальне правопорушення є власне подією, а не діянням, то за яких саме підстав переслідуваний притягається до карально-виховної міри антикримінальної відповідальності? І такого роду юридичних ляпсусів в українському законодавстві чимало. Інший яскравий приклад юридичного ляпсусу також міститься в КПК України, коли згідно п.19 ч.1 ст.3 «Визначення основних термінів Кодексу» КПК України до сторони обвинувачення в т. ч. віднесені «слідчий, дізнавач, керівник органу досудового розслідування, керівник органу дізнання, прокурор» [68]. А у відповідності з вимогами ч.2 ст.9 «Законність» даного кодексу, прокурор, керівник органу досудового розслідування, слідчий зобов'язані всебічно, повно і неупереджено дослідити обставини кримінального провадження, виявити як ті обставини, що викривають, так і ті, що виправдовують підозрюваного, обвинуваченого, а також обставини, що пом'якшують чи обтяжують його покарання, надати їм належну правову оцінку та забезпечити прийняття законних і неупереджених процесуальних рішень [68]. Незважаючи на те, що в останньому з переліків чомусь відповідним законом пропущені дізнавач та керівник органу дізнання, всі суб'єкти владних повноважень обох переліків чомусь одночасно мають бути стороною обвинувачення та допомагати стороні захисту в виявленні обставин «..., що виправдовують підозрюваного, обвинуваченого, пом'якшують його покарання» [68; 88]. А сторона захисту подібної допомоги стороні обвинувачення не зобов'язана надавати, про що, зокрема, прямо вказано в абз.2 ч.6 ст.290 «Відкриття матеріалів іншій стороні» КПК України - сторона захисту має право не надавати прокурору доступ до будь-яких матеріалів, які можуть бути використані прокурором на підтвердження винуватості обвинуваченого у вчиненні кримінального правопорушення [68]. І такого роду відвертих юридичних ляпсусів та інших проявів професійної просто таки деградації у даному та інших кодексах і правових актах чимало [50, с. 280-281 та ін.].

Власне викладені базисні основні гіперзавдання і стали основою для класифікації юридичних наук – на підставі їхніх базисних основних гіперзавдань, про що, як вже підкреслювалося, мова піде більш детально окремо (див. питання 3 розд. 2 дійсного видання).

Доцільно лише підкреслити, що власне перше і друге базисні основні гіперзавдання юриспруденції дозволили Ю. О. Ланцедовій побачити й відповідну базисну закономірність поділу всіх існуючих і перспективних юридичних наук на певні гіпергрупи:

1. Регулятивні юридичні науки, поміж яких і знаходиться транспортна галузь права, що покликані виконувати власне перше базисне основне гіперзавдання юриспруденції.

2. Антиделіктні юридичні науки, призначення яких полягає вже у виконанні другого базисного основного гіперзавдання юриспруденції.

3. Теорологічні юридичні науки, що мають розробити та постійно удосконалювати філософські, психологічні, соціологічні, політологічні, педагогічні, філологічні, власне теоретичні та інші теорологічні основи для найбільш ефективної, раціональної та якісної реалізації базисних як основних, так й супутніх гіперзавдань юриспруденції [54, с. 12].

Більш того, виходячи із цих базисних основних гіперзавдань юриспруденції, О. А. Кириченко запропонував й **новітню доктрину базисних основних гіпероб'єктів юриспруденції**, сутність якої полягає в існуванні наступного поділу такого роду об'єктів:

1. Право.

2. Засоби подолання правопорушень [26, с. 48; 29, с. 6; 54, с. 12].

Держава та низка інших традиційних об'єктів юриспруденції, приміром, різні сторони особистості (психіка, соціальний чи політичний статус та ін.), також є об'єктами юриспруденції, проте в якості не базисних, а інших, що можуть презентувати той чи інший аспект суспільних відносин, врегульованих правом (правовідносин) і здійснюваних людиною [31, с. 46; 32; 34, с. 114; 40, с. 48; 46, с. 6].

Звідси випливає необхідність принципового удосконалення сутності, завдань та інших основ майже всіх існуючих юридичних наук, що побудовані лише на одному з об'єктів – на праві. Наприклад, філософія права, що вже має трансформуватися у філософію юриспруденції із розробки і реалізації відповідного філософської основи для виконання власне обох базисних основних гіперзавдань юриспруденції – як розробити і реалізувати найбільш ефективне, раціональне та якісне правове регулювання необхідних сторін суспільного життя, так й розробити і застосувати найбільш ефективні, раціональні та якісні засоби подолання правопорушень [31, с. 46; 32; 34, с. 114; 40, с. 48-49; 46, с. 6; 54, с. 12-13].

Аналогічним чином має бути удосконалена й політологія права у напрямку політології юриспруденції, соціологія права – соціології

юриспруденції, теорія держави і права – теорології юриспруденції та політології юриспруденції та ін., а існуючий досі головний вітчизняний науково-дослідний інститут юриспруденції «Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України» має бути перейменований в Національну науково-дослідну академію юриспруденції [31, с. 46; 32; 34, с. 115; 54, с. 13].

На думку О. А. Кириченка, вже на цей час є всі підстави даній академії присвоїти статус «імені генералісімуса юриспруденції Аланкіра»,³⁵ коли обґрунтування необхідності присвоєння Аланкіру даного найвищого наукового звання, вже було викладено у літературі [54, с. 78] та у виносі № 11 дійсного видання.

Основою на викладених інноваційних положеннях, О. А. Кириченко запропонував **інноваційне розуміння базисних гіпернапрямків юридичної діяльності** [31, с. 46; 39, с. 115; 40, с. 49; 46, с. 6-7; 54, с. 13-14], удосконалений варіант викладу якої має таку редакцію:

1. Розробка, зміна та скасування правових актів (**правотворчість**), що, у свою чергу, поділяється на **законотворчість і підзаконотворчість**.

2. Реалізація розробленого правового регулювання та прийняття, зміна і скасування на його основі індивідуальних правових актів (**правозастосування**) [54, с. 13].

3. Розробка і застосування засобів подолання правопорушень та здійснення іншої пов'язаної з цим діяльності (**антиделіктологія**).

4. Здійснення з метою найбільш ефективного, раціонального та якісного проведення кожного з названих базисних напрямків юридичної діяльності наукових досліджень (**юриднаукотворчість**).

5. Підготовка та перепідготовка юристів, тобто фахівців, основним завданням яких є здійснення того чи іншого базисного та іншого напрямку юридичної діяльності, а також надання супутньої юридичної освіти неюристам³⁶ (**юридосвіта**) [54, с. 13].

З урахуванням викладеного доцільно акцентувати увагу на тому, що наданий вимогами ст. 75 Конституції України парламенту статус єдиного законодавчого органу [65] є юридично некомпетентним та таким, що

³⁵ У правомірності власне такого кроку може пересвідчитися будь-хто, хто, по-перше, зможе у повній мірі позбавитися упередженості та інших псевдонаукових вад, а, по-друге, має такий рівень аналітичного наукового мислення, якого достатньо для порівняльної оцінки рівня та якості результатів наукової роботи В. М. Корецького, що не виходять за межі положень традиційного міжнародного права, та створеної ним базисної вітчизняної науково-дослідної установи юриспруденції, що також фактично не змогла вийти за межі положень традиційної юриспруденції, з однієї сторони, та сумарних понад 250 новітніх доктрин і концепцій юриспруденції та інших інноваційних наукових досягнень О. А. Кириченка і створеної та очолюваної ним наукової школи юриспруденції [22; 77; 78], що створюють надійну доктринальну, законодавчу та іншу прикладну основу для найбільш ефективного, раціонального та якісного реформування нашої та будь-якої іншої держави світу у власне правову державу [22; 77; 78 та ін.].

³⁶ В т. ч. й представникам різних спеціальностей, спеціалізацій і субспеціалізацій в галузі автотранспорту і транспортних технологій.

суперечить положенням ч. 1 ст. 5 Конституції України, згідно яким єдиним джерелом влади в нашій державі є народ, який реалізує її, в т. ч. й безпосередньо [65]. У відповідності ж з вимогами ст. 69 Конституції України народне волевиявлення здійснюється через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії [65].

З викладеного має бути зроблений висновок про те, що прийняті шляхом виборів та референдуму народом рішення є рівня закону і тому лише народ є єдиним законотворчим органом, тоді як парламент, приймаючи як закони, так й підзаконні правові акти у вигляді постанов, звернень, декларацій тощо, та у будь-якому випадку – локальні підзаконні правові акти як власне юридичної установи, фактично є єдиним в державі правотворчим органом [31, с. 48; 39, с. 116; 40, с. 50-51; 54, с. 14], тоді як усі інші державні органи та посадові особи: Президент України, Прем'єр-міністр України, Кабінет Міністрів України, міністри, і закінчуючи керівником будь-якої низової юридичної особи, є вже суб'єктами базисної, корпоративної чи локальної підзаконотворчої діяльності [31, с. 49; 39, с. 118; 40, с. 51; 46, с. 9; 54, с. 14].

Питання 2. Співвідношення правових актів у сфері транспорту та транспортних технологій за юридичною силою

Найвищу юридичну силу в нашій державі мають, згідно вимог ч. 2 ст. 8 Конституції України, норми власне Конституції України, яким мають відповідати положення всіх без винятку інших правових актів [65], навіть міжнародних правових актів.

У відповідності з положеннями ч. 2 ст. 9 Конституції України, укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції України [65].

А тому, якщо ж все ж таки парламентом буде ратифікований певний міжнародний акт, положення якого суперечать певній нормі Основного закону, то у цій частині даний міжнародний правовий акт не стане, у відповідність із вимогами ч. 1 ст. 9 Конституції України, частиною національного законодавства України [65] до тих пір, доки відповідні зміни не будуть внесені до відповідної норми чи норм Основного закону.

При цьому дуже важливого значення у контексті здійснення будь-якого напрямку суспільної діяльності, в т. ч. у сфері транспорту і транспортних технологій, набувають положення ч. 3 ст. 22 Конституції України, згідно яким, «при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод» [65], а також положення ч. 1 ст. 58 Конституції України, у відповідності з якими, «закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи» [65].

Вказані вимоги українського Основного закону поряд із вже цитованими положеннями ч. 2 ст. 8 Конституції України утворюють відповідні

ступені неприпустимості погіршення змісту та/або обсягу правового статусу фізичних осіб та інших соціосуб'єктів, в т.ч. у сфері транспорту і транспортних технологій.

Очевидна перевага викладених положень над відсутністю такого роду правового регулювання в Основних законах переважної більшості інших держав світу³⁷ та над очевидною недосконалістю існуючого вітчизняного конституційного правового регулювання пропонується реалізувати у розробленій авторами [47, с. 123-126; 48, с. 40-43; 50, с. 177-180; 54, с. 16-19; 55, с. 135-139] такій редакції статті XI «П'ять ступенів неприпустимості погіршення змісту та/або обсягу правового статусу соціосуб'єктів» вже згаданого Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої країни світу:

«Неприпустимість при прийнятті нових правових актів або внесення в них змін чи доповнень погіршення змісту та/або обсягу правового статусу соціосуб'єктів будується на визнання в Україні та неухильному дотриманні принципу верховенства права і має наступні ступені захисту:

1. Перший ступінь абсолютної неприпустимості погіршення змісту та/або обсягу тих проявів правового статусу людини, що відносяться до категорії найвищих соціальних цінностей, сутність якого полягає в тому, що ні за яких, навіть інших виняткових, обставин не допускається при прийнятті правових актів або внесенні в них змін чи доповнень, в т.ч. і в Конституційний кодекс України, додаткове погіршення змісту та/або обсягу тих проявів правового статусу людини, що визнані статтею X Конституційного кодексу України в нашій державі найвищими соціальними цінностями із встановленням вичерпного переліку виняткових обставин, за наявності яких тільки і можливо таке погіршення [55, с. 135-136];

³⁷ Принаймні положення, аналогічні цитованим базисним вимогам ч. 3 ст. 22 Конституції України, автори знайшли у ч. II ст. 77 Конституції Азербайджанської Республіки, згідно якої: «Ніхто не може обмежити здійснення прав і свобод людини і громадянина. Права і свободи кожного обмежуються підставами, встановленими цією Конституцією і законами, а також правами і свободами інших. Обмеження прав і свобод має бути пропорційно очікуваній державою результату» [61]; ст. 79 Конституції Республіки Вірменія - «При обмеженні основних прав і свобод закони повинні встановлювати підстави і обсяг цих обмежень, щоб бути в достатній мірі певними, що носії і адресати цих прав і свобод були в змозі проявляти відповідну поведінку» [62]; ч. 1 ст. 39 Конституції Республіки Казахстан - «Права і свободи людини і громадянина можуть бути обмежені тільки законами і лише в тій мірі, в якій це необхідно з метою захисту конституційного ладу, охорони громадського порядку, прав і свобод людини, здоров'я і моральності населення» [63]; ч. 2 ст. 55 Конституції Російської Федерації - «У Російській Федерації не повинні видаватися закони, що скасовують або применшують права і свободи людини і громадянина» [64]; та ін. [47, с. 33-78], що у будь-якому випадку значно поступається вказаній нормі українського Основного закону [65], і тим більше, наведений далі інноваційний редакції статті XI «П'ять ступенів неприпустимості погіршення змісту та/або обсягу правового статусу соціосуб'єктів» перспективного Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої країни світу [47, с. 123-126; 48, с. 40-43; 50, с. 177-180; 54, с. 16-19; 55, с. 135-139].

2. Другий ступінь абсолютної неприпустимості погіршення змісту та/або обсягу правового статусу соціосуб'єктів у порівнянні із відповідними правовідносинами згідно правовому акту вищої юридичної сили, сутність якого полягає в тому, що ні за яких, навіть виняткових, обставин не допускається при прийнятті правових актів або внесення в них змін чи доповнень додаткове погіршення змісту та/або обсягу правового статусу людини у порівнянні із відповідними правовідносинами згідно правовому акту вищої юридичної сили, тобто певних їх положень та/або змін та/чи доповнень до них:

- будь-якого закону у порівнянні із відповідними положеннями Конституційного кодексу України;

- будь-якого підзаконного правового акту у порівнянні із відповідними положеннями певного закону та/або Конституційного кодексу України [54, с. 16];

- підзаконного правового акта певного суб'єкта владних повноважень у порівнянні із відповідними положеннями підзаконного правового акта суб'єкта владних повноважень вищого рівня та/або певного закону та/чи Конституційного кодексу України [55, с. 136];

- будь-яких поточних рішень певного суб'єкта владних повноважень у порівнянні із відповідними положеннями підзаконного правового акта, прийнятого цим же суб'єктом владних повноважень, та/або підзаконного правового акта суб'єкта владних повноважень вищого рівня та/чи певного закону та/або Конституційного кодексу України [55, с. 136-137].

Згода на обов'язковість для України певних положень міжнародного правового акта, що суперечать відповідним положенням Конституційного кодексу України, здійснюється парламентом тільки одночасно із процедурою внесення таких змін та/або доповнень до Конституційного кодексу України, що вже у повній мірі узгоджуються із положеннями міжнародного правового акта і разом з цим не звужують у порівнянні із попередньою редакцією Конституційного кодексу України зміст та/або обсяг правового статусу відповідних соціосуб'єктів.

Невиконання чи неналежне виконання або виконання не в повному обсязі вказаних вимог не поширює на українських соціосуб'єктів дію ратифікованих парламентом відповідних положень Міжнародного правового акта.

3. Третій ступінь відносної неприпустимості при звичайних обставинах погіршення змісту та/або обсягу правового статусу соціосуб'єктів, сутність реалізації якого полягає в тому, що при відсутності належним чином обґрунтованих виняткових обставин не допускається при прийнятті правових актів або внесення в них змін та/чи доповнень погіршення змісту та/або обсягу правового статусу фізичних та/чи юридичних осіб, держави та/або міждержавних утворень [54, с. 17].

4. Четвертий ступінь допустимості лише виняткового і тільки тимчасового погіршення змісту та/або обсягу тих проявів правового статусу соціосуб'єктів, що не відносяться до категорії найвищих

соціальних цінностей, сутність якого полягає в тому, що в разі обґрунтування парламентом наявності належних виняткових обставин допускається при прийнятті правових актів або внесення в них змін або доповнень, в т. ч. в Конституційний кодекс України, погіршення змісту та/або обсягу правового статусу фізичних та/чи юридичних осіб та/або держави та/чи міждержавного утворення із обов'язковим зазначенням на тимчасовість такого погіршення і на його обов'язкове послаблення або взагалі припинення дії в міру відповідного послаблення або припинення дії вказаних виняткових обставин [54, с. 17-18; 55, с. 137-138].

У разі своєчасного невнесення змін до правового акту або в раніше внесених до нього змін та/або доповнень, в т. ч. в Конституційний кодекс України, що відповідним чином послаблюють або припиняють дію такого погіршення, всі соціосуб'єкти повинні застосовувати первинну редакцію правового регулювання відповідних правовідносин, а будь-який суддя Верховного суду України зобов'язаний невідкладно за своєю ініціативою та/або інших соціосуб'єктів обґрунтувати фактичну відсутність послаблення чи припинення дії відповідних виняткових обставин або скасувати відповідне положення правового акту або змін та/чи доповнень до нього, в т. ч. в Конституційний кодекс України, що лише виключно і тільки тимчасово погіршувало за наявності певних виняткових обставин зміст та/або обсяг правового статусу тих чи інших соціосуб'єктів [54, с. 18; 55, с. 138].

5. П'ятий ступінь абсолютної неприпустимості зворотної дії погіршення змісту та/або обсягу правового статусу соціосуб'єктів, сутність реалізації якого полягає в тому, що навіть в разі обґрунтування наявності належних виняткових обставин і необхідності внаслідок цього тимчасового погіршення змісту та/або обсягу правового статусу фізичних та/чи юридичних осіб та/або держави та/чи міждержавного утворення при прийнятті правових актів або внесенні до них змін та/чи доповнень, в т. ч. в Конституційний кодекс України, забороняється, т. ч. і за наявності цих чи будь-яких інших виняткових обставин, зворотна дія таких погіршуючих зміст та/або обсяг правового статусу певних соціосуб'єктів правових актів або внесених в них змін та/чи доповнень, в т. ч. і в Конституційний кодекс України, тобто поширення їх дії на відповідні вже розпочаті і триваючі між цими соціосуб'єктами правовідносини [54, с. 18; 55, с. 138-139].

Таке незаконне поширення дії цих норм правових актів не тягне за собою жодних юридичних наслідків і повинні бути застосовані норми правового акту або змін чи доповнень до нього, в т. ч. в Конституційний кодекс України, що існували на момент початку відповідних правовідносин, а прокуратура за власною ініціативою або інших осіб повинна порушити відносно осіб, винних у такому незаконному поширенні, судочинство з притягнення їх до відповідного виду, характеру і ступеня тяжкості юридичної відповідальності» [54, с. 18-19; 55, с. 139].

Запропонована у низці останніх публікацій редакція статті V «Межі правомірності і механізм реалізації конкурентного правового статусу різних соціосуб'єктів» Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої держав світу [47, с. 245-246; 48, с. 851; 50, с. 165] зараз авторами вбачається такою:

V. «Межі правомірності і тривірневий механізм реалізації конкурентного правового статусу різних соціосуб'єктів»:

«Межі правомірності реалізації правового статусу певного соціосуб'єкта закінчується там, де в той же час та місці починається порушення будь-базисної категорії правового статусу іншого соціосуб'єкта, коли правотворчі органи зобов'язані уникати і викорінювати конкуренцію правових статусів різних соціосуб'єктів (такого, що не може бути реалізований кожною зі сторін в один й той же час та в одному і тому ж місці), а там де це неможливо, допускати, як виняток, короткочасну конкуренцію їх правових статусів, застосовуючи у всіх інших випадках наступні **три рівні механізму реалізації конкурентних правових статусів різних соціосуб'єктів:**

а) **на першому з рівнів** треба спробувати реалізацію конкурентних правових статусів різних соціосуб'єктів розвести за часом або за місцем;

б) у разі неможливості досягти вказану мету переходять до **другого рівня реалізації конкурентного правового статусу різних соціосуб'єктів**, згідно якому право переважної реалізації такого статусу набуває той соціосуб'єкт, який має вищу мотивацію до цього, виходячи із загальнолюдських цінностей та принципу справедливості, а одночасна реалізація правового статусу другим соціосуб'єктом вже набуває у такій ситуації ознаки відповідного правопорушення [55, с. 121-122];

в) **третій рівень реалізації конкурентного правового статусу різних соціосуб'єктів** застосовується у разі неможливості застосування першого з вказаних рівнів та наявності приблизно однакового рівня такої мотивації у кожного із соціосуб'єктів з конкурентним правовим статусом, коли право переважної реалізації правового статусу набуває той соціосуб'єкт, який першим заявив про намір реалізувати та/або вже приступив до реалізації свого правового статусу, а якщо дана ситуація з цими же соціосуб'єктами повториться знову, то переважне право реалізації, виходячи з принципу справедливості, набуває вже другий соціосуб'єкт, незалежно від того, хто з них у цей раз першим заявив вже приступив до реалізації свого правового статусу» [54, с. 19; 55, с. 122].

Запропонований варіант механізму реалізації конкурентного правового статусу дозволяє вирішувати будь-які спірні антиделіктні ситуації, найбільш актуальним з яких є спроби окремих фізичних осіб продемонструвати свою політичну чи іншу позицію на центральних вулицях та/чи в інших публічних місцях та/або поблизу адміністративних будівель органів вищої державної влади

у відповідності із вимогами ст. 39 Конституції України, згідно яким, громадяни мають право **збиратися мирно**, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації, про проведення яких завчасно сповіщаються органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування, а обмеження щодо реалізації цього права може встановлюватися судом відповідно до закону і лише в інтересах національної безпеки та громадського порядку – з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення **або захисту прав і свобод інших людей**» [54, с. 20; 55, с. 122-123; 65].

О. А. Кириченко, пропонуючи механізм реалізації конкурентного правового статусу у даній антиделіктній ситуації, звертає увагу на наступні суттєві обставини:

1. Правовий статус фізичних чи юридичних осіб у частині їхньої нормальної життєдіяльності на центральних чи інших вулицях (проспектах, площах і т. п.) міста є постійно триваючим і тому у даній ситуації розвести реалізацію правового статусу цих осіб із правовим статусом фізичними особами у частині їхнього бажання власне у цьому місці провести демонстрацію своєї політичної чи іншої позиції, за часом не можливо, що й спонукає завдатися до єдиного у даній ситуації способу – розвести цих соціосуб'єктів за місцем реалізації свого правового статусу, коли місце реалізації правового статусу першої групи соціосуб'єктів також не може бути іншим.

І тоді треба запропонувати другій групі соціосуб'єктів провести демонстрацію своєї політичної чи іншої позиції у будь-якому місці, де відсутня реалізація постійно триваючого звичайного правового статусу інших соціосуб'єктів, наприклад, будь-де за межами міста, що може бути трансльовано в онлайн чи у запису у різних засобах масової інформації із даної демонстрації доведенням до самих широких верст населення країни [54, с. 20].

2. У силу викладеного реалізація другою групою соціосуб'єктів свого правового статусу у частині демонстрації своєї політичної чи іншої позиції на центральних вулицях чи в інших публічних місцях міста фактично означає в залежності від кількості учасників та деяких інших обставин вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ст. 293 «Групове порушення громадського порядку», ст. 294 «Масові заворушення», ст. 295 «Заклики до вчинення дій, що загрожують громадському порядку» та/чи ст. 296 «Хуліганство» КК України [67], а у разі проведення такого роду заходів поблизу адміністративних будівель вищих, центральних чи інших органів влади – принаймні готування до вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ст. 109 «Дії, спрямовані на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або на захоплення державної влади» КК України [54, с. 20-21; 67].

Саме тому не може йти і мова про мирний характер цих заходів. І передбачений у цитованій ст. 39 Конституції України порядок обмеження цих заходів лише через суд та лише у вказаних у цій же статті випадках [65]

принципово суперечить конституційній zasadі ч. 2 ст. 3 Конституції України у частині головного обов'язку держави у даному випадку у будь-якому випадку забезпечити правовий статус соціосуб'єктів з безперервного здійснення свого нормального режиму життєдіяльності у центральних та інших публічних місцях міста чи іншого населеного пункту [54, с. 21; 65].

З приводу викладеного можуть бути задані питання, а як бути із проведенням у цих місцях загальноукраїнських парадів, демонстрацій та інших подібних заходів на державні свята та в інших випадках? [54, с. 21].

Але такого роду порушення нормального режиму життєдіяльності певних соціосуб'єктів буде короткочасним і викликаним загальнодержавними інтересами, а не інтересами лише певної групи фізичних осіб, демонстрація політичної чи іншої позиції лише у цих місцях буде виглядати лише як необгрунтованою забавкою, задоволення якої вже буде відверто і цинічно порушувати вказані вимоги ч. 2 ст. 3 Конституції України [54, с. 21; 65].

Найбільш повному розумінню сутності викладених інноваційних положень також слугує з'ясування ієрархії за юридичною силою правових актів, що стосуються здійснення різних сторін та видів діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій, і можуть бути представлені таким чином:

1. Конституція України, поміж норм якої, окрім аналізованих вище, побіжно чи прямо до здійснення певних аспектів діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій мають відношення, перш за все, вимоги:

- **ст. 1** [65], згідно яких українська держава проголошена, окрім іншого, соціальною, а значить громадський транспорт за цінами має бути доступними всім без винятку представникам населення української держави, та правовою, що вимагає здійснення діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій лише в межах законності, тобто точного, одноманітного та неухильного виконання вимог чинних правових актів;

- **ч. 1 ст. 3** [65], у відповідності з якими життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека проголошені в нашій державі найвищими соціальними цінностями, забезпечення яких мають гарантувати у повній мірі у процесі використання транспорту і реалізації транспортних технологій;

- **ч. 2 ст. 3** [65], згідно яких головним обов'язком держави є утвердження і забезпечення прав та свобод людини і громадянина, перш за все названих у ч. 1 ст. 3 Основного закону як найвищі соціальні цінності, але у рівній мірі всіх інших складових частин правового статусу всіх без винятку соціосуб'єктів держави, передбачених як Конституцією України, так й будь-яким іншим правовим актом нашої держави;³⁸

³⁸ Враховуючі особливу значимість даної норми Основного закону, автори запропонували виклад докорінно реформованої редакції головного обов'язку держави у вигляді наступної статті Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої держави світу:

VII. «Базисний конституційний обов'язок держави і державних органів»:

- **ч. 3 ст. 22** [65], у відповідності з якими при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів (а, значить, й законів та тим більше різного роду підзаконних правових актів у сфері транспорту і транспортних технологій) не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Основний закон української держави містить й цілу низку інших норм, що створюють конституційну основу здійснення діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій.

2. Міжнародні правові акти,³⁹ норми яких стають невід'ємною частиною українського законодавства лише за умови їх ратифікації парламентом із безумовним дотриманням цитованих вимог ч. 2 ст. 9 Конституції України [65].

3. Поточні закони, що між собою формально мають однакову юридичну силу.⁴⁰

У разі наявності суперечності між нормами різних законів, що не погіршують існуючий зміст та обсяг правового статусу суб'єктів соціосуб'єктів, які залучені у сферу транспорту і транспортних технологій, і відносяться до різних рівнів законів – конституційний чи органічний та поточний, має бути застосована норма конституційного закону.

За наявності у такій же ситуації законів одного рівня треба застосовувати норму закону, що прийнятий пізніше.

«Базисний обов'язок держави та основну спрямованість діяльності державних органів становить найбільш ефективне, раціональне та якісне:

1. Пізнання природного (заснованого на загальнолюдських цінностях і принципі справедливості) правового статусу (прав, свобод, обов'язків, інтересів) соціосуб'єктів (фізичних чи юридичних осіб або держави чи міждержавного утворення).
2. Правове визнання природного правового статусу соціосуб'єктів (перетворення природних прав, свобод, обов'язків та інтересів соціосуб'єктів в суб'єктивний правовий статус фізичних та юридичних осіб, держави та міждержавного утворення).
3. Забезпечення реалізації названого правового статусу всіх соціосуб'єктів, які постійно або тимчасово проживають на території України.
4. Попередження порушення правового статусу вказаних соціосуб'єктів.
5. Відновлення порушеного права, свободи, обов'язків та/чи інтересу певного соціосуб'єкта за допомогою:
 - 5.1. Відшкодування збитків (шкоди та упущеної вигоди):
 - 5.1.1. Фізичної та/чи матеріальної та/або первинної моральної шкоди та вторинної моральної шкоди.
 - 5.1.2. Упущеної вигоди.
 - 5.2. Іншого відновлення порушеного правового статусу соціосуб'єкта» [47, с. 852; 50, с. 166; 54, с. 22; 55, с. 123-124].

³⁹ З яких, до речі, до належного розуміння правомірності здійснення різних аспектів та видів діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій прямо чи побіжно має відношення чимало такого роду правових актів, прикладом яких може стати Угода про прийняття єдиних технічних приписів для колісних транспортних засобів, предметів обладнання та частин, які можуть бути встановлені та/або використані на колісних транспортних засобах, і про умови взаємного визнання офіційних затверджень, виданих на основі цих приписів [116].

⁴⁰ У контексті здійснення різних видів діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій також діє чимала кількість законів, що прямо чи побіжно стосуються цієї діяльності: Про транспорт [97]; Про автомобільний транспорт [85]; та ін.

Такий же порядок усунення суперечності існує в застосуванні однакових за сферою правового регулювання та дещо різних за змістом норм двох і більше підзаконних правових актів одного рівня юридичної сили.

4. **Укази президента держави**, що безпосередньо дуже рідко стосуються порядку здійснення того чи іншого виду діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій⁴¹ і частіше за все презентують лише правовий акт з призначення суб'єкта владних повноважень на певну посаду у даній сфері.

5. **Постанови та інші підзаконні правові акти уряду**, що утворюють одну з найбільших категорій підзаконних правових актів, що прямо чи побіжно стосуються тих чи інших аспектів здійснення діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій.⁴²

6. **Накази та інші підзаконні правові акти центрального органу виконавчої влади** з організації та керівництва здійсненням всіх без винятку сторін та видів діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій, яким на цей час є Міністерство інфраструктури України.

Дані підзаконні правові акти презентують собою їх найбільшу категорію у частині врегулювання всіх сторін та видів діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій, коли зокрема, на веб-сайті Міністерства інфраструктури України вказано біля двох тисяч такого роду правових актів⁴³ [75].

7. **Накази та інші підзаконні правові акти інших центральних органів виконавчої влади та установ загальнодержавного рівня**, прикладом яких може бути рішення Ради національної безпеки і оборони України «Про ситуацію в сфері залізничного транспорту України» [95].

У разі суперечностей в правовому регулюванні одних й тих же правовідносин у сфері транспорту і транспортних технологій, інших центральних органів виконавчої влади та Міністерства інфраструктури України треба керуватися нормою підзаконного правового акту вказаного профільного міністерства.

8. **Накази та інші підзаконні правові управлінні, департаментів чи відділів інфраструктури місцевих державних адміністрацій**, прикладом чого може бути Наказ в.о. начальника управління інфраструктури Миколаївської облдержадміністрації «Про прийняття рішення за результатами проведеного 16 травня 2019 року конкурсу на перевезення пасажирів на автобусних маршрутах загального користування, замовником перевезень на яких є облдержадміністрація» [92].

⁴¹ Прикладом такого підзаконного правового акту може бути одне з рішень Ради національної безпеки і оборони України «Про ситуацію в сфері залізничного транспорту України», що було введене в дію указом президента держави [95].

⁴² В якості підзаконного правового акту уряду може бути названий Перелік органів ліцензування [82].

⁴³ Прикладом такого роду підзаконних правових актів Міністерства інфраструктури України може стати Порядок визначення органу, уповноваженого проводити перевірку знань працівників суб'єктів перевезення небезпечних вантажів [83].

За наявності суперечностей в правовому регулюванні одних й тих же правовідносин у сфері транспорту і транспортних технологій різних за рівнем державних адміністрацій перевагу мають норми правового акту управлїн, департаментів чи відділів інфраструктури місцевих державних адміністрацій вищого рівня.

9. Накази та інші підзаконні правові акти локального правового регулювання відповідних виробничих чи інших господарських юридичних осіб у сфері транспорту і транспортних технологій.

Викладена величезна кількість правових актів, що регулює прямо чи побіжно різні аспекти діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій дає підстави авторам побачити нагальну необхідність кодифікації даного законодавства у вигляді **Транспортного кодексу України**, а рівно будь-якої іншої країни світу, що може стати одним з достатньо дієвих факторів забезпечення найбільш ефективного, раціонального та якісного здійснення діяльності у вказаній сфері

Наступним рівнем належного з'ясування природи транспортної галузі права як регулятивної юридичної науки і кодексу є власне інноваційна класифікація юридичних наук у контексті їхніх базисних основних гіперзавдань.

Питання 3. Природа та основи транспортної галузі права за інноваційною класифікацією юридичних наук на підставі їхніх базисних основних гіперзавдань

Незважаючи на те, що на сьогодні авторам відомо вже понад **100 класифікацій юридичних наук (права) у цілому** [108, с. 223-483], всі вони побудовані в традиційному і застарілому підході, принципово однаково успадковують загальні недоліки і можуть бути зведені до наступної схеми класифікаційного поділу: 1. Історичні юридичні науки. 2. Теоретичні юридичні науки. 3. Галузеві юридичні науки. 4. Міжгалузеві юридичні науки. 5. Спеціальні або/та прикладні юридичні науки. 6. Міжнародні юридичні науки⁴⁴ [108, с. 223-483].

⁴⁴ *Основними недоліками традиційних класифікацій юридичних наук (права) в цілому*, розповсюджених в існуючих підручниках та в іншій навчальній та інформаційно-довідковій, у т. ч. й енциклопедичній, літературі з теорії держави і права [108, с. 223-483], є, згідно результатів спеціального дослідження даної проблеми [36, с. 63; 108, с. 8-9, 223-483 та ін.], наступні: 1. Побудова цих класифікацій на: 1.1. Застарілій і принципово помилковій та необґрунтованій концепції держави і права як основних об'єктів теорії держави і права і, як наслідок, й юридичних наук у цілому [36, с. 63; 108, с. 8]. 1.2. Одночасно декількох класифікаційних основах (що неприпустимо при класифікації будь-яких об'єктів, відношень чи категорій), коли, як бачимо, підставою для виділу першої і другої з вказаних груп юридичних наук є предмет і метод вивчення тих чи інших суспільних відносин, третьої і четвертої груп – предмет, метод і галузева будова правового регулювання, п'ятої і шостої груп – додатково й сфера спеціального призначення «наукового продукту» цих наук та ін. [36, с. 63; 108, с. 8]. 1.3. Помилковому змішуванню понять «право» і «юридична наука» і зведення останнього з них лише до першого з понять, що було традиційним для першої класифікаційних поділів, але, нажаль, що досить часто

Саме тому привертають до себе увагу чисельні публікації, перш за все, таких представників наукової школи юриспруденції професора Аланкіра, як О. А. Кириченка та Ю. О. Кириченко (Ланцедової) [108, с. 223-483], в яких вже з 2000 р. ставилося питання щодо подолання вказаних недоліків у контексті удосконалення системи власне юридичних наук (юриспруденції) у цілому на принципово новому переосмисленні завдань та об'єктів даного виду суспільних наук, врахування єдиної, а не декількох основ для цієї класифікації, надання їй всеохоплюючого і перспективного вигляду, коли б **такий класифікаційний поділ подібно таблиці хімічних елементів Д. І. Менделєєва міг би розкрити дійсні теоретичні основи кожної з окремих юридичних наук, показати, які саме новітні юридичні науки, в якій групі, з якими теоретичними основами і «науковим продуктом» мають з'явитися у перспективі тощо.** [108, с. 10].

Одна з останніх варіацій розробленої О. А. Кириченком, Ю. О. Ланцедовою та О. С. Тунтулою **інноваційної класифікації юридичних наук на підставі їхніх базисних основних гіперзавдань** (першого і другого базисного основного гіперзавдання юриспруденції) з урахуванням уточненого найменування, поняття, системи, інших основ існуючих і перспективних юридичних наук) [37, с. 68-70; 44, с. 9-13; 72; 54, с. 40-43⁴⁵ та ін.] доцільно подати у такій редакції:

представлено у навчальній літературі останніх років видання. 2. Неповнота класифікаційного поділу, який в жодному із традиційних варіантів вирішення даної проблеми не містив у собі перелік всіх без винятку існуючих юридичних наук і, як правило, супроводжується лише орієнтовним перерахуванням тих з юридичних наук, що можуть входити до тієї чи іншої групи. 3. Вказані класифікації не можуть : 3.1. Показати необхідний розвиток існуючих і практичну потребу негайної появи низки нових юридичних наук чи їх основного «наукового продукту». 3.2. Чітко визначити завдання, об'єкти, поняття, систему та інші теоретичні категорії юридичних наук у цілому (*базисні завдання* та ін.), їх окремих груп (*групові завдання* та ін.) та кожної окремої юридичної науки (*часткові завдання* та ін.). 4. Традиційні класифікації юридичних наук побудовані на отождоженні термінів «теоретичні основи» і «методологія», коли семантичне значення останнього з них має полягати у позначенні вчення лише про методи, що складають тільки частину теоретичних основ юридичних наук у цілому, їх окремих груп чи конкретних юридичних наук [36, с. 63; 108, с. 9].

⁴⁵ Всі попередні авторські інноваційні класифікації юридичних наук були побудовані «на основі їхніх гіперзавдань» та із розміщенням Конституційної галузі права та Конституційного судочинства поміж супутньої відповідно базисноантиделіктних та процедурних антиделіктних юридичних наук, а використане у запропонованому варіанті інноваційної класифікації юридичних наук уточнення підстави поділу як «на підставі їхніх базисних основних гіперзавдань» [54, с. 40] та розміщення Конституційної галузі права вже поміж галузевих регулятивних юридичних наук [54, с. 41] і виключення кількісної супутньої процедурної антиделіктної юридичної науки «Конституційне судочинство України» взагалі з числа юридичних наук і, зрозуміло, з даної класифікації [54, с. 42] було здійснене раніше лише в одній із останніх публікацій [54, с. 39-43]. Даний підхід засновується на викладеному у виводі № 28 дійсного видання обґрунтуванні С. А. Кириченком видового поділу юридичної відповідальності за відсутності конституційної юридичної відповідальності, що Ю. О. Ланцедова вважає за доцільне застосувати й у класифікації юридичних наук. У такому разі, ще раз підкреслимо, Конституційна галузь права України має перейти із групи супутньої базисноантиделіктної юридичної науки, де вона була по всіх попередніх класифікаціях юридичних

1. Теоретичні юридичні науки, тобто науки, які покликані розробити філософські, соціологічні, політологічні, філологічні, психологічні, педагогічні, теоретичні, історичні та інші теоретичні основи щодо раціонального, ефективного та якісного виконання кожного із базисних гіперзавдань юриспруденції та проведення кожного із базисних напрямків юридичної діяльності, а також для становлення та розвитку в контексті виконання даного гіперзавдання інших юридичних наук:

1.1. Мононауки: Філософія юриспруденції (філософія права⁴⁶), Політологія юриспруденції (теорія держави в межах такої традиційної теоретичної юридичної науки, як «Теорія держави і права»), Соціологія юриспруденції (соціологія права), Психологія юриспруденції (юридична психологія), Юридекономіка (на основі політекономії), Теорологія юриспруденції (теорія права в межах тієї ж традиційної теоретичної юридичної науки «Теорія держави і права»), Історія вітчизняної політології і теорології юриспруденції (історія держави і права України), Історія зарубіжної політології і теорології юриспруденції (історія держави і права зарубіжних країн), Історія правових вчень (історія правових і політичних вчень) та ін.

1.2. Полінауки: Енциклопедія юриспруденції, Журналістика юриспруденції, Педагогіка юриспруденції, Філологія юриспруденції та ін.

2. Регулятивні юридичні науки, які мають розробити правове регулювання «безделітних» (позитивних, неконфліктних) сторін суспільного життя:

2.1. Теорологія державно-правового управління (державне управління, яке як систему наук необхідно повернути в «лоно» юриспруденції) [54, с. 40].

2.2. Галузеві регулятивні юридичні науки:

2.2.1. Внутрішні: Авіаційнобудівна, Автобудівна, Аграрна, Антиделіктна (правоохоронне право), Атмосферна, Атомноенергетична, Банківська, Бібліотечна, Будівельна, Бюджетна, Ветеринарна, Видавнича, Військова, Вогнеборна, Водна, Дозвільна, Житлова, Залізничнобудівна, Земельна, Конституційна, Кораблебудівна, Культурологічна, Лізингова, Лісова, Ліцензійна, Машинобудівна, Медична, Метрологосертифікатна, Мистецька, Митна, Муніципальна, Надрорхеологічна (кодекс про надра та ін.), Наукова, Нотаріальна, Освітня, Пенсійна або Соціальна, Податкова,

наук за даною основою [45, с. 69; 52, с. 10; 82 та ін.], до галузевих регулятивних юридичних наук, а функції попередньої супутньої процедурної юридичної науки «Конституційне судочинство України» [45, с. 70; 52, с. 11; 82 та ін.], мають виконувати антикримінальне, адміністративне, трудове, де-факто-майново-договірне чи де-юре майново-договірне судочинство, в залежності від того, які власне суттєві і вище чи менш ніж суттєві збитки були завдані порушенням певної норми Основного чи поточного закону або іншого правового акту нелегітимним діянням, рішенням та/чи правовим актом суб'єкта владних повноважень, а також, які саме за характером правовідносини при цьому були порушені [54, с. 41].

⁴⁶ Тут і надалі вказане існуюче найменування науки, коли відсутність такого пояснення свідчить про те, що у першому випадку запропоноване найменування перспективної юридичної науки або залишене найменування існуючої науки.

Працеохоронна, Прикордонна, Природоохоронна, Промислова, Реєстраційна, Санітарна, Сімейна, Споживчоохоронна, Спортивна, Страхова, Теологічна, Торгівельна, Транспортна, Фармацевтична, Фінансова, Шоубізнесова та ін. галузь права України.

2.2.2. Міжнародні: Атмосферна, Атомноенергетична, Будівельна, Видавнича, Дипломатична або Консульська, Екологічна, Кораблебудівна, Космічна, Мистецька, Морська, Освітня, Спортивна, Теологічна, Транспортна, Фармацевтична, Шоубізнесова та ін. галузь права [54, с. 40-41].

3. Антиделіктні юридичні науки:

3.1. **Базисноантиделіктні юридичні науки**, які мають розробити правову основу (базис) раціонального, ефективного та якісного подолання кожної з груп та видів правопорушень:

3.1.1. Внутрішні:

3.1.1.1. **Моноантиделіктні базисноантиделіктні юридичні науки:** Антикримінальна (кримінальне) і Адміністративна галузь права України.

3.1.1.2. **Регулятивно-антиделіктні базисноантиделіктні юридичні науки:** Трудова (трудова), Де-факто майново-договірна (цивільне) і Де-юре майново-договірна (арбітражне, господарське) галузь права України [54, с. 41].

3.1.2. Міжнародні: Антикримінальна, Де-факто майново-договірна і Де-юре майново-договірна галузь права.

3.2. **Процедурні юридичні науки**, на які покладається завдання з розробки правової форми (процедури, порядку) раціонального, ефективного та якісного подолання кожної з груп та видів правопорушень:

3.2.1. Внутрішні:

3.2.1.1. **Полінауковий напрям:** Теоретична антиделіктних відомостей (теорія доказів).

3.2.1.2. **Моноантиделіктні процедурні юридичні науки:** Антикримінальне (кримінальне процесуальне) та Адміністративне (адміністративний процес) судочинство України.

3.2.1.3. **Регулятивно-антиделіктні процедурні юридичні науки:** Трудове (частково – процедурна частина Кодексу законів про працю, в основному – низка інших дисциплінарних правових актів), Де-факто майново-договірне (цивільне процесуальне) і Де-юре майново-договірне (арбітражне процесуальне, господарське процесуальне) судочинство України.

3.2.1.4. **Додаткові процедурні юридичні науки:** Ордістичне (процедурна частина теорії ОРД), Виправно-трудова (кримінально-виконавче) і Виконавче (низка виконавчих правових актів за іншим судочинством, ніж антикримінальне) судочинство України.

3.2.2. Міжнародні: Антикримінальне, Ордістичне, Де-факто майново-договірне і Де-юре майново-договірне судочинство.

3.3. **Методичні юридичні науки**, завдання яких полягає в розробці складових частин гласної (криміналістичної) і негласної (ордістичної)

Інновації юриспруденції та законності у сфері транспорту і транспортних технологій

методики (технічних засобів, загальних правил поведінки з ними; тактичних прийомів проведення практичних дій; методичних рекомендацій з проведення кожної зі стадій такого подолання) подолання правопорушень:

3.3.1. Мононауки: Криміналістика, Ордістика (методична частина теорії ОРД).

3.3.2. Полінауки: Деліктологія (кримінологія), Юридична медицина (судова медицина), Юридична психіатрія (судова психіатрія), Юридична бухгалтерія (судова бухгалтерія), Юридична статистика (судова статистика), Юридична кібернетика (судова кібернетика) та ін.

3.3.3. Полінаукові напрями: Юридична експертологія (судова експертологія), Юридична одорологія (криміналістична одорологія), Юридична мікрооб'єктологія (криміналістична, судова мікрооб'єктологія) та ін. [54, с. 42].

Наведена базова класифікація юридичних наук на підставі їхніх базисних основних гіперзавдань може бути також представлена у частині, з одного боку, виконання лише першого базисного основного гіперзавдання юриспруденції, тобто правознавства – розробити і застосувати ефективне, раціональне та якісне правове регулювання необхідних сторін суспільного життя (права), що фактично означає здійснення правотворчості та правозастосування і реалізується в межах позитивних чи безделіктних правовідносин, в т. ч. й правовідносин у сфері транспорту і транспортних технологій [54, с. 43].

З іншого боку, дану базову класифікацію юридичних наук можна представити і в контексті виконання другого базисного основного гіперзавдання юриспруденції, тобто антиделіктології – розробити і застосувати ефективні, раціональні та якісні засоби подолання правопорушень, що здійснюється вже в межах негативних або деліктних правовідносин, в т. ч. й у разі порушення соціусуб'єктами, які залучені у сфері транспорту і транспортних технологій, норм Транспортної галузі права у вигляді, перш за все, Транспортного кодексу або порушення ними будь-яких інших норм права⁴⁷ [54, с. 43].

⁴⁷ Тому варто звернутися й до однієї з останніх варіацій запропонованої цими же авторами інноваційної класифікації юридичних наук у контексті першого базисного основного гіперзавдання юриспруденції, фактично - правотворчої і правозастосовчої діяльності чи правознавства [45, с. 71; 52, с. 13; 82 та ін.], що у лаконічній формі доцільно представити таким чином: 1. **Правові юридичні науки** (базисноантиделіктні юридичні науки, процедурні юридичні науки, регулятивні юридичні науки; у відомому аспекті – теоретичні юридичні науки) [основним «науковим продуктом» яких має стати розробка відповідного кодифікованого правового акта (кодексу)]. 2. **Неправові юридичні науки** (методичні юридичні науки; у відомому аспекті – теоретичні юридичні науки), завдання яких вже знаходяться у контексті антиделіктних завдань юридичної діяльності.

Інноваційну класифікацію юридичних наук у контексті другого базисного основного гіперзавдання юриспруденції (антиделіктної діяльності чи антиделіктології), ці ж автори бачать такою: 1. **Антиделіктні юридичні науки** (базисноантиделіктні юридичні науки, процедурні юридичні науки, методичні юридичні науки; у відомому аспекті – теоретичні юридичні науки). 2. **Безделіктні юридичні науки** (регулятивні юридичні науки; у відомому аспекті – теоретичні юридичні науки) [45, с. 71; 52, с. 13; 82 та ін.].

Підсумовуючи викладене, треба дійти однозначного висновку, що **Транспортна галузь права України чи будь-якої іншої держави світу є безделіктною правовою галузевою регулятивною юридичною наукою, яка покликана розробити найбільш ефективне, раціональне та якісне правове регулювання різних сторін та видів діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій, перш за все, у вигляді Транспортного кодексу, можливо кодексів за окремими видами транспорту.**

Питання 4. Одинадцятирічний порядок отримання транспортниками базисної і супутньої юридичної та іншої освіти

Розвиваючи майже двадцятирічний висновок О. А. Кириченка [29, с. 4; 33, с. 8], що у наступному послідовно підтримувався та розвивався [34, с. 42-43; 35, с. 10, 11; 39, с. 82; 40, с. 11; 41, с. 10, 69; 47, с. 5-6, 9-10, 86-88; 50, с. 181-194; 54, с. 44-45; 55, с. 68-70 та ін.], доцільно наголосити на тому, що в контексті вимог ст. 1, ч. 2 ст. 3 і ч. 1 ст. 8 Конституції України у частині визнання нашої держави правовою та дії принципу верховенства права, а також вже згаданого головного обов'язку держави та її органів утвердити та забезпечити права і свободи громадян [65] наукова та освітня спеціальність «державне управління» мають бути перейменовані у «державно-правове управління» та безпечливо повернуті в лоно юриспруденції, а державні службовці, особливо обласного та вищого рівня, зобов'язані мати базову, принаймні другу вищу юридичну освіту за наявності в останньому з випадків базової освіти за профілем юридичної установи, яку така особа очолює, а інші суб'єкти владних повноважень - в базових галузях виробництва матеріальних благ та надання послуг [54, с. 44; 55, с. 68-69].

Будь-який суб'єкт, а тим більше посадова особа або репортер мас-медіа або, що значно гірше, – політик, поза межами правового регулювання – потенційний правопорушник і найчастіше, в силу звичайного ступеня заподіяної шкоди, – **потенційний особливо небезпечний злочинець** [34, с. 43; 35, с. 10; 39, с. 82; 40, с. 11; 54, с. 44; 55, с. 69].

Необхідно, щоб всі керівники вищої ланки, але перш за все, депутати парламенту,⁴⁸ Президент України, Прем'єр-міністр, інші члени Кабінету Міністрів та ін., мали базову вищу освіту рівня магістра (прирівнюваного до нього рівня спеціаліста) по одному із напрямків суспільної діяльності із виробництва суспільно корисних споживчих вартостей (товарів, послуг), а міністри та прирівняні до них керівники – за відповідним напрямком такої суспільної діяльності, і другу базову (а не супутню) вищу юридичну освіту рівня магістра (спеціаліста), а також не менше, ніж десятирічну позитивну

⁴⁸ Народними парламентарів треба іменувати не на основі відповідного закону, а лише після того, коли стане зрозуміло, хто з них є власне народним, а хто антинародним депутатом [54, с. 44; 55, с. 69].

практичну діяльність випускника-магістра за відповідним напрямком суспільної діяльності [54, с. 44-45; 55, с. 69].

Якщо говорити про керівників різними напрямками, перш за все, практичної діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій, то вони зобов'язані мати належну базову транспортну освіту кваліфікацій магістра, а також з урахуванням додаткових ризиків здійснення діяльності у цій сфері – обов'язково й належну супутню юридичну освіту, а у разі наявності амбіцій й зайняти у цьому напрямку суспільної діяльності й посаду керівника уседержавного рівня, у т.ч. міністра інфраструктури, парламентаря та ін. – й юридичну освіту як другу вищу освіту кваліфікації магістра [54, с. 45; 55, с. 69].

З урахуванням викладеного набуває особливої актуальності докорінне реформування порядку отримання базисної чи супутньої юридичної освіти осіб, які залучені у сферу транспорту і транспортних технологій, в основу чого може бути покладена наступна розроблена О. А. Кириченком та Ю. О. Ланцедовою [41; с. 71-79; 54, с. 45-50; 55, с. 70-76] **новітня доктрина безкоштовної і доступної одинадцятирівневої юридичної та іншої освіти**, що може бути трансформована у вигляді наступного **інноваційного порядку безкоштовного і доступного отримання одинадцятирівневої базисної чи супутньої освіти соціосуб'єктами, які залучені у сфері транспорту і транспортних технологій**:

1. **Дошкільний ОКР**, який повинен бути загальнообов'язковим і спрямованим на отримання дитиною з 2 до 6 років включно таких компетентностей, що необхідні для того, щоб найбільш ефективно, раціонально та якісно розпочати навчання за шкільним (некваліфікованим робітничим) ОКР, тобто за допомогою одного із можливих порядків отримання шкільної (некваліфікованої робітничої) освіти, тобто в межах: звичайного, полегшеного, особливого або, не виключається, й пенітенціарного порядку отримання шкільної освіти.

2. **Шкільний (некваліфікований робітничий) ОКР**, що також повинен:

2.1. Бути загальнообов'язковим і спрямованим на отримання дитиною з 7 до 17 років включно такої сукупності базисних компетентностей, як:

2.1.1) некваліфікована робітнича компетентність, що складається з базисної і детальної доктринальної, прикладної та аналітичної компетенції і має забезпечити найбільш ефективне, раціональне та якісне виконання будь-якої некваліфікованої робітничої діяльності із виробництва матеріальних благ і надання послуг [54, с. 45-46];

2.1.2) загальнолюдська освітня компетентність, завдяки якій особа повинна володіти такою сукупністю базисних і детальних доктринальних, прикладних та аналітичних компетенцій, що на мінімальному рівні визначають освіченість населення як певної держави, так, в кінці кінців, і світу у цілому [55, с. 70-71];

2.1.3) потенційна освітня компетентність, що має аналогічний перелік компетенцій і покликана дозволити кожному, хто має відповідні здібності і бажання, продовжити освіту за наступними ОКР.

2.2. Мати такі порядки отримання:

2.2.1. **Звичайний шкільний ОКР**, призначений для дітей, які мають нормативну поведінку і здібності.

2.2.2. **Полегшений шкільний ОКР**, що повинен бути обов'язковим для осіб, які мають психічні та розумові обмеження, і передбачати отримання такими дітьми також з 7 до 17 років такої компетентності, що складається із мінімально можливої сукупності доктринальних, прикладних та аналітичних компетенцій, що дозволяють особі включитися в художньо-культурний, по можливості, й освітній, простір держави і виконувати доступні некваліфіковані робітничі функції із виробництва матеріальних благ і надання послуг.

2.2.3. **Особливий шкільний ОКР**, що повинен бути обов'язковим для дітей, які мають такі фізичні обмеження (глухонімі, сліпі, інваліди кінцівок, пересування і т.п.), що обумовлюють необхідність створення особливих умов для отримання шкільного та інших рівнів освіти і подальшої їх практичної діяльності і передбачати досягнення цими особами повноцінної шкільної, а в разі продовження освіти і відповідної компетентності.

2.2.4. **Пенітенціарний шкільний ОКР**, що забезпечує повноцінне продовження шкільного, полегшеного або особливого шкільного ОКР в умовах відбування покарання в місцях позбавлення чи в іншій мірі обмеження волі⁴⁹ [55, с. 71];

3. **Позанормативний ОКР**, що здійснюється паралельно іншим ОКР, але не за рахунок їх часу, і має на меті протягом, перш за все, шкільного ОКР забезпечити як вибір напрямку суспільної діяльності і рівня освіти по ньому, так і задоволення внутрішніх художніх, культурних, естрадних, спортивних та інших потреб саморозвитку, що в подальшому може супроводжувати й інші ОКР і частково або повністю може бути витіснене самоосвітнім ОКР, в якому вже переважає самоініціатива по досягненню аналогічної мети [54, с. 46; 55, с. 72];

4. **Кваліфікований робітничий ОКР**, що повинен здійснюватися вже на конкурсній основі⁵⁰ (тут і надалі – з урахуванням наявності у абітурієнта

⁴⁹ Шкільний ОКР фактично має і повинен мати три етапи: а) початковий - 1-5 класи, коли викладання всіх дисциплін здійснюється одним учителем; б) неповний шкільний - 6-8 класи, коли викладання кожної дисципліни здійснюється профільним учителем і поєднання даного етапу шкільного ОКР з іншими основними ОКР не допускається; в) повний шкільний - 9-10 класи, коли викладання кожної дисципліни також здійснюється профільним учителем, але вже технічно і методично можливе поєднання цього етапу шкільного ОКР з кваліфікованим робітникам і спеціальним шкільним ОКР [55, с. 71-72].

⁵⁰ Передбачений по даним та наступним ОКР конкурсний відбір при вступі повинен передбачати і можливість участі в такому конкурсі осіб за результатами відповідних випробувань у цій же ОКР і за попередні роки, з тим, щоб за кожної вступної компанії прохідний бал долали найсильніші за всі попередні роки випробувань абітурієнти, а не тільки за поточний. Проте, згідно недостатньо виражених вимог ч. 4 ст. 53 Конституції України, конкурс передбачається при отриманні лише вищої освіти [55, с. 72; 65]. Більш того сутність конкурсу полягає у тому, щоб відібрати кращих абітурієнтів за умов наявності більшої кількості на існуючі місця бажаючих абітурієнтів. Звідси напрашується висновок, що вступні випробування за відсутності конкурсу, коли наявних місць більше, ніж бажаючих абітурієнтів, суперечать викладеним положенням Основного закону і є протиправними [55, с. 73].

відповідних здібностей і виходячи з прогнозу кількісної потреби в кадрах відповідного напрямку суспільної діяльності чи його спеціальності і спеціалізації або субспеціалізації на момент завершення навчання за цим ОКР) самостійно на протязі 1,5-2 років або паралельно завершального етапу шкільного (некваліфікованого робітничого) ОКР протягом 3-х років і мати на меті отримання такої компетентності, що достатньо для найбільш ефективного, раціонального і якісного виконання певної кваліфікованої робітничої діяльності із виробництва матеріальних благ і надання послуг з прогресуючою розрядністю (кваліфікації) цієї діяльності [54, с. 47].

При цьому доцільно підкреслити, що існуюче найменування даного ОКР професійним або професійно-технічним некоректно. Професійною є будь-яка суспільна діяльність після завершення шкільного (некваліфікованого робітничого) і будь-якого іншого основного ОКР, а така діяльність може бути не тільки технічної і, зокрема, з культурно-мистецького середовища та ін. [54, с. 47; 55, с. 73].

5. Шкільний спеціалізований ОКР, що також повинен здійснюватися на конкурсній основі самостійно на протязі 2 років або паралельно завершального етапу шкільного (некваліфікованого робітничого) ОКР на протязі 3-х років і мати на меті отримання такої компетентності, що повинно бути достатньо для найбільш ефективного, раціонального і якісного виконання допоміжних інтелігентних функцій: помічника держслужбовця, педагога, юриста, лікаря, інженера, артиста та ін. Багато інших посад зі здійснення певних сторін та видів діяльності соціосуб'єктів, які залучені у сфері транспорту і транспортних технологій, окрім виробничих майстрів, також вимагає наявності лише даного рівня освіти [54, с. 47-48; 55, с. 73].

6. Університетський ОКР, проходження якого має два етапи:

6.1. Університетський базовий (бакалаврський) ОКР, що має бути спрямований на отримання протягом 3-х років стаціонарного університетського навчання базових компетенцій за певним напрямом суспільної діяльності і повинен надавати можливість не працювати по цьому напрямку, а тільки здійснити один з наступних кроків:

6.1.1) обрати по закінченню даного ОКР спеціальність і спеціалізацію або, при необхідності, субспеціалізацію за цим же напрямом суспільної діяльності і вступити по ній на університетський спеціалізований (спеціалістський) ОКР [54, с. 48; 55, с. 73];

6.1.2) переконатися в тому, що необхідно змінити обраний напрям суспільної діяльності на інший, за яким вже заново вступити на університетський базовий ОКР, в процесі чого не повинно бути обмежень в кількості спроб застосувати такий вибір і в безкоштовності такого навчання [55, с. 74];

6.1.3) розпочати або продовжити працювати до досягнення пенсійного віку за дипломом раніше закінченого основного ОКР, в будь-якому випадку, шкільного ОКР, а за наявності відповідної освіти та бажання – і кваліфікованого робітничого або спеціалізованого шкільного ОКР.

6.2. Університетський спеціалізований (спеціалістський) ОКР, на який особа вступає на основі диплома про закінчення університетського базового ОКР на конкурсній основі, і який повинен бути спрямований на отримання протягом 2-х років стаціонарного навчання в університетах таких компетенцій, що б разом із базовими компетенціями, отриманими за університетським базовим ОКР, дозволили б випускникові найбільш ефективно, раціонально та якісно працювати до досягнення пенсійного віку за певною спеціальністю, спеціалізацією або субспеціалізацією того напрямку суспільної діяльності, за яким ця особа вже навчалася за університетським базовим ОКР.

У такому порядку набувається освіта за різними спеціальностями, спеціалізаціями та субспеціалізаціями за певними видами практичної діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій [54, с. 48];

7. Академічний (магістерський) ОКР, що спрямований на отримання протягом 2-х років керівних чи педагогічних або наукових компетенцій і на який особа повинна вступати на основі конкурсу і при наявності таких додаткових умов:

1) стажу позитивної практичної роботи не менше 3-5-ти років по тій спеціальності та спеціалізації або субспеціалізації певного напрямку суспільної діяльності, по якій особа навчалася за університетським спеціалізованим ОКР [54, с. 48-49; 55, с. 73];

2) бажання по цій же спеціалізації або субспеціалізації певної спеціальності та напрямку суспільної діяльності здійснювати до досягнення пенсійного віку:

2.1) керівництво відповідною юридичною особою [54, с. 49];

2.2) освітню діяльність - готувати фахівців за відповідним напрямком практичної діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій;

2.3) наукову діяльність у цій же сфері [55, с. 74].

8. Науковий ОКР, який є ситуативним (тільки за наявності бажання випробувати сили зробити наукове відкриття за обраною раніше спеціальністю і спеціалізацією або субспеціалізацією напрямку суспільної діяльності), і для отримання якого лише без відриву від виробництва⁵¹ досить такої сукупності умов:

8.1) диплома про закінчення академічного (магістерського) або університетського спеціалізованого (спеціалістського) ОКР (коли за останнім із ОКР повинна бути ще й 3-5-річна позитивна практична робота за відповідною спеціальністю і спеціалізацією або субспеціалізацією напрямку суспільної діяльності) та при необхідності свідоцтва про перездачу всіх задовільних оцінок за університетським або академічним дипломом [54, с. 49; 55, с. 75];

8.2) наукового результату лише рівня відкриття (обґрунтування нової науки, теорії, доктрини, іншого інноваційного результату об'єктивно рівня

⁵¹ Коли прикріплення до певної кафедри і науковий керівник не є обов'язковими, а стаціонарна чи заочна докторантура або інша плановість чи вузівська (ліцензійна, акредитаційна та ін.), зацікавленість у випускниках даного ОКР – неприпустимі [41, с. 77; 54, с. 49; 55, с. 75].

наукового відкриття), що може бути у вигляді дисертації, монографії або наукової доповіді і повинен публічно захищатися на засіданні спеціалізованої вченої ради при ВАК держави (члени якого обираються за конкурсом, працюють на постійній основі і не можуть працювати за сумісництвом в ВНЗ і науково-дослідних установах) із присвоєнням єдиного освітнього наукового ступеня – професора певного напрямку наукових знань: професора транспортних технологій, професора медицини, професора педагогіки, професора юриспруденції, професора технічних наук, професора економіки та ін. [54, с. 49; 55, с. 75].

9. Післядипломний ОКР, що не має самостійного призначення і покликаний забезпечити будь-який основний ОКР тими новітніми досягненнями науки і освіти в галузі теоретичних знань, практичних навичок і рівня аналітичного мислення, що з'явилися за певний час, допустимо, за кожні 5 років, що минули після завершення навчання за відповідним ОКР конкретним випуском практичних працівників сфери транспорту і транспортних технологій [54, с. 49-50; 55, с. 75].

Післядипломна освіта повинна здійснюватися із короткочасним відривом від виробництва:

9.1. У навчальних закладах післядипломної освіти.

9.2. За місцем роботи більш підготовленими співробітниками або працівниками спеціально створених для цього структур даної юридичної особи сфери транспорту і транспортних технологій [54, с. 50; 55, с. 75-76].

10. Самоосвітній ОКР, що може супроводжувати все життя людини і повинен мати на меті самостійне оволодіння певними компетенціями спеціальності і спеціалізації чи субспеціалізації конкретного напрямку або напрямків суспільної діяльності, в т. ч. й у сфері транспорту і транспортних технологій, чи підвищити рівень цих компетенцій або задовольнити власні внутрішні потреби художнього, культурного, естрадного, спортивного або іншого напрямку саморозвитку і самореалізації [54, с. 50; 55, с. 76].

11. Освіта соціооточенням, що супроводжує людину все життя у вигляді «освіти» вулицею, оточенням сфери транспорту і транспортних технологій, засобами масової інформації, сім'єю та іншими проявами соціооточення, що не є складовими частинами процесу отримання освіти за будь-яким з перерахованих ОКР, але може позитивно або негативно впливати на зміст і якість освіти за цими ОКР і держава покликана забезпечити мінімізацію негативного впливу даного освітнього рівня [54, с. 50; 55, с. 76].

ПІСЛЯМОВА

У низці останніх публікацій спільними зусиллями авторів була запропонована **редакція статті VIII «Базисні оперативні та бюрократичні порядки найбільш ефективного, раціонального і якісного попередження порушення і відновлення порушеного правового статусу різних видів соціосуб'єктів» Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої держави світу** [47, с. 257-267; 48, с. 852-859; 50, с. 167-175], що з урахуванням викладених у дійсному монографічному дослідженні інноваційних положень і, перш за все, удосконаленого варіанту розвитку сутності, системи та функцій антиделіктних органів, в т. ч. й у контексті подолання правопорушень у процесі здійснення різних сторін і видів діяльності у сфері транспорту і транспортних технологій, правильніше подати⁵² [54, с. 86-92; 55, с. 124-132] таким чином:

«1. Забезпечення належної реалізації базисного конституційного обов'язку держави та основної спрямованості діяльності державних органів покладається на прокурорів і всіх інших державних службовців та на всіх інших соціосуб'єктів, яким держава делегувала дозволила здійснення певних напрямків суспільної діяльності та/або виробництва матеріальних благ та/чи надання послуг.

Названі соціосуб'єкти зобов'язані на вимогу клієнта (особи, яка має намір здійснити певне діяння в межах цієї чи іншої пов'язаної з нею діяльності) безкоштовно надати вичерпну письмову юридичну консультацію з приводу відповідного порядку та/чи особливостей правової регламентації тієї державної чи з дозволу держави іншої діяльності, що вони здійснюють, і меж правомірності при цьому здійснення клієнтом свого діяння.

Якщо в результаті відмови надати таку консультацію чи її неякісності клієнт порушив правовий статус інших соціосуб'єктів, консультант несе відповідного виду, характеру і ступеня тяжкості юридичну відповідальність, в т. ч. відшкодовує в повному обсязі завдані збитки [54, с. 86; 55, с. 124]

2. Найбільш ефективне, раціональне та якісне попередження порушення, а в разі порушення - відновлення правового статусу всіх соціосуб'єктів держави здійснюється наступними органами чи суб'єктами владних повноважень і шляхом реалізації таких порядків:

2.1. В оперативному порядку:

2.1.1. Самим правопорушником, який з моменту усвідомлення того, що його діяння, рішення чи правовий акт може порушити або вже порушив чи порушує правовий статус іншого соціосуб'єкта, зобов'язаний негайно припинити це діяння та/чи дію цього рішення або правового акта і скасувати

⁵² З тим, щоб народ не був змушений завдатися до тих можливостей з протидії адміністративному та іншому свавіллю, що передбачені в абз. 3 Преамбули Загальної декларації прав людини в якості останнього такого засобу [15].

дане рішення чи правовий акт, усунути причини і умови, що сприяли вчиненню цього правопорушення, і максимально повно відновити правовий статус потерпілого [54, с. 86-87; 55, с. 124-125]

2.1.2. Безпосереднім або вищим керівником правопорушника, який зобов'язаний за викладених в п. 2.1.1 цієї статті обставин невідкладно прийняти вказані заходи, якщо вони не були здійснені або були здійснені неналежним чином чи не в повному обсязі самим правопорушником чи іншими особами [54, с. 87; 55, с. 125].

У разі невиконання вказаних дій керівники несуть солідарну з правопорушником юридичну відповідальність.

2.1.3. Прокуратурою, яка діє за принципом єдиначальності, та:

2.1.3.1. За власною ініціативою шляхом здійснення нагляду за точним, одноманітним та неухильним дотримання правових актів будь-якими особами та органами, які знаходяться на території держави, в т.ч. Президентом держави, парламентом, урядом, ординатурою, слідчотурою, судами, публічнотурою, адвокатурою, виконавчотурою та іншими антиделіктними органами и представлення приписів правопорушнику або його безпосередньому чи вищому керівникові невідкладно усунути всі причини та умови, що сприяли вчиненню правопорушення, припинити незаконне діяння та/або дію протиправного рішення чи правового акту та максимально повно відновити порушений правовий статус потерпілого.

2.1.3.2. За звернення потерпілого або інших осіб надати правопорушнику або його безпосередньому чи вищому керівникові припису з вимогами, вказаними у п. 2.1.3.1 даної статті.

2.2. У бюрократично порядку:

2.2.1. Шляхом усного або письмового звернення потерпілого до:

2.2.1.1. Правопорушника або до його безпосереднього чи вищого керівника із вимогою виконати невідкладно чи в будь-якому випадку в межах розумного строку діяння, вказані у п. 2.1 цієї статті [54, с. 87; 55, с. 125].

2.2.1.2. Прокуратури, що здійснюється з ініціативи даного органу в разі невиконання або неналежного виконання вимог припису прокурора в порядку, передбаченому п. 2.1.3 цієї статті, порушенням в інтересах потерпілого відповідного виду судочинства і направленням матеріалів до публічнотури та адвокатури для подальшого супроводу в цій справі інтересів відповідно потерпілого і переслідуваної особи до максимально повного відновлення правового статусу потерпілого та притягнення переслідуваної особи до належного виду, характеру та ступеню тяжкості юридичної відповідальності, а також усунення причин та умов, що сприяли вчиненню даного правопорушення [54, с. 87-88; 55, с. 125-126].

2.2.1.3. Публічнотури, яка діє за принципом єдиначальності та отримання заробітної плати лише від держави, і реалізує вказане звернення потерпілого та/чи інших осіб шляхом здійснення функцій переслідування

правопорушника та іншого захисту правового статусу потерпілого у судочинстві відповідного виду в напрямку встановлення об'єктивної істини і рішення тільки на цій основі відповідної антиделіктної справи або з метою попередження правопорушень за допомогою іншої письмової юридичної допомоги з повною юридичною відповідальністю за результати такої допомоги [54, с. 88; 55, с. 126].

2.2.1.4. Адвокатури, яка діє за принципом єдиноначальності та отримання заробітної плати лише від держави, і реалізує звернення переслідуваної особи шляхом здійснення функцій захисту його правового статусу в судочинстві відповідного виду в напрямку встановлення об'єктивної істини і рішення тільки на цій основі відповідної антиделіктної справи або з метою попередження правопорушень за допомогою іншої письмової юридичної допомоги з повною юридичною відповідальністю за результати такої допомоги⁵³ [55, с. 126].

2.2.1.5. Суду як єдиного антиделіктного органу в особі Верховного суду України, в складі якого діють Антикримінальна, Адміністративна, Трудова, Де-факто майново-договірна і Де-юре майново-договірна судові палати,⁵⁴ які дублюються на рівні обласних і прирівняних до них міських судів, а також шляхом відповідної спеціалізації суддів місцевих судів, і діє на основі принципів територіальності, спеціалізації та інстанційності наступним чином:

2.2.1.5.1. Місцеві суди, які забезпечують по першій інстанції антикримінальне, адміністративне, трудове, де-факто майново-договірне і де-юре майново-договірне судочинство щодо переслідуваних осіб районного рівня [54, с. 88].

2.2.1.5.2. Антикримінальна, Адміністративна, Трудова, Де-факто майново-договірна і Де-юре майново-договірна судові палати обласних і прирівняних до них міських судів - колегії суддів яких з п'яти суддів є першою інстанцією щодо переслідуваних осіб обласного рівня або у справах суспільного резонансу обласного рівня, а також переглядають в порядку апеляції рішення суддів відповідних спеціалізацій місцевих судів [54, с. 88-89; 55, с. 127].

2.2.1.5.3. Антикримінальна, Адміністративна, Трудова, Де-факто майново-договірна і Де-юре майново-договірна судові палати Верховного суду України - колегії суддів яких із п'яти суддів є першою інстанцією щодо переслідуваних осіб всеукраїнського та вищого рівня або у справах суспільного резонансу всеукраїнського і вищого рівня, а також

⁵³ Раніше в ряді останніх публікацій [47, с. 261; 48, с. 854; 50, с. 170] була запропонована редакція цієї статті, в якій ще не було такого інноваційного статусу адвокатури і нового антиделіктного органу публічнотури і ці інноваційні функції покладалися тільки на адвокатуру) [55, с. 126].

⁵⁴ У попередніх публікаціях тут і надалі вказувалася й Конституційна судова палата [47, с. 115; 48, с. 854-855; 50, с. 171 та ін.], що зараз відсутня у відповідності із викладеною достатньо обґрунтованою інноваційною позицією С. А. Кириченка про фактичну відсутність підстав для існування конституційної юридичної відповідальності (див. виноску № 28 дійсного видання) [54, с. 88; 55, с. 127].

переглядають в порядку апеляції рішення в якості першої інстанції відповідних колегій суддів судових палат обласного суду і касаційної інстанції щодо рішень суддів відповідних спеціалізацій місцевих судів, а об'єднані колегії суддів у складі дев'яти суддів відповідної судової палати - в якості апеляційної інстанції на рішення колегій суддів цієї ж судової палати, винесених по першій інстанції [54, с. 89; 55, с. 127].

2.2.1.5.4. Велика палата Верховного суду України, в яку обирається на постійній основі по п'ять суддів від кожної судової палати, яка є касаційною інстанцією щодо апеляційних рішень об'єднаних колегій судових палат даного суду⁵⁵ [54, с. 89; 55, с. 128].

Остаточними є лише легітимні рішення колегій суддів та інших касаційних інстанцій Верховного суду України, тобто такі, що засновані на встановленні такого рівня об'єктивної істини у справі, що достатньо для її правильного вирішення. При цьому порушення вимог певних норм процедурних кодексів, що не стали на заваді і не могли перешкодити встановленню у справі вказаного рівня об'єктивної істини, незалежно від тяжкості цих порушень є підставою не для скасування відповідного остаточного рішення суду, а для притягнення винного суб'єкта владних

⁵⁵ Раніше [43, с. 116; 46, с. 855-856; 50, с. 171; 54, с. 89] в цьому відношенні далі був і наступний текст: «а також:

- формулює керівні роз'яснення по всіх категоріях справ судової практики для всіх вітчизняних судів;
- здійснює тлумачення окремих положень Конституційного кодексу України за власною ініціативою і за запитами Президента України, парламенту, уряду, Генерального прокурора України та Міністра юстиції України;

- направляє в парламент пропозиції щодо вдосконалення Основного і поточних законів, що має право робити і будь-який суддя Верховного суду України самостійно або в складі колегій чи об'єднаних колегій суддів відповідних судових палат».

У даному випадку раніше також разом із Конституційним кодексом України був вказаний й Кодекс конституційного судочинства України [47, с. 116; 48, с. 856; 50, с. 172 та ін.], що в одній із останніх публікацій було визнано зайвим [55, с. 128] у відповідності із все тією ж викладеною достатньо обґрунтованою інноваційною позицією С. А. Кириченка про фактичну відсутність підстав для існування конституційної юридичної відповідальності (див. виноску № 28 діясного видання) [54, с. 89].

В даний час автори також вважають за необхідне ще раз акцентувати увагу і на запропонованому інноваційному правовому статусі інституту президентства держави та його Правою руки - органів прокуратури, як особливої наглядової гіпергілки державної влади та базисного і найбільш потужного регулятора системи стримувань і противаг інших гілок влади, базисної завданням якої має стати здійснення нагляду за точним, одноманітним і неухильним дотриманням законів та інших правових актів з боку представників усіх інших гілок державної влади (правотворчої, правозастосовчої, антиделіктної) і всіх інших суб'єктів владних повноважень і всіх інших соціосуб'єктів, а як наслідок, і за найбільш ефективним, раціональним та якісним виконанням суб'єктами владних повноважень базисної конституційного обов'язку держави по пізнанню, визнання, забезпечення і неухильного дотримання правового статусу всіх співвітчизників, оперативному попередженню порушення їх правового статусу і з максимально можливого його відновлення [50, с. 284; 54, с. 67; 55, с. 15-16; див. також питання 1 розд. 1 діясного видання].

В силу цього вказані вище **додаткові функції Великої палати повинні бути передані органам прокуратури**. Адже ж хто здійснюєгляд за точним, одноманітним і неухильним дотриманням законів та інших правових актів будь-якими соціосуб'єктами, в т. ч. і судами, той покликаний здійснювати в межах вказаного нагляду та такого роду додаткові функції [55, с. 128].

повноважень до належного вигляду, характеру і ступеня тяжкості юридичної відповідальності [54, с. 89-90; 55, с. 128-129].

3. Будь-яка особа, яка застосовує Основний та/або поточні закони та/чи інші правові акти, в разі встановлення нелегітимності певних положень змін або доповнень до Основного закону, порушення певним положенням поточного закону відповідного положення Основного закону чи певним положенням підзаконного правового акта відповідних положень підзаконного акту вищої юридичної сили та/чи поточного закону та/або положень Основного закону, має відмовитися від застосування нелегітимного положення правового акту і безпосередньо застосувати відповідне положення правового акту вищої юридичної сили, а суддя місцевого чи обласного суду повинен скасувати нелегітимні положення будь-якого підзаконного правового акта відповідного рівня інстанційності, суддя Верховного суду України – певне положення будь-якого підзаконного правового акта всеукраїнського рівня або поточного закону, а Велика палата Верховного суду України – певне положення змін або доповнень до Основного закону [54, с. 90; 55, с. 129].

Якщо суди не впоралися із вказаною завданням, то в будь-якому випадку її вирішити покликаний інститут президентства держави за допомогою відповідних повноважень прокуратури або власних повноважень із притягненням винних осіб до відповідного виду, характеру і ступеня суворості юридичної відповідальності⁵⁶ [55, с. 129].

4. Потерпілий, який не отримав в розумні строки максимально повного відновлення його правового статусу та/чи притягнення особи, винної у порушенні його правового статусу, до належного виду, характеру і ступеня тяжкості юридичної відповідальності, має право на застосування із дотриманням правил пропорційності при необхідній обороні будь-яких інших, що прямо не заборонені законом, засобів впливу на правопорушника та/або суб'єктів владних повноважень, які за його зверненням чи інших в його інтересах осіб чи з власної ініціативи не прийняли належних заходів, а якщо таке порушення стосується групи (трьох і більше) осіб або невизначеного кола осіб, то застосування такого роду засобів не має ніяких правових наслідків для потерпілого незалежно від характеру і ступеня тяжкості шкоди, що була заподіяна правопорушникові та/чи вказаним суб'єктам владних повноважень застосуванням таких засобів впливу до них [54, с. 90; 55, с. 129-130].

5. Не тягне за собою ніяких правових наслідків для потерпілого чи для інших осіб, які діяли в його інтересах, заподіяння шкоди, незалежно від його характеру і розміру, також особі або особам:

⁵⁶ Даний абзац цієї частини статті Конституційного кодексу України, а так само будь-якої іншої країни світу, запропоновано вперше в одній з останніх публікацій [55, с. 129].

5.1. Яка (які) винні в незастосування смертної кари до осудної особи, яка вчинила умисне вбивство в стані осудності при обтяжуючих обставинах окремо чи в складі інших кримінальних правопорушень [54, с. 90; 55, с. 130].

5.2. В процесі їх групового та/чи збройного нападу навіть однієї людини на потерпілого за обставин, що давали йому підстави вважати, що метою нападу є заподіяння йому тілесних ушкоджень та/або його вбивство [54, с. 90-91; 55, с. 130].

5.3. При її (їх) насильницькому (без згоди потерпілого) проникненні до житла чи до іншого приміщення, що належить потерпілому та/або його родичам чи близьким на праві власності або правомірному володіння [54, с. 91; 55, с. 130].

6. Гарантом дотримання Основного і поточних законів та інших правових актів, а також найбільш ефективного, раціонального і якісного пізнання, визнання, забезпечення і дотримання та в разі порушення максимально повного відновлення правового статусу всіх соціосуб'єктів, які постійно або тимчасово перебувають на території України, оперативного попередження правопорушень і неухильного притягнення осіб, винних у скоєнні цих правопорушень, до відповідного виду, характеру і належного ступеня тяжкості юридичної відповідальності виступає Президент України, який, виступаючи в якості наглядової гіпергільки державної влади, забезпечує в контексті неухильного дотримання принципу верховенства права виконання вказаного завдання за допомогою, насамперед, прокуратури як його Правої руки, та інших антиделіктних органів, а також із використанням будь-яких інших засобів, прямо не заборонені законом, в т. ч. скасуванням нелегітимних рішень та/чи правових актів:

- своїх або попередніх Президентів країни, в т. ч. їх підписів під нелегітимними законами, в т. ч. про внесення змін і доповнень до Конституційного кодексу України, з накладенням на них вето, наданням вказівок щодо усунення порушень і поверненням до парламенту на повторний розгляд (що може бути подолано не менше ніж двома третинами голосів від конституційного складу парламенту), а щодо змін і доповнень до Конституційного кодексу України - направленням на розгляд Великої палати Верховного суду України, яка скасовує такий закон повністю чи в частині або дає висновок щодо конституційності цих змін або доповнень повністю чи в частині [54, с. 91; 55, с. 130-131];

- касаційних суддів, що реалізується прокуратурою (в силу явної невідповідності факту існування нелегітимних остаточних судових рішень принципу верховенства права) направленням справи із зауваженнями на розгляд Розширеного складу Великої палати Верховного суду України, який формується автоматизованою судовою системою для кожного розгляду в кількості семи суддів від кожної судової палати, або його розгляду в порядку судочинства у зв'язку із нововиявленими обставинами (що на час винесення рішення ще не

існували чи не були відомі суду з об'єктивних причин) або в силу виняткових обставин (щодо яких в силу корупції та/або непрофесіоналізму тих чи інших суб'єктів владних повноважень не були отримані і належним чином оцінені такі докази, без яких неможливо було встановити такий рівень об'єктивної істини, що був би достатнім для того, щоб прийняти на основі цієї істини правильне остаточне судове рішення) [54, с. 91-92; 55, с. 131-132];

- будь-яких інших вітчизняних суб'єктів владних повноважень повністю чи в частині, що тягне автоматичне застосування відповідних положень попереднього такого ж правового акта, в разі його відсутності – відповідних положень того правового акта, який раніше регулював ці або аналогічні правовідносини, а при відсутності і такого правового акту – за аналогією положень іншого закону або базисних принципів права [54, с. 92; 55, с. 132].

Виконанням не можуть бути виконані нелегітимні рішення або акти правозастосування, на що, як і на діючі нелегітимні діяння будь-яких осіб, а також на нелегітимні діяння, рішення і правові акти суб'єктів владних повноважень, в т.ч. і на нелегітимні остаточні судові рішення, не поширюються строки загальної або позовної давності в частині невідворотної необхідності припинення їх дії та скасування повністю або у відповідній частині, зміни та/чи доповнення»⁵⁷ [54, с. 92; 55, с. 132].

З урахуванням викладеного розглянуті та інші розроблені авторами інноваційні положення юриспруденції [22; 77; 78 та ін.] складають надійну доктринальну, законодавчу та іншу прикладну основу також й для гарантованого точного, одноманітного та неухильного виконання Основного і поточних законів та будь-яких підзаконних правових актів при здійсненні будь-якого напрямку суспільної діяльності, в т.ч. у сфері транспорту і транспортних технологій.

⁵⁷ У вказаних публікаціях була запропонована й низка інших інноваційних редакцій статей Конституційного кодексу України, а рівно будь-якої іншої держави світу, яких у цілому було тринадцять, а саме: III «Зовнішня і внутрішня збалансованість правового статусу соціосуб'єктів» [47, с. 240-241; 48, с. 850; 50, с. 164 та ін.]; IV «Антиделіктний обов'язок кожного громадянина попереджати і припиняти правопорушення» [47, с. 242-243; 48, с. 850-851; 50, с. 164-165 та ін.]; VI «Алогічність використання прав, свобод, обов'язків та/чи інтересів одного соціосуб'єкта за рахунок відповідного порушення певної базисної категорії правового статусу іншого соціосуб'єкта» [47, с. 246; 48, с. 851-852; 50, с. 165-166 та ін.]; IX «Сутність погіршення правового статусу соціосуб'єктів» [47, с. 267-268; 48, с. 859; 50, с. 175-176 та ін.]; X «Найвищі соціальні цінності і межі їх порушення за наявності тільки певних виняткових обставин» [47, с. 268-269; 48, с. 859-860; 50, с. 176-177 та ін.]; XII та XIII «Сутність і вичерпний перелік загальноправових обставин, що виключають як антисоціальність діяння, так і винність особи, а також обтяжуючих і пом'якшуючих його вину обставин» [47, с. 281-282; 48, с. 864-865; 50, с. 180-181 та ін.]. Вони всі разом із розробленими авторами іншими викладеними інноваційними положеннями юриспруденції створюють належну доктринальну, законодавчу та іншу прикладну основу для найбільш ефективного, раціонального та якісного пізнання, визнання, забезпечення і дотримання правового статусу будь-яких соціосуб'єктів, оперативного попередження порушення їх правового статусу, а у разі порушення – максимально повного його відновлення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Автомобиль Зайцевой двигался со скоростью 102 км/час, - автомеханик. *LB.ua: веб-сайт*. URL: https://lb.ua/society/2018/07/03/401928_avtomobil_zaytsevoy_dvigalsya_so.html
2. Айзенк Г. Дж. Узнай свой собственный коэффициент интеллекта: монография / пер. с англ. Н. А. Журавлева; ред. пер. И. Б. Котляр. Москва: Ай Кью, 1996. 160 с.
3. Анатолий Карпов. *24smi: Веб-сайт*. URL: <https://24smi.org/celebrity/4835-anatolii-karpov.html>
4. Берназюк Я. Міжнародні стандарти участі прокурора у судовому провадженні поза межами кримінального процесу. *Судебно-юридическая газета*. 11:30. 11 червня 2020 р. *Блог: веб-сайт*. URL: <https://bit.ly/2UuFsmk>
5. Верховенство права. Доповідь, схвалена Європейською Комісією «За демократію через право» (Венеціанською Комісією) на 86-му пленарному засіданні. Венеція. 25 – 26 бер. 2011 р. URL: [https://www.venice.coe.int/webformsdocuments/default.aspx?pdf=CDL-AD\(2011\)003rev-ukr](https://www.venice.coe.int/webformsdocuments/default.aspx?pdf=CDL-AD(2011)003rev-ukr)
6. Виноградов А. К., Кириченко А. А. Вторая вариация новой доктрины ступенчатого сущностного видового деления юридической ответственности. *Перші Миколаївські юридичні дискусії*: матеріали Міжнародн. наук.-практ. конфер., 18 трав. 2016 р. 36. наук. ст. / уклад. Є. В. Валькова, І. М. Дмитрук, С. В. Лосич, С. А. Матвієнко; за ред. В. М. Бесчастного, О. А. Кириченка, В. М. Поперечного. Миколаїв: МНУ ім. В. О. Сухомлинського, 2016. С. 56-62. URL: <https://www.academia.edu/26851457/>
7. Висновок N 190 (1995) Парламентської Асамблеї Ради Європи щодо заявки України на вступ до Ради Європи від 26 вер. 1995 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_590#Text
8. Висновок Європейської комісії «За демократію через право» (Венеціанська комісія) щодо проекту закону України «Про прокуратуру» № 539/2009 від 12-13 чер. 2009 р. [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdf=CDL-AD\(2009\)048-ukr](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdf=CDL-AD(2009)048-ukr)
9. Гаррі Каспаров. *24smi: Веб-сайт*. URL: <https://24smi.org/celebrity/1062-garri-kasparov.html>
10. Генералиссимус. *Вікіпедія. Свободная энциклопедия: Веб-сайт*. URL: <https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%93%D0%B5%D0%BD%D0%B5%D1%80%D0%B0%D0%BB%D0%B8%D1%81%D1%81%D0%B8%D0%BC%D0%BC%D1%83%D1%81>
11. Голова Громадської ради міжнародних експертів сер Ентоні Хупер про конкурс до Вищого антикорупційного суду. *Вища кваліфікаційна комісія суддів України: офіційний веб-сайт*. URL: <https://vkksu.gov.ua/ua/news/golowa-gromadskoi-radi-miznarodnich-iekspiertiw-sierientoni-chupier-pro-konkurs-do-wishtchoho-antikorupciijnogo-sudu>
12. Двухдневный (шестичасовий - 3:03:38+2:58:50) вебінар по підготовке кандидатов на должности судей к абстрактно-логическому и вербально-логическому тестированию в Facebook на платформе Zoom. URL: <https://drive.google.com/drive/folders/1MR58RK8mKCwGqBLtkBUzMYWi8bhv4xlb?usp=sharing>
13. Дигесты Юстиниана. Книги 1-25, 46. *Vostlit.info: веб-сайт*. URL: http://www.vostlit.info/Texts/Dokumenty/Byzanz/VI/520-540/Digestae_Just/
14. До уваги кандидатів, допущених до складення іспиту на знання законодавства (оновлено). 23.08.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт*. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&t=rec&id=279196&fp=180
15. Загальна декларація прав людини (рос/укр). Прийнята і проголошена в резолюції 217 А (III) Генеральної Асамблеї від 10 груд. 1948 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015
16. Заместитель Генпрокурора Виктор Чумак: Наиболее привлекательными кандидатами были бы молодые успешные адвокаты. 20 янв. 2020 г. *Закон и бизнес: веб-сайт*. URL: https://zib.com.ua/ru/141090-naibolee_privlekatelnimi_kandidatami_bili_bi_molodie_uspeshni.html
17. Запобігання та боротьба з сексизмом. Рекомендації CM/Rec(2019)1 Комітету міністрів Ради Європи від 27 бер. 2019 р. URL: <https://rm.coe.int/cm-rec-2019-1-on-preventing-and-combating-sexism-ukr/1680968561>
18. Затверджено рейтинг кандидатів за результатами проходження першого етапу добору кандидатами на вакантні посади прокурора в Офісі Генерального прокурора 21.02.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт*. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&t=rec&id=267765&fp=350

19. Затверджено рейтинг кандидатів за результатами проходження другого етапу добору кандидатами на вакантні посади прокурора в Офісі Генерального прокурора. 27.02.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт.* URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&t=rec&id=268128&fp=300

20. Затверджено рейтинг кандидатів за результатами проходження першого етапу добору кандидатами на вакантні посади прокурора в Офісі Генерального прокурора. 01.09.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт.* URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&t=rec&id=279623&fp=50

21. Затверджено рейтинг кандидатів за результатами проходження другого етапу добору на вакантні посади прокурора в Офісі Генерального прокурора (ОНОВЛЕНО). 11.09.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт.* URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&t=rec&id=280141&fp=20

22. 3 нагоди 20-річчя Конституції України. Анна (Анна) Politova (Политова), уголовное право. Перші Миколаївські юридичні дискусії. *Aademia.edu: веб-сайт.* URL: <https://www.academia.edu/26851457/>

23. Кириленко Е. В. Первая вариация новой доктрины ступенчатого сущностного видового деления правонарушений. *Перші Миколаївські юридичні дискусії: матеріали Міжнародн. наук.-практ. конфер., 18 трав. 2016 р. 36. наук. ст. / уклад. Є. В. Валькова, І. М. Дмитрук, С. В. Лосич, С. А. Матвієнко; за ред. В. М. Бесчастного, О. А. Кириченка, В. М. Поперечного. Миколаїв: МНУ ім. В. О. Сухомлинського, 2016. С. 38-44.* URL: <https://www.academia.edu/26851457/>

24. Кириленко Е. В. Первая вариация новой доктрины ступенчатого сущностного видового деления юридической ответственности. *Перші Миколаївські юридичні дискусії: матеріали Міжнародн. наук.-практ. конфер., 18 трав. 2016 р. 36. наук. ст. Миколаїв: МНУ ім. В. О. Сухомлинського, 2016. С. 50-56.* URL: <https://www.academia.edu/26851457/>

25. Кириченко О. А., Дерев'янкін С. Л. Предмет і система юридичних наук. Актуальні проблеми діяльності ОВС по попередженню, розкриттю та розслідуванню злочинів. Частина II. Проблеми розкриття та розслідування злочинів у сучасних умовах: матеріали міжнар. наук.-практ. конфер., 19-20 жовт. 2000 р. Одеса: НД РВВ ОІВС, 2000. С. 217-226.

26. Кириченко А. А. Основы шестидесятилетнего «прорыва» в развитии юриспруденции: приглашение к дискуссии / А. А. Кириченко, Е. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. А. Коросташова, Ю. А. Ланцедова, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула. *Moodle ЧДУ ім. Петра Могили: веб-сайт.* Форумы. Новини сайту. Friday 3 December 2010, 11:18. 3 004 слова. URL: <http://moodle.chdu.edu.ua/mod/forum/discuss.php?d=274>

27. Кириченко А. А. Доктринальные, правовые и прикладные основы реформирования отечественной юриспруденции (приглашение к дискуссии) / А. А. Кириченко, Е. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. А. Коросташова, Ю. А. Ланцедова, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула. *Moodle ЧДУ ім. Петра Могили: веб-сайт.* 27 марта 2012 г. 12 459 слов. URL: <http://moodle.chdu.edu.ua/mod/resource/view.php?inpopup=true&id=49819> (1 дек. 2014 г. сохрранено в архив по адресу: URL: <http://archive.is/Xul8C>)

28. Кириченко А. А. Концепции и доктрины юриспруденции научной школы профессора аланкира как основа становления социального, демократического и правового государства (приглашение к дискуссии): научный доклад / А. А. Кириченко, В. Д. Басай, Е. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. А. Коросташова, Ю. А. Ланцедова, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула, В. С. Шаповалова; под науч. ред. А. А. Кириченко. 30 595 слов. 105 с. *Конституція – основа розвитку національного законодавства: матеріали. IX Всеукр. студ. наук.-практ. конфер., 28 бер. 2013 р., кафедра історії і теорії держави і права Нац. ун-ту кораблебудування ім. адм. Макарова.* URL: conference.nuos.edu.ua/catalog/files/lectures/22714.pdf

29. Кириченко А. А. Сто десять лучших доктрин и концепций научной школы профессора Аланкира (приглашение к дискуссии): научный доклад / А. А. Кириченко, В. Д. Басай, Е. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. А. Коросташова, Ю. А. Ланцедова, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула, В. С. Шаповалова; под науч. ред. А. А. Кириченко. 54 489 слов. Европейская научная лига юристов. Киев: ЕНЛЮ «Consensus omnium», 2013. 160 с.

30. Кириченко А. А. Около двухсот лучших доктрин и концепций юриспруденции научной школы профессора Аланкира (приглашение к дискуссии): научный гипердоклад / А. А. Кириченко, В. Д. Басай, Е. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. А. Коросташова, Ю. А. Ланцедова, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула, В. С. Шаповалова; под науч. ред. А. А. Кириченко. 57 543 слова. Четвертый Пермский конгресс ученых-юристов: материалы Междунаро. науч.-практ. конф., 18 окт. 2013 г., Пермский национальный исследовательский университет. Российская Федерация: PERMCONGRESS. Веб-сайт. URL: permcongress.com/content/Гипердоклад.doc

31. Кириченко А. А. Новая доктрина сущности и системы антиделиктных органов. *Блог экспертов (blog-experts.com)*. Информационно-аналитический сайт. URL: <http://blog-experts.com/prezentaciya-novyx-doktrin-i-koncepcij-yurisprudencii-nauchnoj-shkoly-professora-alankira-priglasenie-k-diskussii-aleksandr-kirichenko-novaya-doktrina-antideliktных-organov-2/> 2014-12-11 – Доктрины

32. Кириченко А. А. Новая доктрина базисных задач юриспруденции и исторической науки. *Блог экспертов (blog-experts.com)*. Информационно-аналитический сайт. URL: <http://blog-experts.com/novaya-doktrina-bazisных-zadach-yurisprudencii-i-istoricheskoy-nauki/> 2014-11-29 – Доктрины

33. Кириченко О. А., Курс лекцій із сучасних проблем юриспруденції / О. А. Кириченко, Т. О. Коросташова, Ю. О. Ланцедова, О. С. Тунтула, В. С. Шаповалова; за наук. ред. О. А. Кириченка. Миколаїв: Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2014. 144 с. URL: <http://dspace.chmnu.edu.ua/bitstream/123456789/232/1>

34. Кириченко А. А. Гипердоклад о более двухстах пятидесяти лучших доктринах и концепциях юриспруденции научной школы профессора Аланкира: коллективная монография / А. А. Кириченко, Е. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. А. Коросташова, Ю. А. Ланцедова, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула; под науч. ред. А. А. Кириченко. 2-е изд. Николаев: Ник. нац. ун-т им. В. А. Сухомилинского, 2015. 1008 с.

35. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Курс лекцій зі спецкурсу «Базисні доктрини та концепції юриспруденції»: навч. посіб. для предметної спеціальності 014.03 Середня освіта. Історія, освітньої програми Історія, правознавство. 2-ге вид. Миколаїв: МНУ імені В. О. Сухомилинського, 2016. 180 с. URL: <http://mykolaiv.legalaid.gov.ua/ua/holovna/u-rehionalnii-prokuraturi-provedeno-seminar-shchodo-realizatsii-konstitutsiinykh-povnovazhen-pri-pidtrymanni-publichnoho-obvynuvachennia>

36. Кириченко А. А. Хронология и основные этапы разработки классификации юридических наук. *Перші Миколаївські юридичні дискусії*: матеріали Міжнародн. наук.-практ. конф., 18 трав. 2016 р. 36. наук. ст. Миколаїв: МНУ ім. В. О. Сухомилинського, 2016. С. 62-68. URL: <https://www.academia.edu/26851457/>

37. Кириченко А. А., Тунтула А. С. Новая доктрина классификации юридических наук в контексте их гипергрупповых задач и по иным основаниям. *Перші Миколаївські юридичні дискусії*: матеріали Міжнародн. наук.-практ. конф., 18.05.2016 р. 36. наук. ст. Миколаїв: МНУ ім. В. О. Сухомилинського, 2016. С. 68-73. URL: <https://www.academia.edu/26851457/>

38. Кириченко А. А. Вторая и третья вариации новой доктрины ступенчатого сущностного видового деления правонарушений. *Перші Миколаївські юридичні дискусії*: матеріали Міжнародн. наук.-практ. конф., 18 трав. 2016 р. 36. наук. ст. Миколаїв: МНУ ім. В. О. Сухомилинського, 2016. С. 46-50. URL: <https://www.academia.edu/26851457/>

39. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Курс інноваційних лекцій з навчальної дисципліни «Теорія держави і права»: навч. посібник для спеціальності 052 «Політологія», ОКР «Бакалавр». Миколаїв: МНУ імені В. О. Сухомилинського, 2017. 272 с. URL: <http://mykolaiv.legalaid.gov.ua/ua/pres-tsentr/kurs-lektsii-profesora-oleksandra-kyrychenko>

40. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Курс лекцій зі спецкурсу «Новітній правовий статус студентської молоді»: навч. посіб. для предметної спеціальності 014.03 «Середня освіта. Історія» освітньої програми «Історія, правознавство» ОКР «Бакалавр». 2-ге вид. Миколаїв: МНУ імені В. О. Сухомилинського, 2017. 264 с. URL: http://philology.mdu.edu.ua/?page_id=344 <40>

41. Кириченко А. А. Новая доктрина одиннадцатилетнего образования и его учебного обеспечения: монография / А. А. Кириченко, А. К. Виноградов, Ю. Д. Ткач, А. С. Тунтула; под ред. А. А. Кириченко. Киев: Издатель Назаров О. А., 2019. 182 с. (приложение к электронному реферативно-научному журналу «Судебно-психологическая экспертиза. Применение полиграфа и специальных знаний в юридической практике»). URL: <http://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/971-kirichenko-a-a-vinogradov-a-k-tkach-yu-d-tuntula-a-s-novaya-doktrina-odinnadsatiurovneвого-obrazovaniya-i-ego-uchebного-obespecheniya-monografiya>

42. Кириченко О. А., Ткач Ю. Д., Тунтула О. С. Періодизація розвитку, поняття, система і дисциплінарні зв'язки. Лекція № 1. Курс лекцій з криміналістики: навч. посіб. 2-ге вид. Київ: Видавець Назаров О. А., 2019. 72 с. (додаток до електронного реферативно-наукового журналу «Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа і спеціальних знань в юридичній практиці»). URL: <http://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/972-kirichenko-o-a-tkach-yu-d-tuntula-o-s-periodizatsiya-rozvitku-ponyattya-sistema-i-distiplinari-zv-yazki-lektsiya-1-kurs-lektsij-z-kriminalistiki-navchalnij-posibnik>

43. Кириченко О. А., Тунтула О. С., Ланцедова Ю. О. Основи роботи з джерелами антиделіктних відомостей. Лекція № 3. Курс лекцій з криміналістики: навч. посіб. 3-ге вид. Київ: Видавець Назаров О. А., 2019. 92 с. (додаток до електронного реферативно-наукового журналу «Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа і спеціальних знань в юридичній практиці»). URL: <https://drive.google.com/file/d/1dyNmVaq2TFsqJlJk2uz9PF3B80QPOu/view>

44. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Інноваційне розуміння класифікації юридичних наук, сутності та перспектив розвитку їх окремих гіпергруп та груп. Лекція № 4. Курс лекцій з навчальної дисципліни «Правознавство»: навч. посібник. Київ: Видавець Назаров О. А., 2019. 76 с. (додаток до електронного реферативно-наукового журналу «Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа і спеціальних знань в юридичній практиці»), укр., рос. URL: <http://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/1028-kirichenko-o-a-tuntula-o-s-innovatsijne-rozuminnya-klasifikatsiji-yuridichnikh-nauk-sutnosti-ta-perspektiv-rozvitku-jikh-okremikh-gipergrup-ta-grup-lektsiya-4-kurs-lektsij-z-navchalnoji-distiplini-pravoznavstvo-navch-posibnik>

45. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Інноваційне розуміння сутності і видового поділу юридичних фактів, правопорушень та юридичної відповідальності. Лекція № 3. Курс лекцій з навчальної дисципліни «Правознавство»: навч. посібник. Київ: Видавець Назаров О. А., 2019. 108 с. (додаток до електронного реферативно-наукового журналу «Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа і спеціальних знань в юридичній практиці»), укр., рос. URL: <http://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/1027-kirichenko-o-a-tuntula-o-s-innovatsijne-rozuminnya-sutnosti-i-vidovogo-podilu-yuridichnikh-faktiv-pravoporuszen-ta-yuridichnoji-vidpovidalnosti-lektsiya-3-kurs-lektsij-z-navchalnoji-distiplini-pravoznavstvo-navch-posibnik>

46. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Інноваційне розуміння механізму передачі влади від виборців до суб'єктів владних повноважень та властивостей цих повноважень. Лекція № 2. Курс лекцій з навчальної дисципліни «Правознавство»: навч. посібник. Київ: Видавець Назаров О. А., 2019. 96 с. (додаток до електронного реферативно-наукового журналу «Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа і спеціальних знань в юридичній практиці»), укр., рос. URL: <http://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/1026-kirichenko-o-a-tuntula-o-s-innovatsijne-rozuminnya-mekhanizmu-peredachi-vladi-vid-vibortsiv-do-sub-ektiv-vladnikh-povnovazhen-ta-vlastivostej-tsikh-povnovazhen-lektsiya-2-kurs-lektsij-z-navchalnoji-distiplini-pravoznavstvo-navch-posibnik>

47. Кириченко О. А., Тунтула О. С. Інноваційне розуміння забезпечення, дотримання та відновлення за Основним законом правового статусу різних видів соціосуб'єктів. Лекція № 1. Курс лекцій з навчальної дисципліни «Конституційне право зарубіжних країн»: навч. посібник. Київ: Видавець Назаров О. А., 2019. 304 с. (додаток до електронного реферативно-наукового журналу «Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа і спеціальних знань в юридичній практиці»), укр., рос. URL: https://drive.google.com/file/d/1QaXm6_yBamYlqNUUDj6nKXJ0JD60e1-f/view

48. Кириченко А. А., Тунтула А. С. Блестящие или проищенные открытой коррупцией и явным непрофессионализмом ничтожные результаты конкурса в кассационные суды, ВАС и АП ВАС. Системное правовое исследование: монография. 2-е изд. Киев: Издатель Назаров О. А., 2019. 888 с. (приложение к электронному реферативно-научному журналу «Судебно-психологическая экспертиза. Применение полиграфа и специальных знаний в юридической практике»). URL: https://drive.google.com/file/d/1FXM-oqkvUFuPLQQ6B_TgLyoyTR11amM/view

49. Кириченко А. А., Ланцедова Ю. А. Классификация экспертиз по базисной сущности объекта исследования и по иным основаниям. *Криміналістика і судова експертиза: міжвідом. наук.-метод. зб.* Київський НДІ судових експертиз; редкол.: О. Г. Рувін (голов. ред.) та ін. Мездунар. наук.-метрич. бази: Index Copernicus International. Київ: КНДІ СЕ, 2019. Вип. 64. С. 416-426. URL: <http://digest.kndise.gov.ua/archive/criminalistics-and-forensics-2019/>

50. Кириченко А. А., Ланцедова Ю.А. Антикоррупционная парадигма: системное правовое исследование: монография / под ред. А. А. Кириченко. Киев: Издатель Назаров О. А., 2020. 668 с. (приложение к электронному реферативно-научному журналу «Судебно-психологическая экспертиза. Применение полиграфа и специальных знаний в юридической практике»), укр., русс. URL: <https://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/2430-kirichenko-a-a-lantsedova-yu-a-antikorrupsionnaya-paradigma-sistemnoe-pravovoe-issledovanie-monografiya>
51. Кириченко А. А., Михайлов И. Ф. Причинная связь пронизанной более сорока проявлениями коррупции и некомпетентности процедуры аттестация и добора прокуроров Офиса Генерального прокурора и десятилетнего осуждения за убийство шестерых и тяжкое травмирование пятерых случайных пешеходов заведомо как невиновного, так и виновной вместо пожизненного (часть первая). *The Journal of Eastern European Law. Журнал східноєвропейського права*. Междунар. наук.-метрич. базы: Index Copernicus International, HeinOnline. 2020. № 77. С. 47-68. URL: http://easternlaw.com.ua/wp-content/uploads/2020/06/kirichenko_mikhailov_77.pdf
52. Кириченко А. А., Погорелов Н. С. Причинная связь пронизанной более сорока проявлениями коррупции и некомпетентности процедуры аттестация и добора прокуроров Офиса Генерального прокурора и десятилетнего осуждения за убийство шестерых и тяжкое травмирование пятерых случайных пешеходов заведомо как невиновного, так и виновной вместо пожизненного (часть вторая). *The Journal of Eastern European Law. Журнал східноєвропейського права*. Междунар. наук.-метрич. базы: Index Copernicus International, HeinOnline. 2020. № 77. С. 69-92. URL: http://easternlaw.com.ua/wp-content/uploads/2020/06/kirichenko-pogorelov_77.pdf
53. Кириченко А. А. Коэффициент определения уровня и качества собственно интеллекта (IQ) или решения специальных задач «КРСЗ»!!!!?? 4.772 слова. 16 августа 2020. 15:46. *Правосуддя: Правосуддя: страничка в Facebook*. URL: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100038613439157>
54. Кириченко О. А., Ланцедова Ю. О., Тунтула О. С. Інновації юриспруденції і законодавства в фармацевтичній діяльності: монографія. Варшава: RS Global Sp.z O.O., 2020. 108 с.
55. Кириченко А. А., Тунтула А. С. Инновационное понимание сущности, функций и системы антиделиктных органов и деятельности: монография. Киев: Издатель Назаров О. А., 2020. 580 с. (приложение к электронному реферативно-научному журналу «Судебно-психологическая экспертиза. Применение полиграфа и специальных знаний в юридической практике»). URL: <https://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a>
56. Кириченко С. А. Сутність і класифікація доказів та їх джерел у кримінальному судочинстві: генеза і можливості удосконалення: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / Сергій Анатолійович Кириченко; Класичний приватний університет. Запоріжжя, 2009. 221 с.
57. Кириченко С. А., Ланцедова Ю. О., Ткач Ю. Д. Теорология юриспруденції: лекція 1 / за наук. ред. проф. О. А. Кириченка. Миколаїв: Вид-во МДГУ ім. Могили, 2007. Вип. 5. 268 с. *Видання ЧДУ імені Петра Могили: веб-сайт*. URL: <http://lib.chmnu.edu.ua/index.php?m=4&b=21>
58. Кириченко С. А., Кириченко Ю. А., Ткач Ю. Д. Актуальные проблемы юриспруденции: продолжение дискуссии / под ред. А. А. Кириченко. Ивано-Франковск: Изд-во Плай, 2003. 158 с.
59. Кириченко Ю. А., Огородник А. П., Ткач Ю. Д. Теорология и частные проблемы юриспруденции: приглашение к дискуссии / Под ред. А. А. Кириченко. Ивано-Франковск: Плай, 2003. 40 с.
60. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: від 4 лист. 1950 р. Ратиф. законом України № 475/97-ВР від 17 лип. 1997 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004
61. Конституция Азербайджанской Республики от 12 нояб. 1995 г., с изм. от 26 сент. 2016 г. *Президент Азербайджанской Республики Ильхам Алиев: веб-сайт*. URL: <https://static2.president.az/media/W1siZiIsIjIwMTgvMDMvMDkvY3dodDN2dzF0X0tvbnN0dXRpc3IhX1JVUy5wZGYiXV0?sha=83f38924a4086483>
62. Конституция Республики Армения. Принята референдумом РА 5 июл. 1995 г., с изм. от 27 нояб. 2005 г. и от 5 дек. 2015 г. *Президент Республики Армения: веб-сайт*. URL: <https://www.president.am/ru/constitution/>
63. Конституция Республики Казахстан. *Официальный сайт Президента Республики Казахстан*. URL: http://www.akorda.kz/ru/official_documents/constitution

64. Конституция Российской Федерации. Принята всенародным голосованием 12 дек. 1993 г., с изм. согласно закону РФ от 21 июля. 2014 г. № 11-ФКЗ. *Кодексы и законы РФ. Правовая навигационная система 143*. URL: <http://www.zakonrf.info/konstituciya/>
65. Конституція України: закон України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1996, № 30, ст. 141, із змінами, згідно із законом України від 7 лют. 2019 р. № 2680-VIII. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr>
66. Крет Г. Р. Міжнародні стандарти доказування у кримінальному процесі України: теоретико-правові і практичні основи: дис. ... д-ра юрид. наук: спец. 12.00.09; Нац.ун-т «Одеськ. юрид. ак.». Одеса, 2020. 530 с. *веб-сайт*. URL: <http://dspace.onua.edu.ua/handle/11300/13756>
67. Кримінальний кодекс України: закон України від 5 квіт. 2001 р. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2001, № 25–26, ст. 131, зі змінами згідно із законом України № 875-IX від 3 вер. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
68. Кримінальний процесуальний кодекс України: закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*, 2013. № 9-10, ст. 88, зі змінами згідно із законом України № 817-IX від 21 лип. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
69. Курс «Увеличение IQ или как сдать тест General Skills». *Центр развития памяти Алексея Бессонова*. www.mem.in.ua: веб-сайт. URL: <http://mem.in.ua/>
70. Ланцедова Ю. О. Сутність і послідовність роботи з особистісними й речовими доказами у кримінальному судочинстві: дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.09; Харк. нац. ун-т вн. справ. Харків, 2009. 229 с.
71. Ланцедова Ю. А. Первая вариация доктрины ступенчатого сущностного видового деления юридической ответственности. 1455 слов. *Блог экспертов (blog-experts.com). Информационно-аналитический сайт*. URL: <http://blog-experts.com/prezentaciya-novykh-doktrin-i-koncepcij-yurisprudencii-nauchnoj-shkoly-professora-alankira-priglasenie-k-diskussii-yuliyi-lancedova-novaya-doktrina-stupenchatogo-sushhnostnogo-vidovogo-deleniya-yurid/2014-12-01>. Доктрины.
72. Ланцедова Ю. А. Новая доктрина классификации юридических наук. 1017 слов. *Блог экспертов (blog-experts.com). Информационно-аналитический сайт*. URL: <http://blog-experts.com/prezentaciya-novykh-doktrin-i-koncepcij-yurisprudencii-nauchnoj-shkoly-professora-alankira-priglasenie-k-diskussii-yuliyi-lancedova-novaya-doktrina-klassifikacii-yuridicheskix-nauk/2014-12-03> – Доктрины.
73. Ланцедова Ю. А. Вторая вариация доктрины ступенчатого сущностного видового деления юридической ответственности. 1218 слов. *Блог экспертов (blog-experts.com). Информационно-аналитический сайт*. URL: <http://blog-experts.com/novaya-variaciya-doktriny-stupenchatogo-sushhnostnogo-vidovogo-deleniya-yuridicheskoy-otvetstvennosti/2015-01-05>. Доктрины
74. Ланцедова Ю. А., Кушнір М. М. Сутність, базисні властивості та розмежування девіантної поведінки, примусу та насильства. *The Journal of Eastern European Law. Журнал східноєвропейського права*. Междунар. наук.-метрич. базы: Index Copernicus International, HeinOnline. 2020. № 74. С. 34-41. URL: http://easternlaw.com.ua/wp-content/uploads/2020/03/lantsedova_kushnir_74.pdf
75. Міністерство інфраструктури України. Нормативно-правові акти. *веб-сайт*. URL: <https://mtu.gov.ua/documents?start=1860&c=0&from=&til=&dn=&ss=&w=&o=DESC>
76. Макдермид В. Анатомия преступления. Что могут рассказать насекомые, отпечатки пальцев и ДНК / пер. с англ. 2-е изд. Москва: Альпина нон фикшин, 2020. 344 с.
77. Наукова школа юриспруденції професора Аланкіра – 250 новітніх доктрин і концепцій. *Правова еліта України*. Київ: Вид-во «Логос», 2018. С. 74. URL: <http://logos-ukraine.com.ua/project/index.php?project=peu2018&load=ns25.html>
78. Наукова школа юриспруденції професора Аланкіра – 250 новітніх доктрин і концепцій. Судово-психологічна експертиза. Застосування поліграфа та спеціальних знань в юридичній практиці: Електронний журнал. Електронне реферативно-наукове видання. URL: <http://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a>
79. Національна програма правової освіти населення. Затв. Указом Президента України від 18 жовт. 2001 р. № 992/2001. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/992/2001>
80. Новітня концепція реформування судової влади України: навч. Посібник / Є. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. О. Коросташова, Ю. О. Ланцедова, О. С. Тунтула ; за наук. ред. О. А. Кириченка. Миколаїв: Вид-во ЧДУ ім. Петра Могили, 2010. 60 с

81. Остаточний рейтинг кандидатів на вакантні посади прокурорів в Офісі Генерального прокурора, які успішно пройшли стажування. 12.11.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт*. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&_t=rec&id=283654&fp=10

82. Перелік органів ліцензування. Затв. постановою Кабінету Міністрів України від 5 сер. 2015 р. № 609, зі змінами, внесеними згідно постанови КМ України № 891 від 23 вер. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/609-2015-%D0%BF#Text>

83. Порядок визначення органу, уповноваженого проводити перевірку знань працівників суб'єктів перевезення небезпечних вантажів. Затв. наказом Міністерства транспорту та зв'язку України від 16 лип. 2008 р. № 869, зі змінами, внесеними згідно наказу Міністерства інфраструктури № 713 (з2079-12) від 28 лист. 2012 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0758-08#Text>

84. Порядок проведення добору на зайняття вакантної посади прокурора. Затв. наказом Генерального прокурора від 10 січ. 2020 р. № 11. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт*. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/nakaz_dob_of?_m=publications&_t=rec&id=264414

85. Про автомобільний транспорт: закон України від 5 квіт. 2001 р. № 2344-III. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2001, № 22, ст. 105, зі змінами згідно закону України № 440-IX від 14 січ. 2020 р., ВВР, 2020, № 28, ст. 188. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2344-14#Text>

86. Про Вищий антикорупційний суд: закон України від 7 черв. 2018 р. № 2447-VIII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2018, № 24, ст. 212, зі змінами згідно закону України № 263-IX від 31 жовт. 2019 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2447-19>

87. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури: закон України від 19 вер. 2019 р. № 113-IX. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2019, № 42, ст. 238, зі змінами згідно закону № 187-IX від 4 жовт. 2019 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/113-20>

88. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо спрощення досудового розслідування окремих категорій кримінальних правопорушень: закон України від 22 лист. 2018 р. № 2617-VIII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2019, № 17, ст. 71, зі змінами згідно закону № 321-IX від 3 груд. 2019 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2617-19#Text>

89. Про внесення змін до Закону України «Про прокуратуру»: закон України від 12 лип. 2001 р. № 2663-III. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 44, ст. 233. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2663-14/ed20010726#Text>

90. Про внесення змін до Конституції України (щодо правосуддя): закон України від 2 черв. 2016 р. № 1401-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР), 2016, № 28, ст. 532*. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1401-19>

91. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів: закон України від 23 груд. 1993 р. № 3781-XII. *Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1994, № 11, ст. 50*, зі змінами згідно закону України від 12 лип. 2018 р. № 2509-VIII (2509-19). URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3781-12>

92. Про прийняття рішення за результатами проведеного 16 травня 2019 року конкурсу на перевезення пасажирів на автобусних маршрутах загального користування, замовником перевезень на яких є облдержадміністрація. Наказ в. о. начальника управління інфраструктури Миколаївської облдержадміністрації № 36 від 6 черв. 2019 р. URL: https://www.mk.gov.ua/store/files/announce_1559828771.pdf

93. Про прокуратуру: закон України від 5 лист. 1991 р. № 1789-XII. Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1991, № 53, ст. 793, зі змінами, внесеними згідно закону України № 113-IX (113-20) від 19 вер. 2019 р., ВВР, 2019, № 42, ст. 238. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1789-12#Text>

94. Про прокуратуру: закон України 14 жовт. 2014 р. № 1697-VII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 2-3, ст. 12, зі змінами, внесеними згідно закону України № 720-IX від 17 чер. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>

95. Про ситуацію в сфері залізничного транспорту України. Рішення Ради національної безпеки і оборони України від 26 черв. 2009 р. введено в дію указом Президента України № 714/2009 (714/2009) від 4 вер. 2009 р. *Zakon.rada.gov.ua*: веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0011525-09#top>

96. Про судоустрій і статус суддів: закон України від 2 черв. 2016 р. № 1402-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*, 2016, № 31, ст. 545, зі змінами згідно закону України № 679-IX від 4 черв. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua*: веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19>

97. Про транспорт: закон України від 10 лист. 1994 р. № 232/94-ВР. Відомості Верховної Ради (ВВР), 1994, № 51, ст.446), зі змінами згідно закону України № 720-IX від 17 черв. 2020 р. *Zakon.rada.gov.ua*: веб-сайт. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2344-14#Text>

98. Резолюція 1346 (2003) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Виконання обов'язків та зобов'язань Україною» від 29 вер. 2003 р. *Zakon.rada.gov.ua*: веб-сайт. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_608#Text

99. Резолюція 1755 (2010) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Функціонування демократичних інституцій в Україні» від 4 жов. 2010 р. *Zakon.rada.gov.ua*: веб-сайт. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/994_a19#Text

100. Результати іспиту під час конкурсу до Вищого антикорупційного суду та Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду. *Вища кваліфікаційна комісія суддів України: офіційний веб-сайт*. URL: <https://vkksu.gov.ua/ua/news/riezultati-ispitu-pid-tchas-konkursiw-dowishtchogo-antikorupciynogo-sudu-ta-kasacijnogo-administratiwnogo-sudu-u-skladi-wierchownogo-sudu/>

101. Результати іспиту під час конкурсу до Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду. *Вища кваліфікаційна комісія суддів України: офіційний веб-сайт*. URL: <https://vkksu.gov.ua/ua/news/riezultati-ispitu-pid-tchas-konkursu-do-kasacijnogo-kriminalnogo-sudu-u-skladi-wierchownogo-sudu/>

102. Результати співбесід в рамках добору на вакантні посади прокурорів в Офісі Генерального прокурора 22 вересня 2020 року. 24.09.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт*. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&t=rec&id=280698&fp=81

103. Результати співбесід в рамках добору на вакантні посади прокурорів в Офісі Генерального прокурора 29 вересня 2020 року. 30.09.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт*. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&t=rec&id=281130&fp=50

104. Рейтинг кандидатів на вакантні посади прокурорів в Офісі Генерального прокурора, які успішно пройшли добір. 01.10.2020. *Офіс Генерального прокурора: веб-сайт*. URL: https://www.gp.gov.ua/ua/news?_m=publications&t=rec&id=281221

105. Рішення колегії суддів Касаційного адміністративного суду в складі Верховного Суду від 18 квіт. 2019 р. по справі № 9901/864/18 адміністративне провадження № П/9901/864/18. *Єдиний державний реєстр судових рішень: веб-сайт*. URL: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/81366778>

106. Судові та правоохоронні органи: навч. посібник / М. В. Ковалів, С. С. Єсімов, Ю. С. Назар, М. Т. Гаврильців, Г. Ю. Лук'янова, А. І. Годяк, М. М. Бліхар. Львів: Львівськ. держ. ун-т вн. справ, 2016. 388 с. URL: <http://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/76/1/sydovi%20i%20pravooxor.pdf>

107. Теорія держави та права: навч. посіб. / Є. В. Білозьоров, В. П. Власенко, О. Б. Горова, А. М. Завальний, Н. В. Заяць та ін.; за заг. ред. С. Д. Гусарева, О. Д. Тихомирова. Київ: НАВС, Освіта України, 2017. 320 с.

108. Теорологія юриспруденції (новітня концепція «Теорії права»): навч. посіб. / Є. В. Кириленко, С. А. Кириченко, Т. О. Коросташова, Ю. О. Ланцедова, В. Е. Теліпка, О. С. Тунтула; за наук. ред. О. А. Кириченка. Миколаїв: Вид-во ЧДУ ім. П. Могили, 2010. 484 с.

109. Ткач Ю. Д. Поняття і системно-структурна будова криміналістики: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / Юрій Дмитрович Ткач; Одеськ. юрид. наук НУВС. Одеса, 2004. 556 с.

110. Ткач Ю. Д. Теоретичні основи криміналістики (періодизація, поняття, система, міжнауковий статус): монографія / за наук. ред. О. А. Кириченка. Одеса: Вид-во ОЮІ НУВС, 2007. 176 с.

111. Тунтула О. С. Отримання доказів та форми їх представлення, оцінки та використання у кримінальному провадженні України: дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / Олександра Сергіївна Тунтула; Нац. акад. прокуратури України. Київ, 2013. 233 с.

112. Тунтула А. С. Первая вариация новой доктрины ступенчатого сущностного видового деления правонарушений. 1457 слов. *Блог экспертов (blog-experts.com)*. *Информационно-аналитический сайт*. URL: <http://blog-experts.com/prezentaciya-novykh-doktrin-i-konceptij-yurisprudencii-nauchnoj-shkoly-professora-alankira-priglasenie-k-diskussii-aleksandra-tuntula-novaya-doktrina-stupenchatogo-sushhnostnogo-vidovogo-deleniya-p/> 2014-11-30. Доктрины

113. Тунтула А. С. Вторая вариация доктрины ступенчатого сущностного видового деления правонарушений. 1138 слов. *Блог экспертов (blog-experts.com)*. *Информационно-аналитический сайт*. URL: <http://blog-experts.com/novaya-variaciya-doktriny-stupenchatogo-sushhnostnogo-vidovogo-deleniya-pravonarushenij-2/> 2015-01-03. Доктрины

114. Тунтула А. С. Третья вариация доктрины ступенчатого сущностного видового деления правонарушений. 1284 слова. *Блог экспертов (blog-experts.com)*. *Информационно-аналитический сайт*. URL: <http://blog-experts.com/tretya-variaciya-doktriny-stupenchatogo-sushhnostnogo-vidovogo-deleniya-pravonarushenij/> 2015-01-09. Доктрины

115. Тунтула А. С. Гендерная парадигма: системное правовое исследование: монография / под ред. А. А. Кириченко. Киев: Издатель Назаров О. А., 2020. 160 с. (приложение к электронному реферативно-научному журналу «Судебно-психологическая экспертиза. Применение полиграфа и специальных знаний в юридической практике»), укр., русс. URL: <https://expertize-journal.org.ua/profesor-kirichenko-o-a/2435-tuntula-a-s-gendemaya-paradigma-sistemnoe-pravovoe-issledovanie-monografiya>

116. Угода про прийняття єдиних технічних приписів для колісних транспортних засобів, предметів обладнання та частин, які можуть бути встановлені та/або використані на колісних транспортних засобах, і про умови взаємного визнання офіційних затверджень, виданих на основі цих приписів. Укладена в Женеві 20 бер. 1958 р, з поправками від 16 жовт. 1995 р. Приєднання до Угоди згідно Закону України № 1448-III (1448-14) від 10 лют. 2000 р. *Zakon.rada.gov.ua: веб-сайт*. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_343#Text

117. Шеперд Р. Неприродні випадки. Нотатки судмедексперта в 34 розтинках / пер. з анг. А. Дученко. Київ: Форс Україна, Bookchef, 2020. 448 с.

118. Congratulations on your 50th Mention! «П. Правосуддя»: 1 new mention in a paper uploaded to Academia by someone in Montpellier, France. 50 papers mention Правосуддя/Правосуддя. 27.09.2020 9:25. *Academia.edu: веб-платформа*. URL: https://www.academia.edu/upgrade?feature=name_mentions&premium_discount_coupon=JCXSDFI&trigger=new-name-mentions-milestone-discounted

RS Global

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

**Кириченко Олександр Анатолійович, доктор юридичних наук професор
Ланцедова Юлія Олександрівна, кандидат юридичних наук доцент
Тунтула Олександра Сергіївна, кандидат юридичних наук доцент**

ІННОВАЦІЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ ТА ЗАКОННОСТІ У СФЕРІ ТРАНСПОРТУ І ТРАНСПОРТНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

МОНОГРАФІЯ

Passed for printing 07.04.2021. Appearance 12.04.2021.

Typeface Times New Roman.

Circulation 100 copies.

RS Global Sp. z O.O., Warsaw, Poland, 2021

Numer KRS: 0000672864

REGON: 367026200

NIP: 5213776394

RS Global

ІННОВАЦІЇ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ ТА ЗАКОННОСТІ У СФЕРІ ТРАНСПОРТУ І ТРАНСПОРТНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Publisher:

RS Global

Dolna 17, Warsaw,

Poland 00-773

<https://monographs.rsglobal.pl/>

Tel: +48 226 0 227 03

Email: monographs@rsglobal.pl